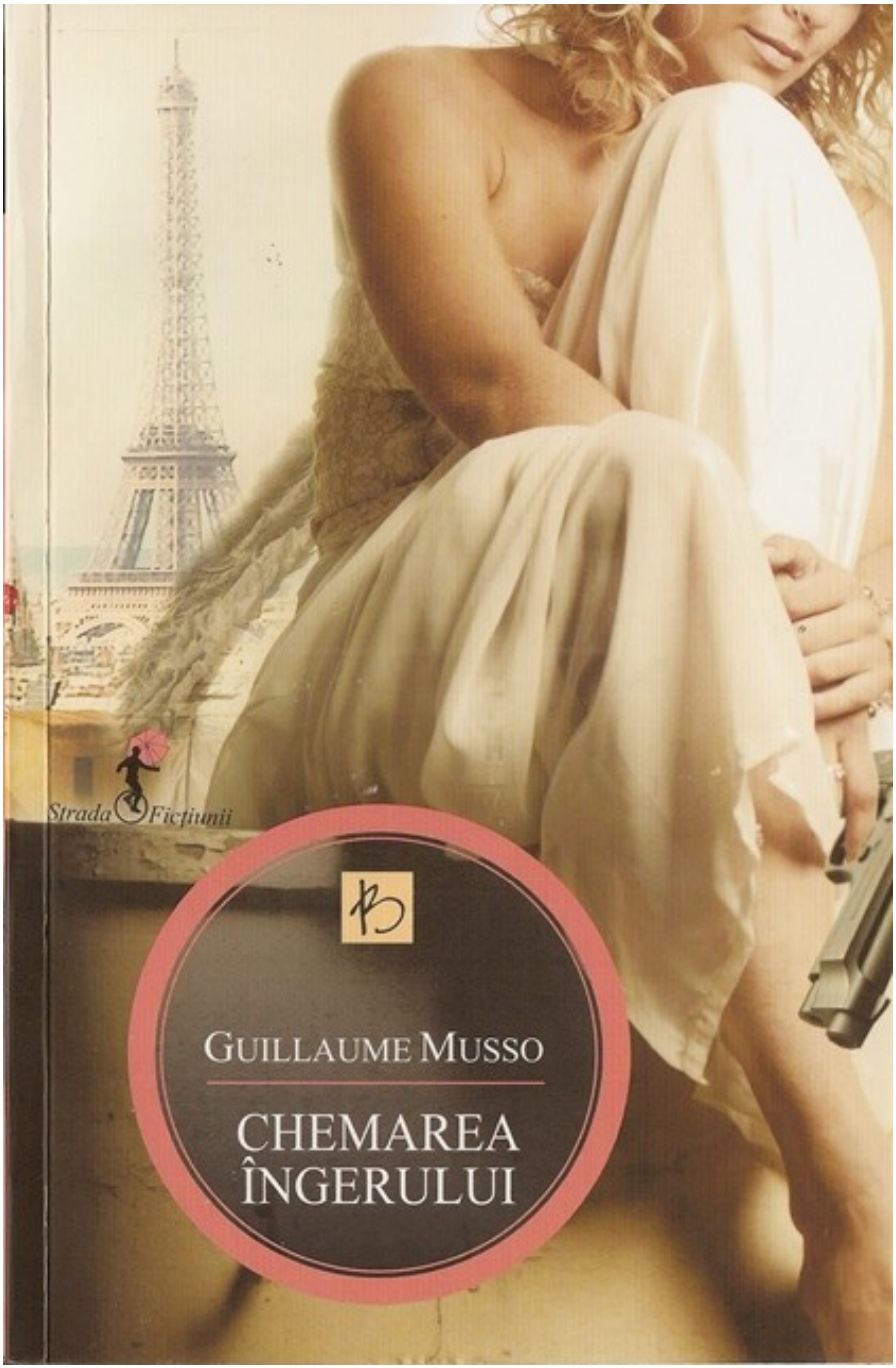
Strada Ficțiunii
GUILLAUME MUSSO
CHEMAREA ÎNGERULUI

GUILLAUME MUSSO

CHEMAREA ÎNGERULUI

Traducere din limba franceză de Liliana Urban
Titlul original: *L'APPEL DE L'ANGE*, 2011

Cuprins

Prolog
Partea întâi Şoarecele şi pisica
1 Schimbul
2 *Separate lives*
3 În secret
4 Diferenţa de fus orar
5 *You’ve got mail*
6 Firul
7 Lempereur decăzut
8 Cei pe care îi iubim
9 Un secret bine păstrat
10 Viaţa altora
11 Ancheta
Partea a doua Cazul Alice Dixon
12 Alice
13 Zile proaste
14 Inamicul intim
15 *The girl who wasn’t there*
16 Cutia
17 Orhideea neagră
18 Somn hipnotic
19* Întâlnirea cu tine
19**
19***
19 ****
20 Pe viu
21 *The wild side*
22 Fantoma din Manchester
23 Oglinda cu două feţe
Partea a treia Unul pentru altul
24 Ceea ce morţii le lasă celor vii
25 Oraşul care nu doarme niciodată
26 Fata cu ochi de Modigliani
27 Captivă
28 Francesca

29 Un înger în infern
30 Faţa ascunsă a lunii
31 Pe teritoriul inamicului
32 Adevărul despre Danny Doyle
33 Martorii
34 *The girl în the dark*
35 La capătul puterilor
36 *Finding Alice*
37 Cu sângele clocotind
38 *Little Odessa*
Epilog
Mulţumiri
Locuri şi oameni...

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.” Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon”. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franţa plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink.* Ideea romanului care i-a adus celebritatea *(Et Après,* 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experienţă terifiantă: la douăzeci şi patru de ani, a suferit un grav accident de maşină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieţii şi la posibilitatea ca ea să se sfârşească pe neaşteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo? (Seras-tu là?* 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t’aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-aş fi eu fără tine? (Que serais-je sans toi?* 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de hârtie (La fille de papier,* 2010; Editura ALLFA, 2012) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului: „Scriu întotdeauna cărţile pe care mi-ar plăcea şi mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt şi poveşti de dragoste, au şi elemente de thriller şi roman poliţist.”

Guillaume Musso

„Ţărmul este mai sigur, dar mie-mi place să
mă lupt cu valurile.”
Emily Dickinson

Prolog

Un telefon *mobil?*

La început, nu prea îi vedeai utilitatea, dar, ca să nu pari depăşită, te-ai lăsat tentată de un model foarte simplu, cu un abonament în care erau incluse serviciile de bază. În primele zile, te-ai surprins uneori sporovăind cam tare în restaurant, în tren sau pe terasele cafenelelor. E adevărat că era practic şi liniştitor să poţi vorbi oricând cu familia şi cu prietenii.

Ca toată lumea, ai învăţat să scrii SMS-uri, folosind o tastatură minusculă, şi te-ai obişnuit să le trimiţi cât ai clipi. Ca toată lumea, ai renunţat la agendă pentru a o înlocui cu versiunea ei electronică. Ai trecut cu atenţie în memorie numerele cunoştinţelor tale, ale rudelor şi ale iubitului. Le-ai camuflat pe cele ale foştilor, precum şi codul pin al cardului, pe care-l uiţi adesea.

Chiar dacă făcea fotografii de proastă calitate, ai folosit aparatul foto al telefonului tău mobil. Era chiar mişto să ai mereu la îndemână o fotografie amuzantă pe care să le-o arăţi colegilor.

De altfel, toată lumea făcea la fel. Era un obiect la modă: barierele dintre viaţa personală, viaţa profesională şi viaţa socială se ştergeau. Şi mai ales, cotidianul devenise mai urgent, mai flexibil, impunându-ţi să jonglezi în permanenţă cu programul tău.

*

Recent, ţi-ai schimbat vechiul aparat cu un model mai nou: o minunăţie care-ţi permite să ai acces la e-mailuri, să navighezi pe internet şi să descarci sute de aplicaţii.

Aşa ai devenit dependentă. Ca grefat pe propriul tău corp, mobilul e de-acum înainte o prelungire a ta, care te însoţeşte chiar şi în baie sau la toaletă. Indiferent unde eşti, rareori laşi să treacă mai mult de o jumătate de oră fără să te uiţi la ecran, aşteptând cu nerăbdare un apel restant, un mesaj intim sau amical.

Asemenea ursuleţului de pluş din copilărie, telefonul te linişteşte. Ecranul lui este plăcut, calmant, hipnotic. Îţi dă siguranţă în toate situaţiile şi îţi lasă impresia că printr-o simplă apăsare pe buton ţi s-ar deschide toate drumurile…

*

Dar, într-o seară, întorcându-te acasă, scotoceşti prin buzunare, apoi prin geantă şi îţi dai seama că mobilul ţi-a dispărut. L-ai pierdut? Ţi-a fost furat? Nu, refuzi să crezi aşa ceva. Cauţi din nou, fără mai mult succes, încercând să te convingi că l-ai uitat la birou, dar… nu: îţi aminteşti că l-ai folosit în lift, după ce-ai plecat de la muncă şi – fără îndoială – în metrou şi în autobuz.

Fir-ar să fie!

Mai întâi, eşti furioasă din cauza pierderii aparatului, apoi te feliciţi c-ai optat pentru asigurarea de „furt /pierdere /deteriorare”, adunând punctele de fidelitate care, chiar de mâine, îţi vor permite să-ţi iei o nouă jucărie high-tech, cu ecran tactil.

Totuşi, la ora trei dimineaţa, tot nu reuşeşti să-ţi găseşti somnul…

*

Te ridici din pat fără zgomot, ca să nu-l trezeşti pe bărbatul adormit lângă tine.

Te duci la bucătărie şi cauţi, pe raftul de sus al unui dulap, vechiul pachet de ţigări început, pe care l-ai dosit acolo pentru cazuri de urgenţă. Îţi aprinzi una şi, dată fiind situaţia în care te afli, îţi torni şi un pahar de vodcă.

La dracu'...

Stai încovoiată pe scaun. Ţi-e frig, fiindcă ai lăsat fereastra deschisă, să iasă fumul de ţigară.

Faci inventarul a tot ceea ce conţine telefonul tău: câteva filmuleţe, vreo cincizeci de fotografii, istoricul navigării tale pe internet, adresa ta (inclusiv codul de la interfon), cea a părinţilor, numerele unor persoane care n-ar trebui nicidecum să se afle acolo, nişte mesaje care ar putea induce ideea că...

Nu fi paranoică!

Mai tragi un fum şi iei o gură de alcool.

În aparenţă, nu există nimic *cu adevărat* compromiţător, dar ştii bine că aparenţele sunt înşelătoare.

Ceea ce te îngrijorează e gândul că aparatul tău a încăput pe mâinile cui nu trebuie.

Regreţi deja unele fotografii, unele e-mailuri, unele conversaţii. Trecutul, familia, banii, sexul... Dacă ar căuta bine, cineva care ar vrea să-ţi facă rău ar avea cu ce să-ţi distrugă viaţa. Îţi pare rău, dar regretele nu mai servesc la nimic.

Ai început să tremuri, aşa că te ridici să închizi fereastra. Cu fruntea lipită de geam, te uiţi la puţinele lumini care mai strălucesc în noapte, spunându-ţi că, în celălalt capăt al oraşului, un bărbat are poate ochii pironiţi pe ecranul telefonului tău, scormonind cu nesaţ prin zonele de umbră din viaţa ta intimă şi scotocind metodic prin măruntaiele aparatului în căutarea unor *dirty little secrets*[1].

[1] „Mici secrete compromiţătoare" (en. în original). (N. tr.)

Partea întâi
Şoarecele şi pisica

1
Schimbul

„Există fiinţe al căror destin este să se întâlnească.
Oriunde ar fi. Oriunde s-ar duce.
Într-o bună zi, se vor întâlni.”
Claude Gallay

New York
Aeroportul JFK
Cu o săptămână înainte de Crăciun

EA

— Şi după aia?

— După aiaa, Raphael mi-a dăruit un inel cu diamante de la Tiffany şi m-a cerut de nevastă.

Cu telefonul lipit de ureche, Madeline se plimba prin faţa pereţilor înalţi de sticlă care dădeau spre pistă. La cinci mii de kilometri depărtare, în micul său apartament din nordul Londrei, cea mai bună prietenă a ei asculta nerăbdătoare relatarea amănunţită a escapadei ei romantice în Big Apple[2].

— Ai tras cartea cea mare! constată Juliane. Weekend în Manhattan, cameră la Waldorf, plimbare în caleaşca, cerere în căsătorie ca pe vremuri…

— Da! zise Madeline, veselă. Totul a fost perfect, ca într-un film.

— Poate un pic prea perfect, nu? o tachina Juliane.

— Poţi să-mi explici cum poate fi ceva „prea” perfect, doamnă blazată ce eşti?

Juliane încercă să se corecteze cu stângăcie:

[2] Supranumele oraşului New York. (N. tr.)

— Vreau să zic: poate c-a lipsit *surpriza.* New York, Tiffany, plimbarea prin ninsoare şi patinoarul din Central Park… E cam previzibil, cam banal!

Madeline contraatacă maliţioasă:

— Dacă-mi amintesc bine, când te-a cerut Wayne în căsătorie, tocmai se întorsese din pub, după o seară de beţie. Era îmbuibat ca o garnitură de metrou la ora de vârf şi s-a dus să vomite la toaletă chiar imediat după ce ţi-a cerut mâna, nu-i aşa?

— OK, ai câştigat manşa asta! capitulă Juliane.

Madeline zâmbi, apropiindu-se de zona de îmbarcare pentru a încerca să-l găsească pe Raphael în mijlocul mulţimii. La începutul acestei vacanţe de Crăciun, mii de călători se îmbulzeau în aerogara care zumzăia ca un stup. Unii se duceau să-şi vadă familiile, în timp ce alţii plecau la capătul lumii, spre destinaţii paradiziace, departe de cenuşiul New Yorkului.

— De fapt, reluă Juliane, nu mi-ai zis care a fost răspunsul tău.

— Glumeşti? I-am zis că da, normal!

— Nu l-ai ţinut un pic pe jar?

— Pe jar? Jul', am aproape treizeci şi patru de ani! Nu crezi c-am aşteptat destul? Îl iubesc pe Raphael, avem o relaţie de doi ani şi-ncercăm să facem un copil. Peste câteva săptămâni, o să ne mutăm în casa pe care am ales-o împreună. Juliane, pentru prima dată în viaţa mea, mă simt protejată şi fericită.

— Spui asta fiindcă e lângă tine, nu?

— Nu! exclamă Madeline, râzând. S-a dus să lase bagajele. Oricum, să ştii c-am vorbit serios!

Se opri în faţa unui chioşc cu ziare. Puse cap la cap, unele dintre cotidiene făceau portretul unei lumi în derivă, care-şi ipotecase viitorul: criză economică, şomaj, scandaluri politice, tensiune socială, catastrofe ecologice…

— Nu ţi-e teamă că, alături de Raphael, viaţa ta o să fie previzibilă? o provocă Juliane.

— Nu e un cusur! răspunse Madeline. Am nevoie de cineva puternic, de încredere, fidel. În jurul nostru, totul este precar, fragil şi nesigur. Nu vreau aşa ceva în familia mea. Vreau să mă-ntorc seara acasă şi să fiu sigură că găsesc calm şi linişte în căminul meu. Înţelegi?

— Hm… făcu Juliane.

— Niciun „hm”, Jul’! Ieşi la cumpărături ca să-ţi găseşti rochia de domnişoară de onoare!

— Hm! repetă tânăra englezoaică, dar de data asta mai mult pentru a-şi ascunde emoţia decât pentru a-şi exprima scepticismul.

Madeline îşi privi ceasul de mână. În spatele ei, pe pistele de decolare, nişte avioane alburii aşteptau în şir indian pentru a-şi lua zborul.

— Bun, te las, avionul meu decolează la 17.30 şi eu tot nu mi-am recuperat… soţul!

— *Viitorul* soţ… o corectă Juliane râzând. Când o să-mi faci o vizită scurtă la Londra? De ce nu-n weekendul ăsta?

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar e imposibil: o să aterizăm pe Roissy foarte devreme. Abia o să am timp să trec pe-acasă să fac un duş înainte de deschiderea magazinului.

— Care va să zică, nu şomezi!

— Am o florărie, Jul’! În perioada Crăciunului e cel mai mult de lucru!

— Încearcă măcar să dormi în timpul călătoriei.

— Bine! Te sun mâine! promise Madeline, înainte de-a închide.

*

EL

— Nu insista, Francesca, nici nu se pune problema să ne vedem!

— Dar nu sunt decât la douăzeci de metri de tine, chiar la baza scării rulante…

Cu mobilul lipit de ureche, Jonathan se încruntă şi se apropie de balustrada scării rulante. În josul scărilor, o

tânără brunetă cu alură de madonă vorbea la telefon, în timp ce ţinea de mână un copil înfofolit într-o geacă de iarnă puţin cam mare. Femeia avea părul lung, purta nişte jeanşi cu talie joasă, o jachetă de puf strânsă pe talie şi nişte ochelari de soare cu rame mari, care, asemenea unei măşti, îi ascundeau o parte a feţei.

Jonathan îi făcu cu mâna fiului său, care îi întoarse timid salutul.

— Trimite-mi-l pe Charly şi dispari! ordonă el, iritat.

De fiecare dată când o zărea pe fosta lui soţie, îl cuprindea o furie amestecată cu durere. Un sentiment puternic, pe care nu-l putea controla şi care îl făcea în acelaşi timp violent şi deprimat.

— Nu poţi continua să-mi vorbeşti aşa! protestă ea cu o voce în care se simţea un uşor accent italian.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi dai mie lecţii! explodă el. Ai făcut o alegere şi trebuie să-ţi asumi consecinţele! Ţi-ai trădat familia, Francesca! Ne-ai trădat, pe mine şi pe Charly.

— Nu-l amesteca pe Charly în chestia asta!

— Să nu-l amestec pe Charly în chestia asta? Dar nu el plăteşte oalele sparte? Din cauza escapadelor tale, nu-şi vede el tatăl decât câteva săptămâni pe an!

— Îmi pare nespus de rău că…

— Şi avionul! i-o tăie el. Vrei să-ţi amintesc de ce i-e frică lui Charly să meargă singur cu avionul, ceea ce mă obligă să traversez ţara în fiecare vacanţă şcolară? întrebă el, ridicând vocea.

— Ceea ce ni se-ntâmplă e… asta-i viaţa, Jonathan. Suntem adulţi şi nu există de-o parte tipul drăguţ şi de cealaltă, tipa cea rea.

— Nu asta a considerat judecătorul, remarcă el, brusc obosit, făcând aluzie la divorţul care fusese pronunţat pe baza vinovăţiei fostei lui soţii.

Gânditor, Jonathan îşi pironi ochii pe pistă. Nu era decât 16.30, dar se lăsase deja întunericul. Pe pistele luminate, un şir impresionant de avioane mari aştepta semnalul

turnului de control ca să decoleze spre Barcelona, Hong Kong, Sydney, Paris…

— Bun, am vorbit destul! reluă el. Şcoala reîncepe pe 3 ianuarie, o să ţi-l aduc înapoi cu o zi înainte.

— De acord, zise Francesca. Încă ceva: i-am cumpărat un telefon mobil. Vreau să pot vorbi cu el oricând.

— Glumeşti! Nici nu se pune problema! izbucni el. Nu ai telefon la şapte ani!

— Asta e discutabil, obiectă ea.

— Dacă e discutabil, nu trebuia să iei decizia de una singură. Poate că o să mai vorbim despre asta, dar, deocamdată, îţi iei înapoi jucăria şi-l laşi pe Charly să vină la mine!

— Bine! cedă ea cu resemnare.

Jonathan se aplecă peste balustradă şi miji ochii; văzu că Charly îi restituia Francescăi un mic aparat telefonic colorat. Apoi băiatul îşi îmbrăţişă mama şi, cu pas şovăielnic, păşi pe scara rulantă.

Jonathan împinse uşor câţiva călători, pentru a-şi lua fiul în primire.

— Bună, tati!

— Bună, piticule! zise el, strângându-l în braţe.

*

EI

Degetele lui Madeline alergau pe tastatură în mare viteză. Cu telefonul în mână, tânăra parcurgea cu privirea vitrinele din zona *duty free* în timp ce scria, aproape fără să se uite, un SMS pentru Raphael. Iubitul ei înregistrase bagajele, dar acum stătea la coadă pentru a efectua controalele de securitate. În mesajul ei, Madeline îi propusese să se întâlnească în restaurantul cu autoservire.

— Tati, mi-e cam foame. Poţi să-mi iei un *panino,* te rog? ceru Charly politicos.

Cu mâna pe umărul fiului său, Jonathan traversa labirintul de sticlă şi oţel care ducea către porţile de îmbarcare. Detesta aeroporturile, în special în această perioadă a anului – Crăciunul şi aerogările îi aminteau de împrejurările sinistre în care aflase că-l înşelase soţia, în urmă cu doi ani – dar, bucuros că-l revedea pe Charlie, îl luă pe sus, ţinându-l de mijloc.

— Un *panino* pentru acest tânăr! zise el cu însufleţire, cotind-o pentru a intra în restaurant.

Poarta Cerului era principalul restaurant cu autoservire al terminalului şi oferea un evantai larg de specialităţi culinare.

O prăjitură cu ciocolată sau o felie de pizza? se întrebă Madeline, examinând bufetul. Bineînţeles, un fruct ar fi mai înţelept, dar avea o foame de lup. Îşi aşeză prăjitura pe tavă, apoi o puse la loc imediat ce Jiminy Cricket al ei îi susurase la ureche numărul de calorii al acestei tentaţii. Luă un măr din coşul de răchită fără prea mare tragere de inimă, comandă un ceai de lămâie şi se duse să achite la casă.

Pâine *ciabatta,* pesto, roşii confiate, jambon de Parma şi mozzarella: Charly saliva în faţa sandvişului său italian. De la cea mai fragedă vârstă, îl însoţise pe tatăl său prin bucătăriile restaurantelor, ceea ce-l făcuse să prindă gustul lucrurilor bune şi-i dezvoltase curiozitatea faţă de tot felul de arome.

— Fii atent să nu-ţi răstorni tava, bine? îl sfătui Johathan, după ce plăti gustarea.

Puştiul încuviinţă dând din cap, atent să menţină echilibrul precar între *panino* şi sticla de apă.

Restaurantul era înţesat de lume. De formă ovală, sala se întindea de-a lungul unui perete de sticlă care dădea direct spre piste.

— Unde ne-aşezăm, tati? întrebă Charly, pierdut în mijlocul valului de călători.

Jonathan scrută cu ochi îngrijoraţi mulţimea densă care se îmbulzea printre scaune. În mod vizibil, erau mai mulţi clienţi decât locuri libere. Apoi, ca prin magie, se eliberă o masă lângă peretele de sticlă.

— Direcţia est, matelotule! anunţă el făcându-i cu ochiul fiului său.

În timp ce grăbea pasul, soneria telefonului său răsună în mijlocul vacarmului. Jonathan ezită să preia apelul. Deşi avea mâinile ocupate – cu o mână trăgea de valiză şi în cealaltă ţinea tava – încercă totuşi să scoată aparatul din buzunarul hainei, dar…

Ce înghesuială! îşi zise Madeline, văzând armada de călători care invadase restaurantul. Sperase să se relaxeze puţin înaintea zborului, dar nu găsea nici măcar o masă la care să se aşeze!

Au! se chinui să nu ţipe atunci când o adolescentă distrată o călcă pe picior fără niciun fel de scuze.

Ticăloasa naibii! gândi ea furioasă, aruncându-i o privire severă, la care fata răspunse printr-un deget mijlociu ridicat discret a cărui semnificaţie nu lăsa loc de dubii.

Madeline nu avu nici măcar timp să reacţioneze. Tocmai zărise o masă liberă lipită de peretele de sticlă. Grăbi pasul, de frică să nu i-o ia cineva înainte. Nu era decât la trei metri de ţintă, când telefonul îi vibră în geantă.

Nu e momentul!

Decise mai întâi să nu răspundă, apoi se răzgândi: era fără îndoială Raphael, care o căuta. Luă cu neîndemânare tava într-o mână – *Fir-ar al dracului, ce greu e ceainicul ăsta!* – în timp ce scotocea în geantă pentru a-şi scoate mobilul rătăcit între o legătură de chei voluminoasă, agendă şi romanul pe care-l citea. Se răsuci ca să apese pe tasta aparatului şi să-l ducă la ureche, când…

*

Madeline şi Jonathan se ciocniră în plin. Ceainic, măr, sandviş, sticlă de Coca-Cola, pahar de vin: toate zburară şi căzură pe jos.

Speriat, Charly dădu şi el drumul tăvii însuşi şi începu să plângă.

Ce tâmpită! se enervă Jonathan, ridicându-se cu greutate.

— Nu poţi să te uiţi pe unde mergi? ţipă el.

Ce imbecil! se gândi iritată Madeline, dezmeticindu-se.

— Ah! Te pomeneşti c-o fi fost greşeala mea! Ce tupeu! îl înfruntă ea înainte de a-şi recupera de pe jos telefonul, geanta şi cheile.

Jonathan se aplecă spre fiul lui pentru a-l linişti, adunând de pe jos sandvişul protejat de un ambalaj de plastic, ca şi sticla de apă şi telefonul lui mobil.

— Văzusem primul masa! se indignă el. Eram practic aşezaţi, când ai năvălit ca o avalanşă, fără ca măcar să…

— Glumeşti? Eu am pus ochii pe masa asta cu mult înaintea voastră!

Furia tinerei femei scotea la iveală un accent englezesc până atunci imperceptibil.

— Oricum ar fi, tu eşti singură, în timp ce eu am un copil cu mine!

— Frumoasă scuză! Faptul că ai un plod nu-ţi dă dreptul să intri-n mine şi să-mi distrugi cămaşa! zise ea furioasă, descoperind pata de vin care-i murdărea bluza petrecută.

Consternat, Jonathan clătină din cap şi-şi dădu ochii peste cap. Deschise gura ca să protesteze, dar Madeline îl luă repede:

— Şi, mai întâi de toate, nu sunt singură! îl asigură ea, zărindu-l pe Raphael.

Jonathan ridică din umeri şi îl luă pe Charly de mână.

— Vino, o să mergem în altă parte! Ce idioată… zise el, părăsind restaurantul.

*

Cursa Delta 4565 pentru San Francisco părăsi New Yorkul la ora 17.00. Bucurându-se că-şi revede băiatul, Jonathan nici nu-şi dădu seama cum trece timpul. De la despărţirea părinţilor săi, Charly avea o adevărată fobie de avion. Nu suporta să călătorească şi nu putea dormi în timpul unui zbor. Cele şapte ore cât dura drumul au fost aşadar consacrate spunerii de bancuri, povestirii de întâmplări haioase şi vizionării, pentru a douăzecea oară, a filmului *Doamna şi Vagabondul* pe ecranul unui laptop, în timp ce savurau îngheţată Häagen-Dazs. Astfel de dulciuri erau rezervate celor de la clasa business, dar o stewardesă înţelegătoare, care fusese cucerită de mutriţa simpatică a lui Charly şi de şarmul stângaci al tatălui său, încălcă regulile cu plăcere.

Cursa Air France 29 decolă de pe aeroportul JFK la ora 17.30. În confortul de la clasa business – hotărât lucru, Raphael făcuse o alegere bună – Madeline îşi deschise aparatul de fotografiat, să se uite pe pozele făcute în timpul escapadei lor new-yorkeze. Lipiţi unul de altul, cei doi îndrăgostiţi retrăiră cele mai frumoase momente ale unui voiaj care le arătase cum avea să fie luna lor de miere.

Apoi Raphael aţipi, în timp ce Madeline se uita cu încântare, pentru a nu ştiu câta oară, la *The Shop Around the Corner,* vechea comedie de Lubitsch.

Din cauza decalajului orar, nu era nici măcar ora nouă seara când avionul lui Jonathan ateriza la San Francisco.

Răsuflând uşurat, Charly adormise în braţele tatălui său, imediat ce debarcaseră.

La „Sosire”, Jonathan îl aştepta cu nerăbdare pe prietenul său Marcus, împreună cu care avea o mică

braserie franţuzească în centrul cartierului North Beach şi care trebuia să vină să-l ia cu maşina. Se ridică pe vârfuri pentru a se uita pe deasupra mulţimii.

— M-ar fi mirat s-ajungă la timp! bombăni el.

În cele din urmă, se hotărî să-şi consulte telefonul, pentru a vedea dacă are vreun mesaj. Avea şi încă unul lung:

> Bine ai ajuns la Paris, draga mea! Sper c-ai putut să te odihneşti în timpul zborului şi că Raphael n-a sforăit prea tare ☺. Scuză-mă pentru mai devreme: sunt încântată că te măriţi şi c-ai găsit bărbatul capabil să te facă fericită. Îţi promit să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-mi îndeplinesc cu seriozitate şi solemnitate rolul de domnişoară de onoare!
> A ta prietenă pentru totdeauna, Juliane.

Ce-i cu mesajul ăsta dubios? se gândi el, recitind SMS-ul. O glumă nesărată a lui Marcus? Crezu asta timp de câteva secunde, până când se apucă să cerceteze telefonul: acelaşi model, aceeaşi culoare, dar... nu era al lui! O privire rapidă în aplicaţia e-mailuri îi permise să descopere identitatea proprietarei: o oarecare Madeline Greene, care locuia la Paris.

Fir-ar al naibii! înjură el. *E telefonul tâmpitei de pe JFK!*

Madeline îşi privi ceasul, înăbuşindu-şi un căscat. Ora şase şi jumătate dimineaţa. Zborul nu durase decât şapte ore şi ceva, dar, cu decalajul de fus orar, avionul aterizase sâmbătă dimineaţa la Paris. Roissy

se trezea în mare viteză. Ca şi la New York, turiştii de Crăciun puseseră stăpânire pe aeroport, în pofida orei matinale.

— Eşti sigură că vrei să te duci la lucru astăzi? întrebă Raphael în faţa benzii rulante pentru bagaje.

— Bineînţeles, dragule! zise ea, deschizându-şi telefonul pentru a-şi consulta mesajele. Pun pariu că am deja mai multe comenzi în aşteptare.

Îşi ascultă mesajele şi auzi o voce tărăgănată şi adormită, care îi era total necunoscută:

„Salutare Jon, sunt Marcus. Ăă… am avut o mică problemă cu 4L-ul: o scurgere de ulei care… o să-ţi explic mai târziu. În sfârşit, vreau să-ţi zic că s-ar putea să întârzii puţin. Scuze…”

Cine naiba-i zănaticul ăsta? se întrebă ea, închizând telefonul. *Vreunul care a greşit numărul? Hm…*

Nedumerită, îşi examina mobilul cu atenţie: era aceeaşi marcă, acelaşi model… dar nu era al ei.

— La dracu’! zise cu voce tare. E telefonul nebunului din aeroport!

2
Separate lives

„E îngrozitor să fii singur când aţi fost doi.”
Paul Morand

Jonathan trimise primul SMS…

Am telefonul tău, tu-l ai pe-al meu?
Jonathan Lempereur

…la care Madeline răspunse aproape instantaneu:

Da! Unde eşti?
Madeline Greene

La San Francisco. Şi tu?

La Paris ☹
Cum facem?

Păi, există poştă şi-n Franţa, nu?
Ţi-l trimit pe-al tău chiar mâine, prin Fedex.

Ce amabil… O să fac la fel, cât mai repede.
Ce adresă ai?

Restaurant French Touch, 1606 Stockton

Street, San Francisco, CA.

Asta-i a mea: Grădina Minunată, str. Delambre nr. 3 bis, Paris, arondismentul 14.

Eşti florărească, nu-i aşa?
Dacă da, ai o comandă urgentă de la unul, Oleg Mordhorov: 200 de trandafiri roşii care trebuie livraţi la Teatrul Châtelet pentru actriţa care se dezbracă în actul al treilea. Între noi fie vorba, mă-ndoiesc că-i nevastă-sa…

Cu ce drept mi-ai ascultat mesajele?

Ca să-ţi fac un serviciu, deşteapto!

Văd că eşti la fel de bădăran ca-n persoană! Deci, eşti şef de restaurant, Jonathan?

Da.

În cazul ăsta, cârciuma ta are o nouă rezervare:

o masă pentru două persoane mâine-seară, pe numele de Dl şi Dna Strzechowski.
Mă rog, asta am înţeles din mesajul lor, dar se auzea prost.

Foarte bine! Noapte bună!

La Paris e şapte dimineaţa…

Jonathan clătină din cap, agasat şi băgă telefonul în buzunarul interior al hainei. Femeia asta-l enerva la culme.

*

San Francisco
Ora 21.30

Un Renault 4L vechi, de un roşu-aprins, părăsi şoseaua naţională 101 şi o luă spre ieşirea care ducea în *downtown.* Vechitura se târa ca o mârţoagă pe Embarcadero, dând impresia că rulează cu încetinitorul. Încălzirea fusese dată la maximum, iar aburul şiroia pe geamuri.

— O să ne bagi într-un copac cu rabla ta! se plânse Jonathan, înghesuit pe scaunul din dreapta şoferului.

— Da, de unde, aşa toarce pisicuţa mea, se apără Marcus. Dac-ai şti cât o răsfăţ!

Cu părul năclăit şi ciufulit, cu sprâncenele stufoase, barba de trei săptămâni şi pleoapele căzute ca ale lui Droopy, Marcus părea teleportat din altă epocă – cea preistorică – ba chiar, în unele zile, de pe o altă planetă. Îmbrăcat cu nişte pantaloni foarte largi şi o cămaşă hawaiiană descheiată până aproape de buric, silueta lui rahitică părea să fi fost contorsionată şi dislocată pentru a

încăpea în habitaclul maşinii. Încălţat cu o pereche de şlapi vechi, conducea cu un singur picior, ţinând călcâiul pe ambreiaj şi apăsând succesiv cu degetele acceleratorul şi pedala de frână.

— Mie-mi place maşina unchiului Marcus! se entuziasmă Charly, foindu-se pe bancheta din spate.

— Mulţam, piticule! răspunse el, făcându-i cu ochiul.

— Charly! Încheie-ţi centura şi nu te mai agita! îl certă Jonathan.

Apoi se întoarse spre amicul lui:

— Ai trecut pe la restaurant în după-amiaza asta?

— Ăăă… e închis astăzi, nu?

— Dar cel puţin ai făcut recepţia la raţe?

— Ce raţe?

— Pulpele de raţă şi salata rucola pe care ni le livrează Bob Woodmark în fiecare vineri!

— Ah! Ştiam eu c-am uitat ceva!

— Mare dobitoc mai eşti! se enervă Jonathan. Cum să uiţi singura rugăminte pe care-am avut-o la tine?

— Nu-i aşa o tragedie… bombăni Marcus.

— Ba da, e! Chiar dacă Woodmark e insuportabil, de la ferma lui ne aprovizionăm cu cele mai bune produse. Dacă i-ai tras clapa, n-o să mai vrea să ne aibă de clienţi. Fă un ocol pe la restaurant: pariez c-a lăsat marfa în curtea din spate.

— Pot să văd asta şi singur, îl asigură Marcus. Vă duc pe voi mai întâi aca…

— Nu! i-o tăie Jonathan. Nu eşti decât un lasă-mă să te las pe care nu te poţi baza, aşa c-o să verific eu!

— Dar mititelul e frânt de oboseală!

— Nu, nu! sări Charly. Vreau şi eu să merg la restaurant!

— Gata, am hotărât! zise Jonathan tranşant. La intersecţie, coteşte-o pe 3rd Sreet! ordonă el, ştergând cu mâneca aburul de pe parbriz.

Numai că bătrânei 4L nu-i plăcea să-i fie schimbat itinerariul. Pneurile ei înguste nu aveau aderenţă şi

schimbarea bruscă de direcţie fu cât pe ce să ducă la un accident.

— Vezi bine că nu controlezi hârbul ăsta! zbieră Jonathan. Fir-ar al dracului, o să ne omori!

— Fac tot ce pot! îl asigură Marcus, redresând volanul într-un concert de claxoane exasperate.

În timp ce urca pe Kearney Street, rabla părea să-şi fi recăpătat stabilitatea.

— Eşti în starea asta fiindcă ai revăzut-o pe soră-mea? întrebă Marcus, după o lungă tăcere.

— Francesca nu ţi-e decât soră *vitregă,* îl corectă Jonathan.

— Ce face?

Jonathan îi aruncă o privire ostilă.

— Dacă-ţi închipui c-am stat la taclale…

Marcus ştia că subiectul era sensibil şi nu insistă. Se concentră asupra condusului, pentru a ajunge pe Columbus Avenue şi a-şi parca „pisicuţa” în faţa unei braserii pe nume French Touch, situată pe colţul format de Union Street cu Stockton Street.

Aşa cum bănuise Jonathan, Bob Woodmark lăsase marfa în spatele restaurantului. Cei doi bărbaţi cărară lăzile în camera frigorifică, după care se duseră să verifice dacă totul era în ordine în sala de mese.

French Touch era o bucăţică de Hexagon în inima cartierului italienesc North Beach din San Francisco. Mic, dar primitor, localul reproducea interiorul unui bistrou franţuzesc din anii ’30: lambriuri, muluri, marmură mozaic pe jos, nişte imense oglinzi Belle Époque, afişe vechi cu Joséphine Baker, Maurice Chevalier şi Mistinguett. Localul propunea o bucătărie franţuzească tradiţională, fără pretenţii, fără fasoane. Pe plăcuţa de ardezie agăţată pe perete, se putea citi: „Melci în foitaj cu miere, file de raţă cu portocale, tartă Saint-Tropez…”

— Poţi să-mi dai o îngheţată, tată? ceru Charly, instalându-se la barul roşu-aprins care trona de-a lungul sălii.

— Nu, dragule. Ai mâncat kilograme întregi în avion. Şi e foarte târziu, ar fi trebuit să fii deja în pat de mult timp.

— Dar sunt în vacanţă...

— Haide Jon, fii *cool!* interveni Marcus.

— Ah, nu, n-o să-ncepi şi tu acum!

— Dar e Crăciunul!

— Doi puşti! nu se putu stăpâni Jonathan să nu zâmbească.

Luă loc în capătul restaurantului, în spatele tejghelei de la bucătăria deschisă, care le permitea clienţilor să urmărească parţial prepararea felurilor de mâncare.

— Ce ţi-ar plăcea? îl întrebă pe fiul său.

— O *Dame blanche!* se entuziasmă copilul.

Cu dexteritate, bucătarul de ocazie rupse câteva tablete de ciocolată neagră într-un bol mic pentru a le topi la bain-marie.

— Şi pentru tine? îl întrebă pe Marcus.

— Am putea deschide o sticlă de vin...

— Dacă vrei.

Un zâmbet larg lumină faţa lui Marcus. Îşi părăsi cu veselie scaunul şi se îndreptă spre locul său preferat: crama restaurantului.

În acest timp, sub privirea lacomă a lui Charly, Jonathan puse doi bulgăraşi de îngheţată de vanilie şi o bezea într-o cupă. Odată ciocolata topită, încorporă în ea o lingură de smântână lichidă. Vărsă ciocolata caldă peste îngheţată şi acoperi totul cu frişcă şi migdale prăjite.

— *Enjoy!* zise el, înfigând o umbreluţă în domul de cremă.

Tatăl şi fiul se instalară la o masă, aşezaţi unul lângă altul pe o banchetă moale. Cu ochi strălucitori, Charly se înarmă cu o linguriţă cu coadă lungă şi începu să mănânce.

— Ia uită-te la minunăţia asta! se înflăcără Marcus, întorcându-se din pivniţă.

— Un *screaming eagle* din 1997! Ai înnebunit? Sticlele astea sunt rezervate pentru clienţi!

— Haide! Va fi cadoul meu de Crăciun, îl imploră.

După o rezistenţă pur formală, Jonathan acceptă să deschidă vinul select. În definitiv, era mai bine ca Marcus să bea câteva pahare la restaurant. Măcar aşa putea să stea cu ochii pe el. În caz contrar, canadianul risca să înceapă un tur al barurilor şi, când se afla sub influenţa alcoolului, belelele se ţineau scai de el. În mai multe rânduri, unii dintre tovarăşii lui de beţie profitaseră de gentileţea şi credulitatea lui pentru a-l escroca la poker şi a-l face să semneze acte prin care se obliga să plătească sume de bani pentru datorii inventate şi pe care Jonathan le recuperase apoi cu mare greutate.

— Admiră culoarea acestui nectar! exclamă Marcus, turnând vinul într-o carafă.

Fiu nelegitim al tatălui Francescăi şi al unei cântăreţe de muzică country din Quebec, Marcus nu se alesese nici măcar cu o centimă după decesul tatălui său, un bogat om de afaceri newyorkez. Mama lui murise de puţin timp, iar relaţia cu sora lui vitregă era foarte rece. Fără o para chioară, trăia într-o bulă de nepăsare, indiferent la aspectul său fizic şi la regulile sociale. Dormea douăsprezece ore pe zi, dădea o mână de ajutor la restaurant, dar constrângerile existenţei şi programul de lucru nu păreau să aibă vreo importanţă pentru el. Uşor dus cu pluta, pe cât de naiv, pe atât de afectuos, avea ceva patetic şi dezarmant, deşi consecinţele iresponsabilităţii lui erau greu de controlat în viaţa de zi cu zi.

Tot timpul cât durase mariajul său, Jonathan nu văzuse în Marcus decât un cretin cu care n-avea nimic de împărţit. Totuşi, când Francesca îl părăsise, cumnatul lui fusese singurul care-l susţinuse. În acea perioadă, deşi îl avea pe Charly, Jonathan se lăsase să alunece în gaura neagră a depresiei. Fără ocupaţie şi dezorientat, se cufundase în durerea lui, frecventându-i cam prea îndeaproape pe domnii Jack Daniel şi Johnnie Walker.

Din fericire, printr-un miracol, Marcus se trezise din leneveală şi, pentru prima dată în viaţa lui, preluase controlul asupra lucrurilor. Reperase un restaurant

italienesc demodat care tocmai îşi schimbase proprietarul şi se zbătuse să-i convingă pe cei care-l preluaseră să transforme locul în bistrou franţuzesc şi să-l lase pe cumnatul său să se ocupe de el. Această iniţiativă îi permisese lui Jonathan să-şi revină. Dar abia ce-şi văzuse prietenul salvat, că Marcus recăzuse în lenevia lui cumplită.

— În sănătatea ta! zise el, întinzându-i un pahar cu vin lui Jonathan.

— Aşadar, sărbătorim Crăciunul mai devreme, conchise francezul, deschizând radioul art déco pe care-l recuperase dintr-o piaţă de vechituri din Pasadena.

Potrivi aparatul pe un post cu muzică rock care difuza „Light My Fire” într-o versiune live.

— Ah! E grozav! se extazie Marcus, instalându-se comod în fundul banchetei, fără să fie clar dacă vorbea de cabernet sau de muzica celor de la The Doors.

Jonathan încercă la rândul său să se destindă. Îşi descheie cămaşa la guler şi îşi dădu haina jos, dar, văzând telefonul lui Madeline pe masă, se indispuse. *Povestea asta cu mobilul mă face să pierd rezervări!* oftă el. Unii dintre clienţii fideli aveau într-adevăr numărul său personal: un privilegiu care le permitea să obţină o masă chiar în serile aglomerate.

În timp ce Marcus înşfăca telefonul, Jonathan îşi privea fiul care dormea liniştit pe banchetă. I-ar fi plăcut să-şi ia vreo două săptămâni de concediu ca să se ocupe mai bine de Charly, dar nu-şi permitea. Abia ieşise din prăpastia financiară care aproape că-l înghiţise în urmă cu câţiva ani şi dezastrul ăsta avusese meritul să-l vaccineze împotriva creditelor, a descoperirilor de card şi a altor penalităţi de întârziere.

Frânt de oboseală, închise ochii şi Francesca îi apăru aşa cum o văzuse în aeroport. După doi ani, durerea era la fel de vie. Aproape insuportabilă. Deschise ochii şi luă o gură de vin pentru a-i alunga imaginea. N-avea viaţa pe care şi-o dorise, dar era a lui.

— Ei, nu e rea fata! exclamă Marcus, în timp ce degetele lui unsuroase alunecau pe ecranul tactil pentru a derula fotografiile pe care le conţinea celularul.

Intrigat, Jonathan aruncă o privire spre ecranul telefonului.

— Lasă-mă să văd!

Printre fotografiile tinerei femei, unele erau uşor erotice. Poze sugestive imortalizate în alb şi negru: dantele fine, jartele din satin, mână ridicată ascunzând pudic un sân sau atingând rotunjimea unei coapse. Nimic exagerat totuşi la ora la care unii postau înregistrările unor partide de sex pe internet…

— Pot să văd, tată? întrebă Charly, trezindu-se din somn.

— Nu, nu! Culcă-te la loc! Nu e pentru copii.

Era surprinzător totuşi că, în ciuda aerului său înţepat de fandosită elegantă, pacostea de la aeroport făcuse o mică şedinţă de poze deocheate.

Mai mult mirat decât excitat, Jonathan dădu *zoom* pe faţa modelului. În aparenţă, tipa se amuza, pretându-se la acest joc de bunăvoie, dar, în spatele zâmbetului de faţadă, se ghicea o oarecare jenă. Fără îndoială, fotografiile acestea fuseseră făcute pentru plăcerea iubitului ei, care se crezuse o clipă Helmut Newton. Cine era în spatele aparatului de fotografiat? Soţul ei? Amantul? Jonathan îşi amintea că zărise un bărbat la aeroport, dar era incapabil să-şi amintească figura lui.

— Gata, ajunge! zise el tranşant, închizând telefonul sub privirea decepţionată a lui Marcus.

Simţindu-se brusc voyeur, se întrebă cu ce drept scotocea în viaţa privată a acestei femei.

— De parcă ei o să-i fie jenă să facă la fel! îi atrase atenţia canadianul.

— Puţin îmi pasă: nu există niciun risc să găsească astfel de fotografii în telefonul meu! exclamă el, servindu-se cu un pahar de *screaming eagle.* Dacă tu crezi că m-am amuzat trăgându-l pe Chelu’ în poză…

Cabernetul avea arome delicate de fructe de pădure şi scorţişoară, în timp ce degusta băutura, Jonathan făcea, mental, inventarul telefonului său mobil. La drept vorbind, nu-şi mai amintea tot ce conţinea.

În orice caz, nimic intim ori compromiţător, îşi zise el.

Dar, în privinţa asta, se înşela amarnic.

*

Paris
Ora 07.30

Capota cu striaţii a unui Jaguar XF ultimul model gonea prin frigul albăstrui şi metalic al periferiei pariziene. Îmbrăcat în materiale nobile – piele albă, lemn de nuc, aluminiu – interiorul era luxos şi confortabil. Pe bancheta din spate se aflau nişte genţi Luis Vuitton, un sac de golf şi un număr din *Figaro Magazine.*

— Eşti sigură că vrei să deschizi florăria astăzi? întrebă din nou Raphael.

— Iubitule! exclamă Madeline. Am vorbit deja de mai multe ori despre asta.

— Am putea să ne prelungim vacanţa... insistă el. Merg întins până la Deauville, ne petrecem noaptea la Normandy şi mâine la prânz luăm masa cu părinţii mei.

— Sună tentant, dar... nu. În plus, ai întâlnire cu un client care vrea să viziteze şantierul.

— Tu eşti cea care hotărăşti, capitulă arhitectul, virând pe bulevardul Jourdan.

Denfert-Rochereau, Montparnasse, Raspail: maşina străbătu o bună parte din arondismentul 14 înainte de a se opri pe strada Campagne-Première, la numărul 13, în faţa unei uşi verde-închis.

— Trec să te iau diseară de la florărie?

— Nu, vin eu la tine cu motocicleta.

— O să-ngheţi!

— Poate, dar îmi place motorul meu Triumph! răspunse ea, îmbrăţişându-l.

Îmbrăţişarea se prelungi până când claxonul unui taximetrist grăbit îi scoase cu brutalitate din coconul lor.

Madeline trânti portiera berlinei înainte de a-i trimite un sărut de la revedere iubitului ei. Formă codul pentru a deschide uşa porticului care dădea spre o curte plină de arbori. Acolo se afla apartamentul pe care-l închiriase de când se mutase la Paris.

— Brr! Sunt - 15°C înăuntru! dârdâi ea, intrând în micul duplex, un atelier tipic, dintre cele construite în cartier la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Aprinse aragazul, scăpărând un chibrit şi puse ceainicul pe foc pentru a-şi face un ceai.

Atelierul de pictură fusese reamenajat de mult timp într-un apartament de două camere dispunând de un salon, de o bucătărie micuţă şi de o încăpere la mezanin. Dar înălţimea plafonului, ferestrele mari din zidul principal şi parchetul din lemn pictat aminteau de destinaţia artistică iniţială şi contribuiau la farmecul unic al locului.

Madeline deschise radioul pe TSF Jazz, verifică dacă radiatoarele erau date la maximum şi îşi bău ceaiul, legănându-se pe ritmul trompetei lui Louis Armstrong şi aşteptând ca apartamentul să se încălzească.

Făcu un duş rapid, ieşi din baie tremurând şi luă din dulap un tricou Thermolactyl, nişte blugi şi un pulover gros de lână. Gata de plecare, ronţăi un Kinder Bueno în timp ce îmbrăca o geacă de piele şi îşi legă în jurul gâtului fularul cel mai călduros.

Era abia trecut de ora opt când încălecă pe şaua motocicletei ei galbene. Magazinul era foarte aproape, dar nu mai voia să treacă pe la atelier înainte să se întâlnească cu Raphael. Cu pletele în vânt, parcurse suta de metri de pe această stradă pe care o adora. Aici, Rimbaud şi Verlaine îşi compuseseră versurile, Aragon şi Elsa se iubiseră şi Godard imortalizase sfârşitul primului său film: scena aceea atât de tristă în care Jean-Paul Belmondo, „la capătul puterilor” se prăbuşeşte, cu un glonţ în spate, sub privirile logodnicei lui americane.

Madeline coti pe bulevardul Raspail şi o luă pe strada Delambre, până la Grădina Minunată, florăria de care era tare mândră şi pe care o deschisese în urmă cu doi ani.

Ridică grilajul de fier cu teamă. Nu lipsise niciodată aşa de mult. Pe perioada vacanţei ei la New York, îi încredinţase frâiele magazinului lui Takumi, ucenicul ei japonez care termina şcoala de florari din Paris.

După ce intră, scoase un oftat de uşurare. Takumi îi urmase sfaturile întocmai. Tânărul asiatic se aprovizionase în ajun de la Rungis şi încăperea era plină de flori proaspete: orhidee, lalele albe, crini, crăciuniţe, flori de spânz, gălbenele-de-pădure, mimoze, narcise galbene, violete, amaryllis. Bradul pe care-l împodobiseră împreună strălucea puternic, iar din tavan atârnau crenguţe de vâsc şi dafin.

Liniştită, îşi scoase geaca pentru a-şi pune şorţul, îşi adună uneltele – foarfece de grădină, stropitoare, săpăligă – şi se apucă de treburile cele mai urgente, spălând frunzele unui ficus, schimbând pământul unei orhidee şi tăind un bonsai.

Madeline îşi concepuse florăria ca pe un loc magic şi poetic, o bulă propice reveriei, o oază de pace departe de agitaţia oraşului. Oricât de tristă ar fi fost ziua pentru clienţii ei, voia ca aceştia să-şi lase grijile deoparte de cum îi treceau pragul prăvăliei. În perioada Crăciunului, atmosfera de la Grădina Minunată era de-a dreptul fermecătoare, amintind de miresmele copilăriei şi de tradiţiile de altădată.

Scăpată de „primele griji” tânăra scoase brazii afară pentru a-i sprijinii de faţadă şi îşi deschise florăria la ora nouă fix.

Zâmbi văzând că intră primul ei client – în această profesie, un vechi dicton spunea că, dacă era un bărbat, ziua avea să fie fastă – apoi se posomorî când auzi ce dorea: voia să-i fie livrat un buchet soţiei lui, fără carte de vizită. Era noua stratagemă la modă a soţilor geloşi: să trimită flori în mod anonim, pentru a vedea reacţia

nevestelor lor. Dacă, atunci când se întorcea acasă, aceasta nu le vorbea despre buchet, trăgeau concluzia că avea un amant... Bărbatul plăti comanda şi părăsi magazinul fără a fi interesat de compoziţia buchetului. Madeline începu deci singură aranjamentul floral – pe care Takumi trebuia să-l livreze începând cu ora zece într-o bancă din strada Boulard – când *riff*-ul de chitară din „Jumpin' Jack Flash" răsună în prăvălie. Florăreasa se încruntă. Celebra piesă a celor de la Rolling Stones se auzea din rucsacul ei, în care se afla telefonul acelui individ, Jonathan. Ezită să răspundă, iar soneria se opri, în cele din urmă. Se făcu linişte pentru un minut, după care un sunet scurt şi înfundat o anunţă că cineva lăsase un mesaj.

Madeline ridică din umeri. Doar n-o să asculte iar un apel care nu-i era destinat... Mai avea şi altceva de făcut! Şi apoi, puţin îi păsa de individul ăla atât de bădăran şi dezagreabil.

Totuşi, mânată de o curiozitate imposibil de stăvilit, apăsă pe ecranul tactil şi lipi telefonul de ureche. O voce gravă şi ezitantă se auzi din aparat: o americancă vorbind cu un uşor accent italian, care se chinuia să-şi stăpânească hohotele de plâns.

Jonathan, sunt eu, Francesca. Sună-mă, te rog! Trebuie să vorbim, trebuie să... Ştiu că te-am trădat, ştiu că nu-nţelegi de ce-am stricat totul. Întoarce-te, te rog, fă-o pentru Charly şi fă-o pentru noi! Te iubesc... Nu vei uita, dar mă vei ierta! N-avem decât o viaţă, Jonathan, şi noi suntem făcuţi ca să ne-o petrecem împreună şi să avem şi alţi copii. Să ne reluăm planurile, să continuăm ca înainte! Fără tine, nu pot să trăiesc...

Vocea italiencei se sugrumă într-o tristeţe infinită şi mesajul se termină.

Timp de mai multe secunde, Madeline rămase încremenită, tulburată de ceea ce tocmai auzise şi cuprinsă de vinovăţie. Pe braţe, pielea i se făcuse ca de găină. Se înfioră, apoi puse telefonul încă plin de lacrimi pe tejghea, întrebându-se ce-ar trebui să facă.

3
În secret

„Toată lumea are secrete. Trebuie doar să afli care sunt.”
Stieg Larsson

Jonathan decuplă ambreiajul şi trecu într-a treia. Cutia de viteze scoase un huruit strident, ca şi cum maşina avea să cedeze pe loc. Ceruse să treacă el la volanul Renault-ului: chiar dacă se aflau aproape de casă, nici nu-i trecea prin cap să-l lase pe Marcus să conducă. Prăvălit pe scaunul din dreapta şoferului, amicul său, doborât de vin, îngâna cuplete deocheate din repertoriul lui Georges Brassens:

Quand je pense à Fernande
Je bande, je bande...[3]

— Un ton mai jos! ordonă Jonathan, aruncând o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că fiul lui era încă pe tărâmul viselor.

— Pardon, se scuză Marcus, ridicându-se ca să lase în jos geamul portierei.

Canadianul scoase capul pe fereastră, ţinându-şi faţa în bătaia vântului, ca şi cum aerul nopţii avea să-l ajute să se trezească din beţie.

Tipul ăsta e complet sărit... se gândi Jonathan încetinind tot mai mult.

Maşinuţa o luă pe partea vestică a Filbert Street, una dintre străzile cele mai în pantă din San Francisco. La începutul urcuşului, rabla horcăi, ameninţă să se oprească, dar în cele din urmă îşi reveni şi atinse cu greu vârful colinei, scăldat în lumina albă de la Coit Tower, turnul care domina oraşul. Jonathan execută o manevră periculoasă şi

[3] „Când mă gândesc la Fernande/ Mi se scoală, mi se scoală...” (N. tr.)

parcă oblic, răsucind roţile spre trotuar. Uşurat că o scosese la capăt, îşi luă fiul în braţe şi o porni pe aleea din mijlocul eucalipţilor, palmierilor şi tufelor de bougainvillea.

Marcus îl urma, clătinându-se. Îşi reluase cântecele deocheate şi răcnea cât îl ţinea gura.

— Încercăm să dormim! se plânse un vecin.

Jonathan îşi înşfăcă prietenul de umăr pentru a-l face să grăbească pasul.

— Tu eşti singurul meu prieten adevărat, singurul meu tovarăş adevărat… bălmăji beţivul, agăţându-i-se de gât.

Jonathan se chinui să-l repună pe picioare şi cei „doi bărbaţi şi jumătate” coborâră cu paşi mici şirul de trepte din lemn care ducea în jos, pe panta colinei Telegraph Hill. Scara şerpuia prin mijlocul unei vegetaţii aproape tropicale, deservind mici căsuţe colorate. Cruţate de ravagiile cutremurului din 1906, aceste locuinţe de lemn, construite iniţial pentru marinari şi docheri, erau căutate astăzi de artişti şi intelectuali bogaţi.

Ajunseră în sfârşit în faţa porţii unei grădini sălbatice şi luxuriante, în care buruienile câştigaseră definitiv lupta cu cerceluşii şi rododendronii.

— Bun, fiecare în camera lui! decretă Jonathan cu autoritatea unui şef de familie.

Îl dezbrăcă pe Charly, îl culcă şi îl sărută după ce îl înveli bine. Apoi făcu la fel cu Marcus, mai puţin sărutul. Nu trebuia totuşi să exagereze…

În sfârşit liniştit, Jonathan trecu în bucătărie, îşi turnă un pahar cu apă şi ieşi pe terasă cu laptopul sub braţ. Afectat de diferenţa de fus orar, îşi înăbuşi un căscat, frecându-se la ochi, şi se aşeză pe un scaun din lemn de tec.

— Hei, băiete, n-ai somn?

Jonathan ridică privirea spre vocea care-l interpelase: îi aparţinea lui Boris, papagalul tropical al casei.

Uitasem de ăsta!

Pasărea fusese a fostului proprietar, un tip excentric, care trecuse în testament obligaţia oricărui cumpărător al vilei de a se ocupa *ad vitam aeternam* de orătania lui

preferată. Boris avea peste şaizeci de ani. Decenii în şir, stăpânul lui îi consacrase o oră de logopedie pe zi, învăţându-l mai bine de o mie de cuvinte şi câteva sute de expresii pe care le folosea cu o adecvare surprinzătoare.

Flegmatic, se integrase bine în noul cămin şi era bucuria lui Charly. În plus, se înţelegea de minune cu Marcus care îl învăţase o întreagă colecţie de înjurături ale căpitanului Haddock. Dar papagalul era un poznaş afurisit şi Jonathan nu prea îi aprecia caracterul infect şi limbuţia.

— N-ai sooomn? repetă pasărea.

— Ba da, imaginează-ţi, dar sunt prea obosit ca să dorm.

— Tăntălăule! îl insultă Boris.

Jonathan se apropie de pasărea care, cu ciocul gros, coroiat şi labele cu gheare puternice, trona maiestuoasă pe stinghia ei. În ciuda vârstei înaintate, penajul pe jumătate auriu, pe jumătate turcoaz îşi păstrase luciul, iar puful negru care îi vărga conturul ochilor îi dădea un aer mândru şi arogant.

Papagalul îşi scutură coada lungă şi îşi desfăcu aripile, cerând:

— Vreau mere, prune, banane...

Jonathan examină colivia.

— Nu ţi-ai mâncat castraveţii şi andivele.

— Mi s-a acrit de andive! Vreau seminţe de pin, nuci şi alune!

— Asta e, şi eu o vreau pe Miss Univers în patul meu.

Jonathan clătină din cap şi deschise laptopul. Îşi citi mesajele, le răspunse unor furnizori, validă câteva rezervări şi îşi aprinse o ţigară, privind miile de luminiţe care străluceau peste ocean. De aici, priveliştea asupra golfului era nemaipomenită. Zgârie-norii districtului financiar se decupau în faţa imensei siluete a Bay Bridge, care se întindea spre Oakland. Acest moment de linişte fu tulburat de o sonerie de telefon neobişnuită: o piesă cântată la vioară, începutul unui *Capriciu* de Paganini, după umilele lui cunoştinţe muzicale.

Telefonul lui Madeline Greene.

Dacă voia să doarmă, trebuia să-l închidă, fiindcă, din cauza diferenţei de fus orar, apelurile riscau să se înmulţească. Decise totuşi să-l preia pe ultimul.

— Da?

— Tu eşti, frumoasa mea?

— Hm…

— Eşti obosită? Sper c-ai călătorit bine.

— Excelent. Drăguţ din partea ta că ţi-ai făcut griji.

— Dar nu eşti Madeline!

— După cum bine auzi!

— Raphael, tu eşti?

— Nu, sunt Jonathan din San Francisco.

— Juliane Wood, încântată. Pot să ştiu de ce răspunzi la telefonul prietenei mele?

— Pentru că, din greşeală, am făcut schimb de telefoane mobile.

— La San Francisco?

— La New York, pe aeroport. În fine, e prea mult de explicat.

— Ah! E nostim…

— Da, mai ales când li se întâmplă altora. Deci tu…

— Şi cum s-a-ntâmplat?

— Ascultă, e foarte târziu şi nu e foarte interesant.

— Oh, ba da! Dimpotrivă, povesteşte-mi!

— Suni din Europa?

— Sun de la Londra. O să-i cer lui Madeline să-mi povestească. Ce număr ai?

— Poftim?

— Numărul tău de telefon?

— …

— Ca s-o sun pe Madeline…

— N-o să-ţi dau numărul meu, nici nu te cunosc!

— Dar din moment ce Madeline are telefonul tău…

— Ce să spun, parcă n-ar mai exista un alt mijloc de-a vorbi cu ea! N-ai decât să-l suni pe Raphael, poftim!

Ce mahalagioaică! gândi el, grăbindu-se să încheie această conversaţie.

— Alo, alo! repetă Juliane la celălalt capăt al firului.

Oh, mitocanul! se enervă ea, înţelegând că îi închisese telefonul în nas.

*

Jonathan era hotărât să închidă telefonul de tot, când o uşoară curiozitate îl împinse să se uite din nou la fotografiile stocate în telefon. În afară de două-trei fotografii senzuale, restul erau turistice, un veritabil album de amintiri ale escapadelor romantice ale cuplului. Astfel, Madeline şi Raphael îşi afişau iubirea în piaţa Navone din Roma, într-o gondolă la Veneţia, în faţa edificiilor lui Gaudí la Barcelona, agăţaţi de tramvaie în Lisabona sau cu schiurile în picioare în Alpi. Atâtea locuri pe care şi Jonathan le vizitase cu Francesca în perioada iubirii lor. Dar, cum fericirea altora era încă dureroasă pentru el, nu făcu decât să survoleze această galerie.

Continuă totuşi explorarea telefonului, parcurgând cu interes muzicoteca lui Madeline. Deşi se aştepta la ce-i mai rău – compilaţii de muzică proastă, pop şi R’n’B – făcu ochii mari descoperind… toată muzica care-i plăcea şi lui: Tom Waits, Lou Reed, David Bowie, Bob Dylan, Neil Young…

Piese melancolice şi boeme care cântau despre *loose,* despre blues-ul dimineţilor alburii şi despre destine distruse.

Era surprinzător. Sigur, nu haina-l face pe om, dar îi era greu să şi-o imagineze pe tânăra sofisticată, cu unghii perfecte şi genţi Louis Vuitton de la aeroport cufundându-se în asemenea lumi zbuciumate.

Continuându-şi investigaţiile, se uită peste titlurile de filme pe care le descărcase Madeline. O nouă surpriză: nu comedii romantice, nu episoade din *Sex and the City* ori din *Desperate Housewives,* ci lungmetraje mai puţin anoste şi mai controversate: *Ultimul tangou la Paris, Crash, Pianista, Macadam Cowboy* şi *Leaving Las Vegas.*

Jonathan se opri la ultimul titlu: această poveste de dragoste imposibilă între un alcoolic suicidar şi o prostituată dezorientată era filmul lui preferat. Când îl descoperise, era la apogeul reuşitei lui profesionale şi se simţea împlinit din punct de vedere personal. Totuşi, lunga derivă a lui Nicolas Cage, care îşi îneca eşecurile în alcool, i se păruse aproape familiară. Era genul de film care îţi redeschide rănile, îţi trezeşte vechii demoni şi instinctele de autodistrugere. Genul de poveste care îţi redeşteaptă temerile cele mai ascunse, singurătatea şi îţi aminteşte că nimeni nu e ferit de o coborâre în infern. În funcţie de starea de spirit de moment, pelicula putea să te îngreţoşeze sau să te facă să vezi mai clar în tine. În orice caz, te impresiona.

Hotărât lucru, Madeline Greene avea gusturi neaşteptate.

Din ce în ce mai intrigat, începu să-i citească e-mailurile şi SMS-urile. În afara mesajelor profesionale, mare parte din corespondenţa ei era compusă din schimburi de mesaje cu Raphael – partenerul ei, vizibil foarte îndrăgostit şi curtenitor – şi cu amica ei cea mai bună – faimoasa Juliane, gură-spartă, flecară şi bârfitoare, dar prietenă credincioasă şi plină de umor. Zeci de e-mailuri de la un antreprenor parizian te lăsau să ghiceşti iminenţa mutării într-o casă din Saint-Germain-en-Laye, pe care Madeline şi Raphael o amenajaseră cu grija şi fervoarea pe care le pui în primul cămin adevărat. În mod limpede, cuplul era pe deplin fericit, doar că…

…continuând ceea ce trebuia să califice drept „scotoceală”, Jonathan dădu peste agenda electronică a lui Madeline şi observă nişte întâlniri regulate cu un oarecare Esteban. Îşi imagină imediat un playboy argentinian, amant al tinerei englezoaice. De două ori pe săptămână, lunea şi joia, între orele 18.00 şi 19.00, Madeline se ducea să-l întâlnească pe acest Casanova sud-american! Gentilul Raphael era oare la curent cu escapadele frumoasei lui logodnice? Nu, bineînţeles, Jonathan avusese şi el acelaşi

ghinion şi nu bănuise nimic înainte de a descoperi că Francesca îl înşală, tocmai când credea că ei doi erau feriţi de tornade.

Toate sunt la fel... gândi el, foarte dezamăgit.

În fotografii, Raphael îi păruse cam insipid, cu puloverul pe umeri şi cămaşa lui albastră de ginere ideal. Dar, în faţa torpilorului de fericire conjugală care era fără îndoială Esteban, Jonathan nu se putea abţine să nu-l compătimească cu acea solidaritate proprie soţilor înşelaţi.

*

Printre alte întâlniri, termenul „gineco” revenea cu regularitate: doctoriţa Sylvie Andrieu, pe care Madeline o consulta, pare-se, de şase luni pentru o problemă de infertilitate. Cel puţin, asta dădeau de înţeles e-mailurile trimise de un laborator de analize medicale şi pe care Madeline le salvase.

În faţa ecranului telefonului ei mobil, Jonathan se simţea ca un voyeur şi era jenat, dar ceva la femeia asta începea să-l captiveze.

În ultimele săptămâni, Madeline făcuse analizele medicale obişnuite pentru detectarea unei eventuale sterilităţi: curbe de temperatură, prelevări, ecografii şi radiografii. Jonathan era aici pe un teren cunoscut: el şi Francesca avuseseră probleme similare şi fuseseră nevoiţi să urmeze acelaşi traseu înainte de a-l concepe pe Charly.

Citi rezultatele pe îndelete şi cu atenţie. Din câte înţelegea, erau bune. Madeline avea cicluri regulate, dozaje hormonale liniştitoare şi o ovulaţie care n-avea nevoie să fie stimulată. Iubitul ei drăgăstos consimţise să i se facă analiza spermei şi constatase cu uşurare că spermatozoizii lui erau suficient de numeroşi şi de mobili pentru a-i permite să procreeze.

Nu mai lipsea decât un singur examen, numit „testul lui Hühner”, pentru a completa tabloul. Examinând însemnările din agenda electronică, Jonathan constată că,

de trei luni, consultaţia fusese de fiecare dată reprogramată.

Ciudat...

Îşi amintea foarte bine de starea lui de spirit din perioada în care el însuşi efectuase analiza asta cu Francesca. Sigur, testul destinat să verifice compatibilitatea cuplului avea unele constrângeri – analiza trebuia să fie efectuată în ultimele două zile dinaintea datei de ovulaţie şi la mai puţin de douăsprezece ore de la un contact sexual neprotejat – dar, odată ce ai luat decizia să te supui unor asemenea analize, n-ai decât o singură dorinţă: să le termini cât mai repede, ca să fii liniştită.

De ce a amânat Madeline de trei ori data testului?

Îşi stoarse creierii, deşi ştia că nu va găsi răspunsul la întrebare. La urma urmei, poate că reprogramările fuseseră făcute de ginecolog sau de Raphael.

— Du-te la culcare, Coco! îl interpelă Boris.

De data asta, pasărea avea dreptate. De-a ce se juca, treaz la ora două dimineaţa, scrutând cu disperare ecranul telefonului unei femei pe care n-o văzuse decât două minute în viaţa lui?

*

Jonathan se ridică de pe scaun, hotărât să meargă la culcare, dar telefonul continua să-l atragă. Incapabil să-l închidă, îl conectă la reţeaua wi-fi a casei şi se mai uită o dată la colecţia de fotografii. Derulă pozele lui Madeline până o găsi pe cea pe care o căuta. Îi dădu print şi se duse s-o ia din salon.

Imprimanta trosni şi scoase un portret în plan american reprezentând o tânără în faţa Marelui Canal la Veneţia. Jonathan luă hârtia şi îşi cufundă privirea în cea a lui Madeline.

Faţa aceea ascundea un mister. În spatele luminii şi al zâmbetului, simţea o fisură, ceva iremediabil distrus, ca şi

cum poza ar fi purtat un mesaj subliminal pe care nu reuşea să-l decodeze.

Jonathan se întoarse pe terasă. Hipnotizat de acel telefon, inventaria acum diferitele aplicaţii descărcate de Madeline – buletinele informative, planul metroului parizian, informaţii meteo…

— Care este secretul tău, Madeline Greene? şopti el, atingând uşor ecranul.

— Madeline Greeeeeeene! repetă papagalul urlând.

În casa din faţă, se aprinse lumina.

— Am vrea să dormim! se lamentă un vecin.

Jonathan deschise gura pentru a-l certa pe Boris, când un program îi atrase atenţia: un „calendar feminin” în care Madeline consemnase o bună parte a vieţii ei intime. Organizată ca o agendă, aplicaţia păstra în memorie datele menstrelor, preciza zilele de ovulaţie, datele de fertilitate şi calcula media ciclurilor menstruale. Un „jurnal” urmărea evoluţia greutăţii, a temperaturii şi a dispoziţiei în timp ce nişte iconuri discrete în formă de inimă îi permiteau utilizatoarei să repereze zilele în care avusese un raport sexual.

Privind dispunerea inimilor pe calendar, dovada îi sări lui Jonathan în ochi: Madeline pretindea că vrea un copil, dar avea grijă să nu facă dragoste decât în afara perioadelor de fertilitate…

4
Diferenţa de fus orar

„Inima femeii este un labirint de subtilităţi
care sfidează spiritul grosier al masculului
aflat la pândă. Dacă vreţi într-adevăr să
posedaţi o femeie, trebuie mai întâi să gândiţi
ca ea şi primul lucru pe care-l aveţi de făcut
este să-i cuceriţi sufletul.”
Carlos Ruiz Zafon

Între timp, la Paris…

— Takumi, vreau să te rog ceva.

Pendula de perete a magazinului tocmai bătuse ora 11.00. Cocoţată pe un taburet, părul prins neglijent şi cu mâinile zgâriate, Madeline tocmai terminase de agăţat o legătură foarte mare de crenguţe de dafin.

— Bineînţeles, doamnă, răspunse tânărul ucenic.

— Nu-mi mai spune „doamnă”! zise ea exasperată, coborând de pe scaun.

— De acord, Madeline, se corectă asiaticul, roşind.

Să-i spună patroanei lui pe numele mic crea o intimitate care îl punea în încurcătură.

— Aş vrea să te duci să pui un colet la poştă, îi explică ea, întinzându-i un plic mic cu bule în care băgase telefonul lui Jonathan.

— Bineînţeles, doam… adică Madeline.

— Este o adresă din Statele Unite, preciză ea, dându-i o bancnotă de douăzeci de euro.

Takumi examină adresa:

Jonathan LEMPEREUR
French Touch
1606 Stockton Street
San Francisco, CA 94133

USA

— Jonathan Lempereur… Precum *chef*-ul[4]? întrebă el, încălecând pe bicicleta electrică cu care făcea livrările.

— Îl cunoşti? se miră florăreasa, care ieşise cu el pe trotuar.

— Toată lumea-l cunoaşte, îi răspunse el fără să-şi dea seama de gafă.

— Asta înseamnă că eu sunt proasta proastelor? îl dojeni Madeline.

— Nu, ăă… deloc, eu… se bâlbâi el.

Acum, Takumi era stacojiu. Mici picături de sudoare i se prelingeau pe frunte şi privirea nu i se mai desprindea de pământ.

— Lasă, o să-ţi faci harachiri în altă zi, glumi ea. Între timp, explică-mi şi mie cine e tipul ăsta.

Japonezul înghiţi în sec.

— Acum câţiva ani, Jonathan Lempereur deţinea cel mai bun restaurant din New York. Părinţii mei m-au invitat acolo când mi-am luat licenţa, ca să sărbătorim. Era un loc mitic: un an pe lista de aşteptare şi nişte arome originale, pe care nu le găseai nicăieri în altă parte.

— Nu cred că-i vorba de acelaşi tip, zise ea, arătând spre plic. Adresa pe care mi-a dat-o este într-adevăr cea a unui restaurant, dar mai degrabă a unui birt decât a unui local de cinci stele.

Takumi băgă pachetul în rucsac şi porni la drum, fără alte comentarii.

— Pe curând!

Madeline îi făcu un mic semn cu mâna, în timp ce intra înapoi în prăvălie.

Cuvintele ucenicului său îi treziseră curiozitatea, dar încercă să-şi reia lucrul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

---

[4] Titlu dat maeştrilor bucătari, specialişti cu experienţă în domeniul culinar, adesea inovatori, care deţin în palmaresul lor una sau mai multe stele Michelin, acordate de celebrul ghid gastronomic omonim. (N. tr.)

De la deschidere, florăria fusese tot timpul plină de lume. La fel ca sărbătoarea de Sfântul Valentin, Crăciunul trezea diverse emoţii: iubirea, ura, teama de singurătate, melancolia. Numai în dimineaţa asta, văzuse perindându-se prin magazinul ei o mulţime de personaje, unele mai interesante ca altele: un bătrân seducător trimisese douăsprezece buchete pentru douăsprezece cuceriri din douăsprezece oraşe diferite; o femeie între două vârste îşi expediase singură orhidee, pentru a face impresie bună în faţa colegilor de birou; o tânără americancă dăduse buzna în lacrimi, pentru a-i trimite iubitului ei parizian un aranjament ofilit, semnificând despărţirea lor. Cât despre brutarul cartierului, comandase drept cadou pentru soacra lui adorată un enorm cactus mexican cu ţepi lungi…

Madeline moştenise de la tatăl ei pasiunea pentru arta floral㠹. Plină de entuziasm, fusese mai întâi o autodidactă, apoi urmase cursurile de la Piverdière, prestigioasa şcoală de florari din Angers. Era mândră că practica o activitate care marca fiecare dintre marile evenimente ale vieţii. Naşterea, botezul, prima întâlnire, căsătoria, împăcarea, promovarea profesională, pensionarea, înmormântarea: florile îi însoţeau pe oameni din leagăn până în mormânt.

Tânăra femeie începu un nou aranjament, dar îl abandonă după cinci minute. Nu reuşea să-şi scoată din cap povestea pe care i-o spusese Takumi.

Trecu în spetele tejghelei şi dădu o căutare pe internet de pe computerul magazinului. Tastând „Jonathan Lempereur” pe Google, obţineai şase sute de mii de rezultate! Intră pe Wikipedia. Enciclopedia online conţinea o lungă prezentare a *chef*-ului, însoţită de o fotografie care era, fără nicio îndoială, a bărbatului pe care-l întâlnise cu o zi înainte la aeroport, chiar dacă, în poză, Jonathan părea mai tânăr şi mai sexy. Perplexă, Madeline îşi puse ochelarii de vedere cu lentile subţiri şi, molfăind capătul unui creion, se apucă să citească pe ecran:

Jonathan Lempereur, născut în 4 septembrie 1970, este un *chef* şi om de afaceri francez, care şi-a clădit cea mai mare parte a carierei în Statele Unite.

Ucenicia

De origine gasconă, provine dintr-o familie de modeşti patroni de restaurant şi începe să lucreze de tânăr în localul tatălui său, La Chevalière, situat în piaţa Libération din Auch. De la şaisprezece ani, face ucenicie şi acumulează experienţă: ajutor de bucătar la Ducasse, Robuchon şi Lenôtre, înainte de a deveni secundul celebrului *chef* provensal Jacques Laroux în restaurantul La Bastide din Saint-Paul-de-Vence.

Ascensiunea

Sinuciderea neaşteptată a mentorului său îl propulsează pe Lempereur la conducerea restaurantului La Bastide. În mod neaşteptat, el reuşeşte să păstreze reputaţia localului, devenind, la douăzeci şi cinci de ani, cel mai tânăr *chef* francez în fruntea unui restaurant cotat cu trei stele în *Ghidul Michelin.*

Prestigiosul Hôtel du Cap-d'Antibes apelează atunci la serviciile sale pentru a-şi relansa restaurantul, La Trattoria. În mai puţin de un an de la deschidere, localul luxosului hotel obţine şi el trei stele, făcând din Jonathan Lempereur unul dintre cei patru maeştri bucătari din lume care au acumulat şase stele în celebrul ghid.

Consacrarea

În 2001, o întâlneşte pe Francesca, fiica omului de afaceri american Frank DeLillo, aflată în luna de miere la Hôtel du Cap, alături de bancherul Mark Chadwick. Moştenitoarea şi tânărul *chef* se îndrăgostesc la prima vedere şi Francesca intentează divorţ la mai puţin de o săptămână de la căsătorie,

certându-se astfel cu familia ei, în timp ce hotelul de pe Coasta de Azur îşi concediază *chef*-ul pentru a nu-şi păta reputaţia.
Noul cuplu se instalează la New York, unde are loc căsătoria. Cu ajutorul soţiei lui, Jonathan Lempereur îşi deschide propriul restaurant, L'Imperator, la ultimul etaj al celebrei Rockfeller Center.
Pentru Lempereur, este începutul unei perioade de mare creativitate. Experimentând noi tehnologii, dar păstrând în acelaşi timp şi savoarea bucătăriei mediteraneene, el devine unul dintre apostolii „bucătăriei moleculare". Succesul său este imediat. În câteva luni, ajunge favoritul starurilor, al oamenilor politici şi al criticilor gastronomici. La doar treizeci şi cinci de ani, este ales cel mai bun bucătar din lume de către un juriu internaţional format din patru sute de cronicari care îi laudă „bucătăria flamboaiantă" şi capacitatea de a le oferi clienţilor săi „un voiaj gustativ extraordinar". În această perioadă, restaurantul său primeşte în fiecare an zeci de mii de cereri venite din cele patru colţuri ale lumii şi adesea e nevoie de mai bine de un an de aşteptare pentru obţinerea unei rezervări.

Vedeta media

În paralel cu cariera sa de *chef,* Jonathan Lempereur devine celebru pentru numeroasele lui apariţii televizate, în special *An Hour with Jonathan* pe BBC America, şi *Chef's Secrets* pe Fox, care atrag în fiecare săptămână milioane de telespectatori. Urmează cărţi şi DVD-uri.
În 2006, susţinut de Hillary Clinton, senatoare de New York, Lempereur începe o cruciadă împotriva meniurilor cantinelor şcolilor din Big Apple. Întâlnirile lui cu elevii, părinţii şi profesorii conduc în cele din urmă la adoptarea de meniuri mai echilibrate în aceste instituţii.

Cu zâmbet seducător, geacă de piele şi irezistibilul său accent franţuzesc, tânărul *chef* se impune ca o vedetă a bucătăriei moderne şi este inclus de *Time Magazine* pe lista celor mai influente personalităţi. Săptămânalul l-a supranumit chiar cu această ocazie „Tom Cruise al cuptorului”.

— Vindeţi şi decoraţiunile?

— Poftim?

Madeline ridică privirea din ecran. Absorbită de viaţa lui Lempereur, nu-şi dăduse seama că o clientă tocmai intrase în magazin.

— Decoraţiunile, le vindeţi? repetă femeia, arătând spre etajerele pastel din lemn dat cu alb de plumb pe care erau aşezate diverse accesorii: termometre, ceasuri cu cuc, colivii, oglinzi pătate, lămpi cu petrol şi lumânări parfumate.

— Hm… nu, îmi pare rău, aparţin magazinului, minţi Madeline, grăbită s-o vadă plecată, pentru a putea să se cufunde şi mai mult în biografia lui Jonathan.

Omul de afaceri: constituirea grupului Imperator

Sprijinindu-se pe această notorietate, Lempereur creează împreună cu soţia lui grupul Imperator, menit să-i permită să-şi diversifice marca cu produse derivate. Cuplul deschide apoi local după local: bistrouri, *wine bars,* braserii, hoteluri de lux… Imperiul lor de restaurante se întinde în toată lumea, din Las Vegas la Miami, trecând prin Beijing, Londra şi Dubai. În 2008, grupul Imperator numără mai bine de două mii de angajaţi în peste cincisprezece ţări şi generează o cifră de afaceri de mai multe zeci de milioane de dolari.

Dificultăţi financiare şi retragerea din lumea gastronomiei

În timp ce clienţii continuă să dea năvală în restaurantul său newyorkez, *chef*-ul francez este ţinta unor atacuri din ce în ce mai violente. Aceiaşi critici care, în urmă cu câţiva ani, îi lăudau creativitatea şi talentul îi reproşează acum că s-a lansat în prea multe afaceri şi că a devenit „o simplă maşină de făcut bani”.
Totuşi, numeroase firme ale conglomeratului sunt departe de a atinge pragul rentabilităţii. Grupul Imperator e plin de datorii şi ajunge în pragul falimentului în decembrie 2009. Câteva săptămâni mai târziu, după despărţirea de soţia sa, Jonathan Lempereur se dă bătut, declarându-se „obosit de critici”, „părăsit de inspiraţie” şi „dezamăgit de lumea gastronomiei”. La vârsta de treizeci şi nouă de ani, constrâns să cedeze licenţa de folosire a numelui său, Lempereur se retrage definitiv din afaceri, după ce şi-a pus amprenta asupra bucătăriei contemporane.

Citind sfârşitul notiţei, Madeline află că *chef*-ul publicase o carte în 2005, *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit.* După o nouă căutare, urmată de două-trei clicuri, ajunse pe site-ul braseriei French Touch de care se ocupă Jonathan la San Francisco. În mod vizibil, site-ul nu era adus la zi. Găseai aici câteva feluri de mâncare la douăzeci şi patru de dolari: supă de ceapă, sângerete cu cartofi, tartă cu smochine. Nimic prea grozav pentru cineva care, cu câţiva ani mai înainte, avea cel mai bun restaurant din lume.

Cum a ajuns aici? se întrebă ea, plimbându-se prin mijlocul brazilor şi al orhideelor. Se duse în fundul magazinului, amenajat ca o grădină, şi, cu privirea în gol, se aşeză pe balansoarul suspendat de o creangă uriaşă lipită de tavan.

Soneria telefonului florăriei o smulse din gânduri.

Sări şi ridică receptorul aparatului. Era Takumi.

— Eşti tot la poştă?

— Nu doam... ăăă... Madeline. Din cauza grevei, toate oficiile poştale sunt închise.

— Bine, când te-ntorci, fă un ocol pe la o librărie şi cumpără-mi o carte. Ai cu ce să notezi? Uite titlul: *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit* de...

5
You’ve got mail

„Dorinţa de a cunoaşte total pe cineva este
un mod de a-l subjuga, de a-l exploata. Este
o dorinţă la care trebuie să renunţi.”
Joyce Carol Oates

San Francisco, miezul nopţii

Jonathan trase de lănţişorul care aprindea neonul suspendat deasupra oglinzii din baie. Nu putea cu niciun chip să adoarmă. Asta din cauza nervozităţii şi a arsurilor la stomac care îl torturau fără încetare de când băuse vinul ăla îngrozitor. Înconjurat de un halou de lumină palidă, scotoci în dulăpiorul cu medicamente, căutând un calmant. După ce puse mâna pe comprimat, trecu în bucătărie pentru a-l înghiţi cu o gură de apă minerală.

Casa era cufundată în tăcere. Marcus, Charly şi chiar Boris se aflau de mult în braţele lui Morfeu. Fereastra glisantă rămăsese întredeschisă, dar nu era frig. Un vânt călduţ se ridică, făcând să sune uşor clopoţeii din bambus în timp ce o rază de lună trecu prin geam pentru a lumina ecranul telefonului pe care-l pusese la încărcat pe bar. Jonathan nu se putu stăpâni: cu o apăsare pe singurul buton, activă aparatul care deveni instantaneu luminos şi cristalin. Mica bulină roşie care anunţa că Madeline primise un e-mail era aprinsă. Un soi de al şaselea simţ amestecat cu o stranie curiozitate îl împinse să apese pe icon pentru a citi mesajul. Fusese trimis cu zece minute în urmă şi, oricât de ciudat ar fi părut, îi era adresat...

*

Dragă Jonathan (hai să renunţăm la domnul Lempereur şi la domnişoara Greene, ce zici? În definitiv, îmi imaginez că, dacă

ai tupeul să-mi citeşti e-mailul, trebuie c-ai aruncat deja o privire şi la pozele mele şi ţi-ai clătit ochii cu vreo două-trei fotografii „artistice” din albumul meu. Eşti aşadar un pervers şi asta-i problema ta, dar evită, pe cât se poate, să le pui pe Facebook, fiindcă nu sunt sigură că viitorul meu soţ ar aprecia chestia asta…).

Dragă Jonathan (bis), profit deci de pauza mea de prânz (ei, da, este deja trecut de amiază la Paris) pentru a-ţi scrie în timp ce degust un sandviş cu *rillettes du Mans*[5] preparat cu grijă de Pierre & Paul, membri de seamă ai *Confrérie de Chevaliers des Rillette Sarthoises* şi maeştri măcelari a căror prăvălie se află vizavi de a mea.

M-am aşezat la soare, la barul lor în care se servesc gustări. Am aşadar gura plină de carne tocată, firimituri de pâine pe pulover şi pete de grăsime murdăresc ecranul frumosului tău telefon: nu arăt prea sexy, ce-i drept, dar sandvişul ăsta e atât de delicios! În fine, n-o să te conving tocmai pe tine de necesitatea de a savura plăcerile bucătăriei alese.

Dragă Jonathan deci, îţi scriu acest mesaj pentru a-ţi da două veşti: una bună şi una proastă. Să începem cu cea proastă: aşa cum probabil ştii, în acest început de vacanţă şcolară, o grevă paralizează ţara asta minunată care este Franţa. Aeroporturi, autostrăzi, transport în comun, serviciu poştal: totul este blocat.

[5] Specialitate tradiţională din Le Mans (departamentul Sarthe), un fel de pate făcut din carne de porc prăjită în propria-i grăsime, dată apoi prin maşina de tocat şi asezonată cu diverse condimente. (N. tr.)

Takumi, tânărul meu ucenic, tocmai a găsit uşa închisă la oficiul poştal din Bulevardul Montparnasse, aşa că, deocamdată, sunt în imposibilitatea de a-ţi trimite telefonul.
Numai bine,
Madeline.

Reacţia lui Jonathan nu se lăsă aşteptată. După douăsprezece secunde, răspunsul lui ţâşni:

Îţi baţi joc de mine? Ce-i povestea asta cu greva?

Dacă ea nu-i trimitea mobilul, nici nu se punea problema ca el să-l trimită pe-al ei!

Şi îi veni rândul lui Madeline să pluseze, treizeci de secunde mai târziu:

Mai eşti încă treaz la ora asta, Jonathan? Tu nu dormi niciodată? Nu cumva lipsa asta de somn e de vină pentru amestecul de iritare şi proastă dispoziţie care pare să te caracterizeze?

Jonathan scoase un oftat lung şi îi trimise tinerei femei un nou mesaj:

De fapt, îmi promiseseşi o veste bună care s-o compenseze pe cea proastă…

Cocoţată pe taburetul ei, Madeline înghiţi ultimul dumicat de sandviş şi răspunse prompt:

Exact, iată vestea bună: în ciuda frigului şi a grevelor, e foarte frumos la Paris.

Abia expediase e-mailul, că şi pândea un răspuns care nu întârzie să vină.

> Bun, măcar de data asta, nu mai am niciun dubiu: îţi baţi joc de mine.

Ea nu-şi putu stăpâni un zâmbet, în pofida neliniştii care o măcina. Împiedicând-o să înapoieze telefonul proprietarului său, greva asta a serviciilor publice o punea în încurcătură. O obliga să suporte greutatea unei responsabilităţi pe care n-o voia. Trebuia oare să-i spună lui Jonathan de mesajul lăsat de fosta lui soţie care-l sunase din New York pentru a-l implora să se întoarcă la ea? Fără să vrea, Madeline deţinea o informaţie capitală pentru viitorul unui cuplu şi asta nu-i plăcea.

Tânăra comandă al doilea pahar de vin, pe care-l bău uitându-se pe geam la trecători şi la maşini. Aflată în apropierea a numeroase magazine mari, strada Delambre era animată în acest weekend de cei care făceau cumpărături de Crăciun. Pe trotuarele scăldate de soare, mantourile cambrate ale pariziencelor, gecile adolescenţilor, tocurile care răsunau şi aburul care le ieşea tuturor din gură se amestecau într-o mişcare ameţitoare de culori şi de chipuri.

Madeline îşi termină paharul cu vin şi, puţin cam ameţită, luă pana – vorba vine – pentru a scrie următorul mesaj:

> Dragă Jonathan,
>
> E ora 13.00. Pauza mea de prânz e pe sfârşite, din fericire, fiindcă dacă aş mai rămâne un minut în plus în acest local, m-aş repezi la tarta lor Tatin cu mere renet, îngheţată şi alte bunătăţi. O adevărată „crimă şi pedeapsă”, cum ziceţi voi, dar o tentaţie care, cu o săptămână

înainte de Crăciun, n-ar fi tocmai nimerită, trebuie să recunoşti.
A fost o plăcere să stau de vorbă cu tine, chiar dacă puţin, şi asta în ciuda proastei tale dispoziţii şi a laturii ursuze, morocănoase şi ţâfnoase care, după cum bine am înţeles, constituie un soi de „marcă comercială" pe care unii probabil c-o găsesc atrăgătoare. Înainte de a te părăsi, permite-mi totuşi să-mi satisfac curiozitatea, punându-ţi trei întrebări:
1) De ce aşa-zisul „cel mai bun *chef* din lume" serveşte astăzi biftec cu cartofi prăjiţi într-un simplu bistrou de cartier?
2) De ce eşti încă treaz la patru dimineaţa?
3) O mai iubeşti pe fosta ta soţie?

Abia ce apăsase pe tasta TRIMITE, că Madeline înţelese că făcuse o mare tâmpenie. Dar era prea târziu…

Ieşi de la Pierre & Paul şi traversă strada, ameţită de vin.

— Hei! uită-te pe unde mergi, IMBECILO! îi strigă un puşti cu părul în ochi, care era cât pe ce să intre-n ea cu o bicicletă.

Ca să evite coliziunea, Madeline se dădu repede înapoi, dar fu „luată în primire" de claxonul unui 4x4 care încerca să depăşească bicicleta prin dreapta. I se făcu frică şi se grăbi să ajungă pe trotuar, rupându-şi în trecere tocul de la una dintre ghete.

La dracu'! boscorodi ea, deschizând uşa florăriei pentru a se refugia în Grădina ei Minunată. Adora Parisul, dar detesta parizienii…

— Totul e bine, doamnă? o întrebă Takumi, văzând-o cât era de speriată.

— Eşti greu de cap! îi reproşă ea, pentru a-şi păstra cumpătul.

— Scuze, se corectă asiaticul. Totul e bine, *Madeline?*

— Da, e vorba doar de blestematul ăsta de toc, care…

Lăsă fraza în aer şi îşi dădu cu puţină apă pe faţă înainte de a-şi scoate ghetele şi geaca, sub privirea uluită a angajatului său.

— Degeaba te uiţi la mine cu aerul ăsta concupiscent, n-am de gând să merg mai departe cu striptease-ul.

Când îl văzu pe Takumi înroşindu-se ca para focului, Madeline regretă că se înfuriase şi nu vru să prelungească acest moment jenant.

— Poţi să te duci să mănânci. Nu te grăbi, mă ocup eu de toate!

Rămasă singură în florărie, tânăra deschise telefonul lui Jonathan, nerăbdătoare. Acesta tocmai îi răspunsese:

> Dragă Madeline,
>
> Ca să-ţi satisfaci curiozitatea, iată nişte răspunsuri la întrebările tale:
> 1) Am fost odată, dar de mult timp nu mai sunt „cel mai bun *chef* din lume”. Să zicem că, asemenea unui scriitor, mi-am pierdut inspiraţia şi pasiunea necesare pentru a realiza creaţii inovatoare. Acestea fiind zise, dacă o să treci vreodată prin San Francisco împreună cu Raphael al tău, nu ezitaţi să veniţi să degustaţi „biftecul cu cartofi prăjiţi” al restaurantului nostru. Avem nişte antricoate nemaipomenit de fragede şi gustoase; cât despre cartofii noştri prăjiţi, aceştia sunt în realitate cartofi sote cu usturoi, busuioc şi pătrunjel. „Belles de Fontenay”[6], cultivaţi în cantităţi mici de un producător local şi pe care toţi clienţii noştri îi laudă că sunt aşa de moi, încât

[6] Varietate franţuzească de cartofi albi. (N. tr.)

ţi se topesc în gură şi făcuţi exact cât trebuie.
2) E adevărat că e ora patru dimineaţa şi sunt încă treaz. Motivul? Două întrebări care-mi umblă prin cap şi mă-mpiedică să-mi găsesc somnul.
3) Du-te naibii!

*

Takumi intră într-un mic restaurant de pe strada Odessa, în care obişnuia să ia masa de prânz. Îl salută pe patron şi se instală într-un loc mai retras în a doua sală, mai puţin zgomotoasă şi mai puţin frecventată. Comandă un *millefeuille* de roşii[7] cu brânză proaspătă de capră: o specialitate pe care o descoperise graţie lui Madeline. Aşteptându-şi mâncarea, scoase din geantă un dicţionar de buzunar pentru a căuta sensul cuvântului „concupiscent". Ca prins asupra faptului, avu brusc impresia aberantă că toţi clienţii îi aruncau priviri acuzatoare. Madeline avea o plăcere răutăcioasă să-l tachineze, să-l provoace şi să-i dea peste cap certitudinile şi reperele. Îi părea rău că nu-l lua în serios şi că-l considera mai mult un copil decât un bărbat. Femeia asta îl fascina precum o floare misterioasă. Cel mai adesea era „soare arzător", blondă ca o floarea-soarelui, răspândind în jurul ei lumină, încredere şi entuziasm. Dar, în unele momente, putea fi plină de secrete şi întunecată ca o orhidee neagră: o floare rară căutată de colecţionari, care înflorea în plină iarnă pe lângă palmierii din Madagascar.

*

Clientul intră într-un moment prost. Pentru a-l servi, Madeline se opri din scrierea mailului şi ascunse telefonul

[7] Rondele de roşii tăiate subţiri, după modelul foilor de plăcintă, cu umplutură între ele. (N. tr.)

în buzunăraşul şorţului. Era un adolescent, între cincisprezece şi şaptesprezece ani, cu înfăţişare de *baby rocker* cum vedeai la ieşirea din liceele cartierelor selecte: bascheţi Converse, blugi strâmţi, cămaşă albă, haină cambrată de firmă, tunsoare savant ciufulită.

— Pot să te-ajut?

— Eu... ăăă... da, aş vrea să cumpăr nişte flori, explică el, punând cutia în care avea chitara pe un scaun.

— Ce bine! Dacă mi-ai fi cerut nişte croasante, ar fi fost cam nasol.

— Poftim?

— Nimic, las-o baltă! Vrei un bucheţel rotund sau unul cu flori mari?

— Păi, de fapt, habar n-am.

— Să fie pastel sau colorat?

— Poftim? repetă adolescentul, de parcă i-ar fi vorbit chinezeşte.

Cu siguranţă, nu e cel mai dezgheţat din generaţia lui, se gândi ea, încercând să-şi păstreze calmul şi zâmbetul.

— Bun, ai vreo idee de bugetul pe care ai vrea să-l aloci pentru florile astea?

— Nu ştiu. Pot să cumpăr ceva cu trei sute de euro?

De data asta, ea nu-şi putu stăpâni un oftat: detesta oamenii care nu cunoşteau deloc valoarea banilor. Într-o fracţiune de secundă, câteva amintiri din copilărie îi reveniră în memorie: anii de şomaj ai tatălui său, sacrificiile familiei pentru ca ea să-şi poată face studiile... Cum putea să existe o asemenea prăpastie între acest puştan născut în puf şi fetişcana care fusese ea?

— Bun, ascultă, băieţaş, n-ai nevoie de trei sute de euro ca să cumperi un buchet. În orice caz, nu în florăria mea, ai înţeles?

— Mda, răspunse el moale.

— Deci, pentru cine sunt florile astea?

— Pentru o femeie.

Madeline îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru mama ta sau pentru o prietenă?

— De fapt, pentru o prietenă a mamei, răspunse el şi mai jenat.

— Şi ce mesaj ai vrea să-i transmiţi oferindu-i acest buchet?

— Un mesaj?

— În ce scop îi oferi florile astea? Ca să-i mulţumeşti că ţi-a făcut cadou un pulover de ziua ta sau pentru a-i spune altceva?

— Aăă… mai degrabă a doua variantă.

— Fir-ar să fie, dragostea e de vină sau eşti aşa de idiot tot timpul? întrebă ea, clătinând din cap.

Adolescentul nu se obosi să răspundă. Madeline se îndepărtă de tejghea şi se apucă să facă un aranjament.

— Cum te cheamă?

— Jeremy.

— Şi prietena mamei tale câţi ani are?

— Hm… e mai în vârstă decât dumneavoastră, în orice caz.

— Şi eu câţi ani am, după părerea ta?

Iarăşi preferă să nu răspundă, dovadă că poate nu era atât de cretin cum părea.

— Bun, nu le meriţi, dar astea-s cele mai potrivite, explică ea, întinzându-i un buchet. Sunt florile mele preferate: violete de Toulouse, simple, şic şi elegante în acelaşi timp.

— E foarte frumos, recunoscu el, dar, în limbajul florilor, ce semnifică?

Madeline ridică din umeri.

— Las-o baltă cu limbajul florilor! Dăruieşte ce ţi se pare frumos şi gata!

— Totuşi… insistă Jeremy.

Madeline se prefăcu că se gândeşte.

— În ceea ce numeşti tu „limbajul florilor”, violeta reprezintă modestia şi timiditatea, dar ea simbolizează totodată şi o iubire secretă, deci, dacă ţi-e teamă că mesajul pare ambiguu, pot să-ţi fac un buchet cu trandafiri în locul ăstuia.

— Nu, violetele îmi convin foarte bine! răspunse el, arborând un zâmbet larg.

Îşi plăti comanda şi, când ieşi din prăvălie, îi mulţumi lui Madeline pentru sfaturile ei.

În sfârşit singură, scoase telefonul şi se grăbi să-şi termine mesajul.

Mii de scuze, Jonathan, pentru acest amestec în viaţa ta privată, într-un mod atât de puţin subtil. De vină e paharul cu vin băut în plus, care m-a făcut să scriu fără să mă gândesc (un vin alb de Vouvray, catifelat, cu arome de miere, trandafiri şi caise, îl ştii cu siguranţă şi poate o să mă ierţi☺).
Cred că greva poştei n-o să ţină la nesfârşit, dar, ca să nu-mi asum niciun risc, o să apelez la o firmă de transport privată. Am contactat un curier care va veni să ia telefonul tău la sfârşitul zilei. Chiar punând la socoteală weekendul şi Sărbătorile, am fost asigurată că vei primi pachetul înainte de ziua de miercuri.
Permite-mi să vă urez, ţie şi fiului tău, sărbători fericite.
Madeline
PS: Iartă-mi curiozitatea, dar mi-ai scris în ultimul mesaj că, dacă eşti treaz în toiul nopţii, asta se întâmplă din cauza a două întrebări care-ţi umblă prin cap şi te împiedică să-ţi găseşti somnul. Sunt prea indiscretă dacă te întreb care sunt?

*

Dragă Madeline,

Vrei să afli care sunt cele două enigme care mă împiedică să dorm? Iată-le:
1 – Mă întreb cine este ESTEBAN.
2 – Mă întreb de ce îi laşi pe cei din anturajul tău să creadă că încerci să ai un copil, când, de fapt, iei toate măsurile tocmai pentru a NU-l avea…

*

Cuprinsă de panică, Madeline închise telefonul şi se depărtă de el de parcă ar fi fugit de un pericol.

Ştia! Tipul ăsta îi scotocise în mobil şi aflase de Esteban şi de copil!

O picătură de sudoare îi alunecă pe şira spinării. Îşi auzea inima bubuindu-i în piept. Mâinile îi tremurau şi simţea cum i se înmoaie picioarele.

Cum era posibil? Agenda şi e-mailurile ei, bineînţeles…

Un gol neaşteptat i se căscă în stomac şi o luă cu leşin. Trebuia să se calmeze: numai cu aceste elemente, Jonathan Lempereur nu putea să o atingă. Atâta timp cât nu punea mâna pe altceva, nu era o ameninţare reală.

Dar exista în măruntaiele telefonului ei un document peste care nu trebuia *nicicum* să dea. Ceva ce Madeline nu avea dreptul să deţină. Ceva ce îi distrusese deja viaţa şi o adusese în pragul nebuniei şi al morţii.

Teoretic, secretul ei era bine protejat. Lempereur era un băgăcios mizerabil, nu un as în informatică, nici vreun şantajist. Se jucase cu ea, se amuzase pe seama ei, dar, dacă nu-i dădea apă la moară, avea să renunţe.

Cel puţin, aşa spera.

6
Firul

„Căci (ei) erau uniţi printr-un fir […] care nu putea exista decât între doi indivizi din specia lor, doi indivizi care-şi recunoscuseră singurătatea în cea a celuilalt.”
Paolo Giordano

San Francisco
Ora 09.30

Marcus se trezi din somn cu greu.

Ca un somnambul, se duse până la baie, intră în cabina de duş fără să-şi scoată nici boxerii, nici cămaşa şi rămase nemişcat sub jet, până când boilerul se goli. Apa îngheţată îl făcu să deschidă un ochi şi, după ce se şterse rapid, îşi târşâi picioarele până în camera lui, unde constată că sertarul cu lenjerie era gol. Toate hainele lui erau îngrămădite în coşul de răchită. Canadianul ridică din sprâncene. Jonathan, care îl ameninţase de sute de ori că nu-i mai spală hainele, îşi pusese avertismentul în practică!

— Jon… se tângui el înainte de a-şi da seama că era sâmbătă şi că, la ora aia, şeful de restaurant părăsise deja mai mult ca sigur casa pentru a-şi face vizita săptămânală la piaţa cu produse de fermă din Embarcadero.

Încă buimac, îşi băgă mâna în muntele de lenjerie murdară şi luă primele haine „reutilizabile” pe care le nimeri.

Apoi se târî până la bucătărie şi găsi bâjbâind termosul cu *pu-erh* pe care Jonathan îl prepara în fiecare dimineaţă. Se lăsă să cadă pe un scaun şi bău chiar din sticlă o porţie mare de ceai negru. Ca şi cum băutura i-ar fi dezmorţit neuronii, avu brusc un moment de iluminare şi se dezbrăcă *illico presto* pentru a-şi spăla lenjeria în chiuvetă, cu detergent de vase. După ce o stoarse, deschise uşa cuptorului cu microunde şi reglă durata la opt minute.

Mulţumit de sine, ieşi pe terasă, gol puşcă.

— Salut, butoi-fără-fund! îl întâmpină Boris.

— Bună, ectoplasmă cu pene! îi răspunse Marcus, scărpinându-l uşor.

Drept răspuns, pasărea sări, înclină capul şi deschise ciocul, oferindu-i o pastă digerabilă de fructe amestecate.

Marcus îi mulţumi amicului său, apoi se lungi la soare, căscând de-i trosneau fălcile.

— Mişcă-ţi fundul! Mişcă-ţi fundul! urlă papagalul.

Stimulat de imboldurile lui, Marcus se ridică să se ocupe de ceea ce considera el a fi sarcina cea mai importantă a zilei: verifică pompa care iriga vreo zece plante de canabis ascunse în spatele trandafirilor din grădină. Jonathan nu era deloc de acord cu mica lui cultură, dar închidea ochii. În definitiv, California era primul producător occidental de cânepă indiană, iar San Francisco, singurul oraş care simboliza toleranţa şi contracultura.

Marcus mai rămase un pic pe terasă, ca să profite de căldură. Petrecându-şi mare parte din viaţă în frigul Montrealului, iubea foarte tare blândeţea climei californiene.

Pe micuţa colină Telegraph Hill, îţi venea greu să crezi că se apropie Crăciunul: trompetele aurii ale iasomiei începeau să înflorească; palmierii, prunii ornamentali şi leandrii roz străluceau în soare; casele din lemn gemeau de iederă, îngropate în mijlocul unei jungle luxuriante unde piuiau păsările vesele şi colibri coloraţi.

În pofida orei relativ matinale, câţiva plimbăreţi coborau deja treptele pline de flori ale scării Filbert. În ciuda vegetaţiei abundente, casa nu era complet ferită de priviri. Unii trecători se amuzau, alţii erau şocaţi, dar niciunul nu rămânea de piatră în faţa acelui zurliu în pielea goală, care purta o conversaţie deocheată cu un papagal.

Marcus nu se sinchisi până ce un turist îşi scoase aparatul de fotografiat pentru a imortaliza scena.

— Nu mai poţi fi liniştit nici măcar la tine-acasă! bombăni canadianul, bătând în retragere spre bucătărie chiar în

momentul în care ceasul cuptorului cu microunde semnala sfârşitul „coacerii”.

Curios să vadă rezultatul, deschise cuptorul ca să-şi recupereze hainele. Erau nu doar uscate, ci şi calde şi moi!

În plus, au parfum de brioşe, se felicită el, mirosind grămăjoara de lenjerie.

Se îmbrăcă satisfăcut în faţa oglinzii, netezindu-şi tricoul care îi plăcea foarte tare datorită mesajului imprimat pe el:

OUT OF BEER
(life is crap)[8]

Stomacul îi chiorăi. Lihnit de foame, deschise frigiderul şi cotrobăi printre alimente înainte de a încerca un amestec îndrăzneţ. Unse o felie de pâine cu un strat generos de unt de arahide, pe care îl acoperi cu sardine în ulei peste care aranjă rondele de banane.

Delicios! se gândi el, scoţând un oftat de plăcere.

Nu luase decât câteva îmbucături din sandvişul lui, când le zări.

Fotografiile lui Madeline.

Peste cincizeci de portrete prinse în pioneze pe panoul de plută, placate cu magneţi pe uşile dulapurilor metalice sau lipite cu scotch direct pe perete.

În mod vizibil, colocatarul său îşi petrecuse o bună parte din noapte imprimând aceste fotografii. Tânăra femeie apărea în ele în toate ipostazele: singură, cu iubitul ei, din faţă, din profil... Jonathan mărise chiar unele copii, scrutându-i ochii şi faţa.

Perplex, Marcus se opri din mestecat şi se apropie de fotografii. Fără a da impresia, canadianul nu-l scăpa din ochi pe Jonathan. De ce se pretase el la această punere în scenă? Ce mister căuta să desluşească în privirea lui Madeline Greene?

[8] „Nu mai avem bere (viaţa-i de rahat)” (en. în original). (N. tr.)

Cunoştea fragilitatea prietenului său şi ştia că „vindecarea” lui era încă precară.

Fiecare om are în inimă un gol, o rană, o teamă de abandon şi de singurătate.

Marcus ştia că rana din inima lui Jonathan era adâncă.

Şi că un astfel de comportament nu prevestea nimic bun.

*

Între timp, la câţiva kilometri distanţă…

— Tati, pot să gust şi eu din *jerky!* întrebă Charly. Este carnea preferată a cowboy-ilor!

Cu fiul său pe umeri, Jonathan mergea de o oră prin faţa tarabelor pieţei înghesuite pe esplanada fostului debarcader. Pentru şeful de restaurant, era un ritual: în fiecare sâmbătă, venea să se aprovizioneze şi să găsească inspiraţia pentru a-şi alcătui meniul săptămânii. Farmer’s Market era o veritabilă instituţie la San Francisco. În jurul bătrânei Ferry Building, se strângeau vreo sută de fermieri, pescari şi zarzavagii, care vindeau produse locale obţinute din culturi biologice. Acolo găseai cele mai frumoase legume, fructele cele mai zemoase, peştii cei mai proaspeţi, carnea cea mai fragedă. Lui Jonathan îi plăcea acest loc care atrăgea o mulţime pestriţă: turişti, bucătari sau simpli cumpărători în căutare de produse de calitate.

— Te rog, tati, uite *jerky* acolo! N-am mâncat niciodată!

Jonathan îşi „eliberă” fiul, care se repezi spre stand. Entuziast, Charly luă o bucăţică de carne de vită uscată, după care îşi înăbuşi o grimasă.

Jonathan îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

În mijlocul acestui festival de arome, se simţea ca acasă. Busuioc, ulei de măsline, nuci, brânză de capră proaspătă, avocado, castraveţi, roşii, vinete, ierburi aromatice, dovleci, salate: inspecta, mirosea, gusta, alegea. „Cel mai prost bucătar e cel care caută să mascheze gustul original al ingredientului în loc să-l dezvăluie.” Jacques Laroux, *chef*-ul care-l formase, îi transmisese iscusinţa şi rigoarea sa în

selectarea produselor, respectarea anotimpurilor şi căutarea celor mai buni furnizori.

Aici, în grădina de legume a Statelor Unite, nici nu era prea greu să respecţi aceste principii. Deja de mult timp, hrana bio nu mai era apanajul hipioţilor. De-acum, era un mod de viaţă la San Francisco, la fel ca în toată California.

Cu un ochi la Charly, Jonathan cumpără cinci pui frumoşi, zece bucăţi de calcan şi o ladă de scoici Saint-Jacques. Se târgui pentru vreo zece homari şi cinci kilograme de langustine.

La fiecare comandă, îi furniza responsabilului de stand numărul locului unde avea parcată camioneta, pentru ca angajaţii pieţei să-i poată livra comanda.

— Hei, Jonathan, gustă asta? îi strigă un vânzător de scoici din Point Reyes, întinzându-i o stridie.

Era o glumă între ei, căci francezului nu-i plăcea obiceiul local de a trece stridia pe sub un jet de apă rece înainte de a o servi, de aceea nu includea niciodată acest tip de scoici în meniul restaurantului său.

Jonathan îi mulţumi totuşi pentru moluscă, pe care o înghiţi cu un strop de lămâie şi o bucată de pâine.

Profită de această pauză pentru a scoate telefonul lui Madeline din geacă. Se uită la ecran şi simţi o uşoară dezamăgire când văzu că florăreasa nu-i răspunsese la mesaj. Mersese poate prea departe? Dar femeia asta-l intriga atât de tare... Azi-noapte, chiar după ce printase fotografiile, făcuse o descoperire ciudată examinând repartiţia capacităţii telefonului:

Capacitatea discului: 32 GB
Spaţiu disponibil: 1,03 GB
Utilizat: 96,8%
Disponibil: 3,2%

Această informaţie îl mirase. Cum era posibil ca memoria aparatului să fie aproape în totalitate ocupată? La prima vedere, telefonul conţinea cinci filme, vreo cincisprezece

aplicaţii, cincizeci de fotografii, circa două sute de cântece şi… asta era tot. Insuficient ca să umple un smartphone, nu trebuia să fii expert în informatică pentru a şti aşa ceva. Concluzia? Hard diskul conţinea probabil şi alte date.

Cu coatele pe parapetul care domina golful, Jonathan îşi aprinse o ţigară, privindu-l pe Charly, care stătea pe vine lângă cuştile cu iepuri. Fără îndoială, nu era tocmai legal să fumeze aici, dar, din cauză că dormise puţin, avea nevoie de doza lui obişnuită de nicotină. Trase din ţigară, răspunzând cu un semn din cap salutului unui confrate. De când se retrăsese din lumina reflectoarelor, Jonathan constatase că lumea îl privea cu mai multă îngăduinţă! Când îl întâlneau, majoritatea producătorilor şi a şefilor de restaurante îl salutau cu un amestec straniu de respect şi compasiune. Aici, majoritatea oamenilor ştiau cine era: Jonathan Lempereur, fostul *cel mai creativ* chef *al generaţiei lui,* fostul *Mozart al bucătăriei,* fostul *patron al celui mai bun restaurant din lume.*

Fostul, fostul, fostul…

Astăzi, nu mai era nimic, sau aproape nimic. Din punct de vedere legal, nici măcar nu mai avea dreptul să deschidă un restaurant. Când fusese obligat să vândă licenţa de exploatare a numelui său, se angajase într-adevăr să se ţină departe de gătit. French Touch nu-i aparţinea şi numele său nu figurase niciodată nici pe site-ul restaurantului, nici pe cărţile lui de vizită.

Într-un articol, o jurnalistă de la *Chronical* ridicase această problemă spinoasă, dar recunoscuse că modestul bistrou în care lucra el astăzi n-avea nimic din strălucirea luxosului Imperator. Jonathan profitase de altfel de articol pentru a pune lucrurile la punct: da, noul său restaurant nu servea decât feluri simple la preţuri accesibile; nu, niciodată n-ar mai crea vreo reţetă şi inspiraţia nu-i revenise; nu, niciodată n-ar mai căuta să obţină recunoaşterea internaţională. Cel puţin, lucrurile erau clare şi articolul avusese meritul de a-i linişti pe *chef*-ii care se

îngrijorau de posibila întoarcere a lui Lempereur în bucătărie.

— Tati, pot să gust mazăre verde cu *wasabi?* întrebă Charly, studiind curios standul unui bătrân asiatic care mai vindea limbă de raţă şi supă de broască ţestoasă.

— Nu, puiule. N-o să-ţi placă: e foarte iute!

— Te rog! Pare foarte bun!

Jonathan ridică din umeri. De ce oare, de la cea mai fragedă vârstă, natura umană ne împinge să ignorăm sfaturile avizate?

— Fă cum vrei!

Trase din nou din ţigară şi miji ochii din cauza soarelui. Pe role, pe jos sau cu bicicleta, numeroşi oameni profitau de vremea frumoasă pentru a se plimba de-a lungul ţărmului. În depărtare, oceanul scânteia şi, pe cerul de un albastru intens, patrulau pescăruşi hămesiţi gata să se repeadă asupra oricărei surse de hrană.

Păţit cu *jerky,* Charly ar fi trebuit să fie mai cu băgare de seamă, dar frumoasa culoare verde a sufleului de mazăre îl ademenise. Aşa că, fără teamă, luă un pic de mazăre condimentată şi…

— Bleah! Ustură! urlă el, scuipând repede tot ce băgase în gură.

Sub privirea amuzată a bătrânului japonez, copilul se întoarse spre tatăl său.

— Ar fi trebuit să-mi spui! îi reproşă el, pentru a-şi ascunde jena.

— Haide să-ţi iau o ciocolată caldă! îi propuse Jonathan, stingând ţigara şi cocoţându-l pe Charly pe umerii lui.

*

Între timp, la Paris…

Era trecut de ora 19.00 când un curier intră pe uşa de la Grădina Minunată. În ciuda orei înaintate, magazinul era încă animat şi Madeline încerca să servească mai mulţi clienţi.

Scoţându-şi casca, curierul avu impresia că fusese proiectat în altă dimensiune. Cu florile ei în culorile toamnei, cu parfumurile amestecate, cu balansoarul şi vechea stropitoare din metal, florăria îi amintea în mod straniu de grădina casei de la ţară a bunicii lui, în care îşi petrecuse majoritatea vacanţelor când era copil. Surprins de blândeţea neaşteptată a acestei insule de natură, avu senzaţia că respiră cu adevărat, pentru prima oară după mult timp.

— Pot să v-ajut? îl întrebă Takumi.

— Federal Express, răspunse el, trezindu-se brusc din visare. Mi s-a spus să vin aici ca să ridic un pachet.

— Aşa este, iată coletul.

Curierul luă plicul cartonat pe care i-l întindea asiaticul.

— Mulţumesc, o seară bună!

Ieşi în stradă şi se urcă pe motocicletă. Apăsă pe acceleraţie şi ieşi în bulevard. Făcuse deja vreo zece metri, când zări în oglinda retrovizoare o femeie care-l striga. Frână şi se opri pe trotuar.

— Sunt Madeline Greene, explică ea când ajunse la el. Eu sunt cea care a completat formularul de pe internet pentru a solicita expedierea expresă a acestui pachet, dar…

— Doriţi să anulaţi comanda?

— Şi să-mi recuperez pachetul, vă rog!

Fără un cuvânt, tânărul îi dădu plicul înapoi lui Madeline. În mod clar, se întâmpla frecvent ca expeditorii să se răzgândească în ultimul moment.

Ea semnă o contramandare, apoi îi întinse o bancnotă de douăzeci de euro pentru deranj.

Madeline se întoarse în florăria ei, strângând telefonul la piept şi întrebându-se dacă luase o decizie bună. Alegând să nu-i trimită mobilul lui Jonathan, era conştientă că-şi asuma riscul de a-l provoca. Dacă nu va mai auzi nimic de la el în următoarele zile, va avea tot timpul să-i restituie aparatul, dar, în cazul în care lucrurile vor lua o întorsătura neplăcută, voia să păstreze posibilitatea de a avea un contact direct cu el.

Spera că asta nu se va întâmpla niciodată.

*

San Francisco

Jonathan îşi continuă plimbarea pe sub arcadele bătrânei Ferry Building. Având mai mult de o sută de ani, clădirea portuară se ridica mândră de-a lungul arterei Embarcadero. Îşi trăise perioada de glorie în anii ’20, când era cel mai important terminal de călători din lume. Astăzi, clădirea ei principală fusese transformată într-o elegantă galerie comercială unde magazine de brânzeturi, brutării, *delicatessen,* firme italieneşti de catering şi standuri cu mirodenii se înşirau de-a lungul promenadei luate cu asalt de gurmanzi.

Şeful de restaurant îşi termină târguielile, cumpărând fructe, struguri, kiwi, lămâi, rodii, portocale, după care îşi ţinu promisiunea de a-i oferi fiului său o ceaşcă mare de ciocolată, într-o cafenea care dădea spre chei.

Charly alungă cu uşurare gustul de wasabi care îi ardea limba cu gustul dulce de cacao. Jonathan se mulţumi cu un ceai *pu-erh.* Mintea îi era în altă parte. Sorbind o gură de ceai, verifică ecranul mobilului. Tot n-avea nicio veste de la Madeline.

O voce interioară îi şopti să se oprească acolo. De-a ce se juca? Ce căuta să dovedească? Ce puteau să-i aducă aceste investigaţii, în afară de necazuri?

Dar decise să ignore aceste avertismente. Noaptea trecută deschisese metodic toate aplicaţiile şi una singură i se păruse suspectă: un spaţiu de stocare care îi permitea citirea de fişiere cu volum mare – PDF-uri, imagini, înregistrări video – după ce le transferase din computerul ei pe telefon. Dacă Madeline ascundea documente în aparatul ei – şi asta dădea de înţeles analiza memoriei telefonului – aici se aflau.

Numai că aplicaţia era protejată de o parolă!

Jonathan privi cursorul clipind şi invitându-l să introducă codul secret. La noroc, încercă pe rând MADELINE, GREENE, apoi PASSWORD.

Dar nu trebuia să-şi facă iluzii.

După a treia tentativă eşuată, se uită la ceas şi intră în panică văzând că întârziase atât de mult. În weekend, angaja un ucenic care să-l ajute la restaurant, dar tânărul bucătar n-avea cheile şi nu trebuia să conteze pe leneşul de Marcus că va ajunge la timp.

— Hai, matelot, să ridicăm ancora! ordonă el, făcându-i semn lui Charly să-şi pună haina.

— Dar, tati, nu mergem să vedem leii-de-mare?

Prichindelului îi plăcea la nebunie ca tatăl lui să-l ducă să vadă aceste bizare creaturi marine care, de la cutremurul din 1989, îşi stabiliseră domiciliul la Pier 39.

— Nu, scumpule, trebuie să mă duc la lucru, îi răspunse Jonathan, simţindu-se un pic vinovat. O să ne ducem să-i vedem mâine la Bodega Bay şi pe urmă o să ieşim şi cu barca la pescuit, bine?

— Bine! strigă Charly sărind de pe scaun.

Jonathan şterse cu un şerveţel mustăţile pe care ciocolata le desenase sub nasul fiului său.

Tocmai ajunseseră în parcare, când telefonul mobil vibră în buzunarul lui. Jonathan scoase aparatul pentru a constata că numele ESTEBAN era afişat pe ecran.

*

Nici n-ar fi avut timp să răspundă, fiindcă tipul care se ocupa de livrări îl rugase să-l ajute la încărcarea mărfurilor cumpărate. Charly puse şi el cu plăcere umărul şi astfel cei trei bărbaţi stivuiră rapid toate lădiţele în minibreakul Austin, un autentic vehicul de *countryman* al anilor ’60, cu aplicaţii de lemn cu emblema restaurantului.

— Prinde-ţi centura! îi ceru Jonathan fiului său înainte de a băga cheia în contact.

Luând-o în direcţia cartierului italienesc, fixă telefonul în suportul lipit de parbriz şi…

Bingo! Esteban lăsase un mesaj! Porni difuzorul pentru a-l asculta, dar, deşi se aştepta la o voce de bărbat, auzi o voce feminină şi melodioasă care spuse:

Bună ziua, domnişoară Greene, vă sun de la cabinetul doctorului Esteban, ca să vă întreb dacă este posibil să decalăm cu o oră programarea dumneavoastră de luni.
Vă rog să binevoiţi să ne sunaţi. Mulţumesc. Weekend plăcut.

Jonathan se arătă surprins. Aşadar, Esteban nu era prenumele unui amant sud-american, ci numele unui doctor! Împins de curiozitate, intră pe aplicaţia *Pagini aurii* descărcată în telefon, dar fiul său îl atenţiona:

— Uită-te la drum, tată!

El încuviinţă:

— OK, puiule, o să m-ajuţi tu!

Încântat să fie pus la treabă, Charly îşi plimbă degetele pe ecranul tactil şi introduse datele în anuarul online. La îndemnul tatălui său, tastă DOCTOR ESTEBAN, apoi PARIS, după care lansă căutarea. În câteva secunde, programul afişă rezultatul:

Laurence Esteban
Medic psihiatru
Strada Las Cases nr. 66 bis, Paris, 75007

Se vede treaba că Jonathan se înşelase în privinţa adulterului lui Madeline, dar acum îi ghicise suferinţa. În fotografii, tânăra femeie lăsa poate impresia că e cât se poate de fericită, dar cineva care mergea la psihiatru de două ori pe săptămână nu avea cum să fie un model de linişte sufletească…

7
Lempereur decăzut

„Aveam nevoie amândoi de uitare, de un popas înainte de a merge mai departe cu bagajele noastre de neant.(…) Două fiinţe în derută care se sprijină în singurătatea lor.”
Romain Gary

Paris, arondismentul 8
Ora 01.00
Un apartament dintr-un mic imobil din cartierul Faubourg-du-Roule

Lapoviţa cădea pe acoperişurile capitalei.

La lumina unei veioze, Madeline, învelită bine, termina ultimele pagini din *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit,* cartea lui Jonathan Lempereur, pe care Takumi i-o cumpărase chiar în dimineaţa aceea.

Lângă ea, Raphael dormea de două ore. Când se băgase în pat, sperase ca viitoarea lui nevastă să-şi scurteze lectura în favoarea unei „giugiuleli”, dar Madeline era captivată de carte şi, aşteptând prea mult, Rafael adormise în cele din urmă.

Lui Madeline îi plăcea la nebunie să citească în liniştea nopţii. Chiar dacă apartamentul lui Raphael era situat în apropiere de Champs-Elysées, era o oază de pace, ferită de sirenele poliţiei şi de răcnetele chefliilor. Devorase povestea lui Jonathan cu un amestec de fascinaţie şi repulsie. Cartea fusese publicată în 2005. Lempereur îşi trăia atunci vârsta de aur, după cum stătea mărturie coperta a patra care inventaria criticile entuziaste şi unanime de care beneficiase în epocă: „magician al aromelor”, „Mozart al gastronomiei”, „cel mai talentat *chef* din lume”.

În cursul unor interviuri, Lempereur îşi expunea răspicat crezul: creaţia culinară este o artă de sine stătătoare, la fel

ca pictura sau literatura. Pentru el, gastronomia nu se limita la satisfacerea papilelor gustative, ci includea o dimensiune artistică. Mai mult decât bucătar, el se definea ca un creator, comparând munca lui cu cea a scriitorului stând în faţa paginii albe, şi afirma astfel că practică „o bucătărie de autor”.

„Dincolo de munca în sine, vreau ca bucătăria mea să spună poveşti şi să provoace emoţii”, declara el.

Astfel, se întorcea la izvoarele creaţiei sale pentru a identifica rădăcinile artei lui. Cum îi veneau ideile? Prin ce proces combina cutare aromă cu alta pentru a obţine o savoare necunoscută? Ce rol jucau textura mâncării şi aspectul ei?

„Sunt foarte curios”, mărturisea el. „Îmi hrănesc creativitatea vizitând muzee, expoziţii de pictură, ascultând muzică, vizionând filme şi contemplând peisaje, dar principala mea sursă de inspiraţie este soţia mea, Francesca. Îmi închid restaurantul trei luni pentru a mă refugia în atelierul meu din California. Am nevoie de acest răstimp pentru a mă odihni şi a pune la punct noi reţete pe care le voi propune restaurantului Imperator anul viitor.”

Madeline fusese surprinsă de numărul de capitole consacrate florilor. Jonathan le folosea din plin în bucătăria lui, scriind o parte a reţetelor în jurul aromelor lor: boboci de călţunaşi confiaţi, buşeuri crocante cu foie gras şi dulceaţă de trandafiri, pulpe de broaşte caramelizate cu violete, sorbet cu mimoze şi bezele cu liliac, bomboane glasate cu mac de Nemours…

Madeline simţi că-i chiorăie stomacul. Toată lectura asta îi făcuse foame! Încercând să nu facă zgomot, se dădu jos din pat, se înfăşură într-o pătură şi se îndreptă spre bucătăria americană care dădea înspre acoperiş. Puse ceainicul pe foc şi deschise frigiderul în căutarea a ceva de ronţăit.

Hm, nu e mare lucru…

Scotocind prin dulapuri, dibui totuşi un pachet desfăcut de Granola. Aşteptând să fiarbă apa, muşcă dintr-un biscuit

şi parcurse anexele cărţii *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit,* în care erau tipărite unele dintre reţetele care făcuseră faimos restaurantul newyorkez al lui Lempereur. În perioada în care gătea Jonathan, Imperator propunea în fiecare seară o călătorie gustativă organizată în jurul a vreo douăzeci de specialităţi care erau savurate în porţii reduse, într-o ordine precisă demnă de un scenariu de film, pregătind surprize şi inovaţii. Consultând meniul, Madeline nu se putu stăpâni să nu saliveze.

Actul 1
Graten de cozi de rac cu caviar
Bacon crocant cu parmezan
Omletă cu arici de mare şi nuga
Gogoşi din flori de salcâm cu nalbe
Măzăriche sotată cu usturoi şi pudrat cu pesmet de turtă dulce
Pissaladière[9] à la Nisa

Actul 2
Cochilii Saint-Jacques la tigaie cu pricomigdale şi risotto cu migdale
Risotto cu trufe şi sos de ciocolată albă
Rasol de vită din Ţara Bascilor confiat cu iasomie
Costiţe şi frigărui de miel de lapte cu miere şi cimbru

Actul 3
Îngheţată cu *marshmallow* fript la foc de lemne
Ananas cu petale de magnolie
Căpşune cu floare de călţunaş, ornate cu foiţă de aur
Bezea cu floare de liliac pe pat de spumă de lapte cu ulei de măsline şi miere
Spumă de cocos în lingură caramelizată

[9] Specialitate din sudul Franţei, un fel de pizza cu ceapă caramelizată, măsline şi *pissalat* (în dialect, „peşte sărat”), o pastă sărată făcută din sardine şi anşoa. (N. tr.)

Rondele de banane cu cacao şi garnitură de orez cu lapte
ornat cu floare de soc
Bomboane glasate cu vată pe băţ

Cu ceaşca de ceai în mână, Madeline se aşează în faţa laptopului. Se uita pe geam la fulgii mari şi pufoşi care se topeau, căzând pe acoperişuri. Fără să vrea, tânăra femeie se simţea din ce în ce mai atrasă de Lempereur şi de misterul care plutea în jurul bruştei sale retrageri de pe scena gastronomică. De ce un bărbat încă tânăr, în plină glorie şi la apogeul artei lui, alege de azi pe mâine să-şi distrugă cariera?

Tastă pe Google „Jonathan Lempereur” urmat de menţiunea „închidere restaurant”, apoi dădu căutare…

*

Între timp, la San Francisco…

Ora patru după-amiaza. Jonathan trimise ultimul desert al zilei – o tartă simplă cu caise şi rozmarin – după care îşi dezlegă şorţul şi se spălă pe mâini.

Gata cu treaba! se gândi el părăsind bucătăria. În sală, salută un client şi trecu în spatele barului pentru a prepara două cafele espresso – una pentru ajutorul lui şi cealaltă pentru el. Luă ceştile şi le verifică temperatura, pentru a fi sigur că pierderea de căldură e minimă şi că aroma cafelei e păstrată. În North Beach, cartierul italienesc al oraşului, nu era de glumă cu aşa ceva! Nu se punea problema să ratezi un espresso scurt sau să foloseşti unul dintre acele aparate cu capsule care, de la Shanghai la New York, uniformizau gustul cafelei pe toată planeta.

Cu ceaşca în mână, ieşi pe terasă şi se asigură că Charly nu se plictisea prea tare. Puştiul era cufundat în universul dinozaurilor de pe tableta lui şi nu-i dădu nicio atenţie lui taică-său care se aşează lângă el, sub un brasero.

Îşi aprinse discret o ţigară, uitându-se la trecătorii şi copiii care treceau prin Washington Square. Îi plăcea acest

loc şi îndeosebi atmosfera lui. Deşi majoritatea locuitorilor din cartier erau de origine asiatică, moştenirea italo-americană era foarte bine păstrată, după cum o dovedeau vânzătorii ambulanţi de îngheţată, lampadarele încinse cu drapelul „verde, alb, roşu” şi numeroasele restaurante familiale în care se degustau paste cu sos *pesto, panna cota* şi tiramisu. Locul era legendar: Kerouac locuise aici, Marilyn Monroe se măritase în biserica din cartier şi Francis Coppola, realizatorul filmului *Naşul,* încă mai avea aici un restaurant şi birourile.

Jonathan scoase din buzunar telefonul lui Madeline. Tot niciun mesaj. Intră în aplicaţia misterioasă, foarte hotărât ca, de data asta, să găsească parola.

ENTER PASSWORD

Bun, trebuia s-o ia sistematic. Se tot spune că acel cuvânt-cheie care ne protejează conturile de e-mail e la fel de important ca PIN-ul de la cardul de credit. Fie. Ni se tot cere să evităm cuvintele prea scurte, să nu utilizăm informaţii cunoscute de apropiaţii noştri, să alegem o alternanţă de litere, cifre şi caractere speciale. În această optică, ni se dă asigurarea că o formulă precum*, „! Efv(abu#$vh%rgiubfv°oalkùs,dCX”* e o parolă foarte bună, aproape imposibil de spart.

Numai că era totodată imposibil de ţinut minte…

Jonathan bău cafeaua dintr-o singură înghiţitură. Era convins că trebuia să caute ceva simplu. În timpurile noastre moderne, trebuie să jonglezi cu tot felul de coduri: carduri de credit, reţele sociale, conturi de e-mail, chestiuni administrative… Pentru a avea acces la cine ştie ce serviciu, aveai nevoie de o parolă. Atunci, pentru a-şi simplifica viaţa, majoritatea oamenilor aveau tendinţa să aleagă coduri scurte şi familiare, uşor de ţinut minte. În pofida tuturor regulilor de securitate, alegerea lor se baza pe data de naştere, prenumele soţiei sau al copiilor,

numele animalului de casă, un număr de telefon sau o suită de cifre consecutive sau de litere adiacente.

Jonathan încercă „123456”, „abcde”, „raphael”, „greene”, precum şi numărul de mobil al lui Madeline.

Niciun rezultat.

Scotocind prin e-mailurile tinerei femei, găsi un mesaj care-i atrase atenţia: dosarul cu cererea de înmatriculare trimis de Madeline reprezentanţei care-i vânduse motocicleta. Acesta conţinea, printre altele, o fotocopie după cartea ei de identitate. Cunoscându-i astfel data de naştere, Jonathan introduse „21031978”, „21martiel978”, „21/03/78”, apoi în engleză „03211978”, „martie211978”, „03/21/78”.

Din nou niciun rezultat.

— Gândeşte-te! îşi zise el cu voce tare.

Cum adresa de mail a lui Madeline era maddygreenc78@hotmail.com, încercă „maddygreene”, apoi „maddygreene78”.

Degeaba.

Jonathan simţi cum îl cuprind furia şi frustrarea. Îşi încleştă pumnii şi oftă. Era exasperant să se afle la porţile secretului şi să nu poată ajunge la el!

*

Madeline îşi puse ochelarii de vedere pentru a citi mai uşor rezultatele căutării care erau afişate pe ecran.

Lempereur abdică, Lempereur detronat, Căderea lui Lempereur, ziarele franţuzeşti se întreceau în jocuri de cuvinte[10] pentru a anunţa „retragerea” lui Jonathan. Ea dădu clic pe linkul care trimitea la articolul de pe site-ul cotidianului *Libération.*

CULTURĂ 30/12/2009

[10] Cuvântul „Lempereur” (nume propriu) este omofon cu „l’empereur” (împăratul), astfel că titlurile respective pot fi citite şi *împăratul abdică, împăratul detronat* etc. (N. tr.)

LEMPEREUR DECĂZUT

Bucătarul-minune al gastronomiei avangardiste a ţinut ieri seară, în Manhattan, o conferinţă de presă surpriză, pentru a anunţa închiderea restaurantului său, precum şi vânzarea tuturor firmelor.

Tras la faţă şi nebărbierit, cu ochii încercănaţi şi silueta uşor supraponderală, chef-ul francez Jonathan Lempereur, acest papă al gastronomiei newyorkeze, nu era deloc în formă când a anunţat joi închiderea imediată a restaurantului său, Imperator (trei stele Michelin), ca şi vânzarea tuturor firmelor grupului pe care l-a fondat împreună cu soţia lui, Francesca DeLillo. O decizie cu grave consecinţe pentru cele două mii de salariaţi ale companiei.

Un *chef* aparte

Situat în legendara Rainbow Room, Imperator a fost desemnat în mai multe rânduri drept „restaurantul cu cel mai bun meniu din lume" de revista britanică *Restaurant Magazine.*

Vizionar şi inventiv pentru unii, impostor şi şarlatan pentru alţii, Lempereur divizează planeta gastronomică de aproape zece ani.

Oboseală

Pentru a-şi justifica decizia subită, *chef*-ul s-a declarat „obosit, demotivat şi uzat", urmarea firească a faptului de a fi mereu pe baricade şi de a trebui să lucrezi optsprezece ore pe zi, trei sute şaizeci de zile pe an.

„Opresc totul. Definitiv" a precizat Lempereur, excluzând categoric posibilitatea de a se mai afla la conducerea vreunui alt mare restaurant. „Nu îmi mai face nicio plăcere să-mi exersez arta şi nu cred că

această plăcere o să mai revină vreodată", a explicat el, declarându-se totodată dezgustat de criticii care nu-i înţeleg munca.

Probleme de cuplu

Mai mult decât criticii, se pare că problemele conjugale sunt cele care i-au grăbit hotărârea de a se retrage din lumea gastronomiei. „Eram foarte legat de soţia mea, Francesca, şi nu încape îndoială că recenta noastră despărţire a contribuit la decizia mea", a recunoscut Lempereur, evitând totuşi toate întrebările despre viaţa lui privată.

Probleme financiare

„Dar şi factorul financiar a jucat un rol, ducând până la urmă la retragerea mea inevitabilă", a precizat el. De mai mulţi ani, grupul Imperator era într-adevăr înglodat în datorii, înţepenit într-un model economic performant şi în investiţii hazardate. Aşadar, când i-a ajuns cuţitul la os, Lempereur s-a văzut nevoit să cedeze licenţa de exploatare a numelui său complexului hotelier de lux Win Entertainment, care ar trebui să preia toate firmele grupului.

Un viitor nesigur

La nici patruzeci de ani, ce îi rezervă viitorul lui Lempereur? Se va odihni? Îşi va reîncărca bateriile? Va accepta o altă provocare? *Chef*-ul nu a vrut să dea detalii despre planurile lui. Grăbit să pună capăt intervenţiei sale, a părăsit conferinţa de presă ca un om singur, cu privirea pierdută. Un om obosit, dar poate şi uşurat, în secret, că nu mai trebuie să se joace de-a „împăratul".

Madeline dădu clic pe un alt link: un articol de pe site-ul ziarului *New York Times,* care aborda episodul din alt unghi.

SINDROMUL VATEL

De Ted Booker
Publicat pe 30 decembrie 2009

Lider absolut al bucătăriei avangardiste, a fost Jonathan Lempereur victima *sindromului Vatel*[11]*?*
Chef-ul newyorkez nu este primul maestru al gastronomiei care se retrage subit de pe scenă în urma unei decepţii. De la Bernard Loiseau[12] la Jacques Laroux, numeroşi maeştri bucătari celebri au cunoscut agonia decăderii.
Jonathan Lempereur a reuşit în mod miraculos să îmbine inventivitatea, recunoaşterea critică şi rentabilitatea timp de aproape zece ani. Acest echilibru precar s-a rupt în această seară.

Urma o compilaţie de mărturii care dădeau articolului aspect de necrolog, toţi cei intervievaţi vorbind despre Lempereur ca şi cum ar fi fost… mort.

Michael Bloomberg, primarul New Yorkului, lăuda talentul fenomenal al marelui *chef* care devenise Lempereur de-a lungul anilor newyorkezi. Hillary Clinton amintea de „implicarea neobosită a lui Jonathan Lempereur în acţiunile desfăşurate în şcoli pentru educarea gustului copiilor”. Frédéric Mitterrand, ministrul francez al culturii, saluta în el „un geniu al creaţiei culinare, care a contribuit la consolidarea faimei internaţionale a gastronomiei franceze”.

[11] Maestru bucătar aflat în slujba prinţului Condé, şi care s-a sinucis în 1671, în timpul unui banchet dat de stăpânul său, pentru că livrarea peştelui comandat întârzia şi el s-a temut că nu va avea proviziile necesare. (N. a.)
[12] Unul dintre marii maeştri bucătari francezi din a doua jumătate a secolului XX. Extrem de mediatizat în anii ’90, el s-a sinucis în februarie 2003 fără a lăsa nicio explicaţie. (N. a.)

Există şi o declaraţie deloc măgulitoare: cea a *chef*-ului scoţian Alex Baxter, pe care Jonathan îl detronase din poziţia de cel mai bun bucătar al planetei. Baxter se răzbuna şi nu-şi ascundea satisfacţia: „Lempereur n-a fost decât o stea căzătoare în lumea bucătăriei. Un meteor creat de mass-media şi care, în cele din urmă, s-a lăsat devorat de sistemul care îl propulsase. Cine îşi va mai aminti numele lui peste zece ani?”

Dar mărturia cea mai puternică, cea mai personală şi mai sfâşietoare îi aparţinea lui Claire Lisieux, unul dintre cei doi subşefi de la Imperator. „Lucrez cu Jonathan Lempereur de zece ani”, explica tânăra. „El m-a învăţat tot ce ştiu. L-am cunoscut pe vremea în care eram chelneriţă într-o cafenea din Madison, unde venea în fiecare dimineaţă să ia micul dejun. N-aveam permis de muncă valid şi m-a ajutat să-mi reglementez situaţia angajându-mă în restaurantul său. Era un om foarte autoritar, exigent, dar generos cu personalul.”

— Iar tu, drăguţo, probabil că erai îndrăgostită în secret de el… mormăi Madeline înainte de a relua lectura articolului.

„Jonathan este un amestec de forţă şi de fragilitate”, continua Claire. „O fiinţă temperamentală, plină de contradicţii, care adora, dar şi detesta mass-media şi notorietatea. În ultima vreme l-am simţit foarte deprimat. Hiperactiv, în tensiune permanentă, era într-o căutare neobosită a perfecţiunii care devenise un soi de sclavie. Era extenuat, lucrând fără întrerupere de dimineaţă până seara. Nu-şi lua aproape niciodată concediu. Atâta timp cât soţia lui îl susţinea, putea face faţă, dar, când ea l-a părăsit, toate astea au devenit prea greu de dus. Fiindcă toată lumea se înşală în privinţa lui Jonathan Lempereur: setea lui de recunoaştere, ambiţia lui, concesiile făcute vedetismului sistemului nu sunt semnele unei megalomanii. Eu cred că făcea asta doar pentru Francesca. Pentru a o mulţumi pe ea, pentru ca ea să-l iubească. Din momentul în care s-au

despărţit, cred că pur şi simplu nu-l mai interesa nimic, că nimic nu mai avea sens…”

— Ce faci trează la ora asta?

Madeline tresări şi se întoarse de parcă ar fi fost prinsă asupra faptului. În halat, somnoros, Raphael o privea cu un aer caraghios.

— Nimic, nimic! îl asigură ea, închizând în mare grabă computerul. Aăă… îmi făceam socotelile: cotizaţiile, Urssaf[13], taxele… În fine, ştii tu!

— Dar e ora două dimineaţa!

— Nu reuşeam să dorm, dragule, explică ea, scoţându-şi ochelarii.

Bău o gură de ceai rece şi îşi băgă nasul în cutia de biscuiţi, dar constată că era goală.

Raphael se aplecă spre ea pentru a-i dau un sărut de buze. Îşi strecură o mână pe sub cămaşa ei de noapte şi-o mângâie pe pântec. Apoi buzele lui alunecară pe gâtul ei. Încet, îi dădu în jos o bretea, apoi pe-a do…

Elanul lui amoros fu întrerupt brusc de *riff*-ul de chitară din „Jumpin’ Jack Flash”. Raphael tresări surprins şi se dădu înapoi.

Madeline se uită la telefonul lui Jonathan, care vibra lângă computerul ei. Fotografia unei femei brunete, cu figură gravă, ochi întunecaţi şi profunzi era afişată pe ecran. Deasupra ei, era scris un nume:

FRANCESCA

Fără a mai sta pe gânduri, Madeline răspunse…

*

— Tati, mi-e cam frig!

[13] Organism însărcinat cu colectarea taxelor de asigurare socială şi de sănătate. (N. tr.)

Jonathan ridică privirea din ecranul computerului. De o oră, era cufundat în gânduri, încercând fără succes să spargă parola lui Madeline. Citise o bună parte din e-mailurile tinerei femei, adunând cu răbdare fărâme de informaţii şi sperând, la fiecare nou indiciu, să găsească calea de acces.

— Du-te şi ia-ţi un pulover, scumpule! zise el, întinzându-i un şerveţel pentru a-şi şterge nasul.

Soarele dispăruse, făcând loc unei ceţe alburii şi dense, care acoperea străzile şi parcul spre care dădea terasa. Nu degeaba San Francisco era supranumit Fog City. Era chiar unul dintre aspectele misterioase şi deconcertante ale metropolei: viteza cu care o ceaţă groasă putea în doar câteva minute să învăluie oraşul şi celebrul ei Golden Gate Bridge.

Când Charly se întoarse, îmbrăcat cu un pulover gros, pe gât, Jonathan se uită la ceas.

— Alessandra n-o să mai întârzie mult. Te bucuri să mergi să vezi *Wicked* cu ea?

Băiatul dădu din cap că „da”, apoi strigă:

— Uite-o!

Şi sări în sus de bucurie, zărindu-şi babysitter-ul.

Era fata lui Sandro Sandrini, patronul unuia dintre restaurantele italieneşti cele mai vechi din cartier. Era studentă la Berkeley şi, de fiecare dată când Charly venea în California, Jonathan apela la serviciile ei.

O salută pe fată, când simţi mobilul vibrând în mâna lui. Se uită la ecran şi recunoscu numărul fostei lui soţii!

— Alo?

Cu o voce neutră, Francesca îi spuse că, încercând să-l sune, dăduse peste o tipă din Paris care-i explicase încurcătura cu schimbarea telefoanelor. Voia doar să se asigure că totul era bine şi să vorbească cu Charly.

— E mama ta, zise Jonathan, întinzându-i telefonul fiului său.

8
Cei pe care îi iubim

„Uneori, tot iubire e şi asta: să-i laşi să plece
pe cei pe care-i iubeşti.”
Joseph O’Connor

Comitatul Sonoma
California
Duminică dimineaţă

— N-o mai iubeşti pe mama, nu-i aşa? întrebă Charly.

Camioneta marca Austin mergea de-a lungul coastei Pacificului. Jonathan şi fiul lui se sculaseră în zori. Părăsiseră oraşul San Francisco pe Highway 1, trecând pe lângă plaja cu nisip negru Muir Beach şi satul boem Bolinas, ai cărui locuitori distrugeau, de zeci de ani, toate indicatoarele ca să se protejeze de turismul de masă.

— Deci, o mai iubeşti pe mama? reformulă puştiul.

— De ce-mi pui întrebarea asta? îl chestionă Jonathan, dând radioul mai încet.

— Fiindcă ştiu că i-e dor de tine şi că ar vrea să fim iar toţi trei împreună.

Jonathan dădu din cap. Întotdeauna evitase să-i dea de înţeles fiului său că despărţirea de mama lui era provizorie. Din experienţă, ştia că un copil păstra adesea în secret speranţa că părinţii lui se vor împăca într-o bună zi şi nu voia ca Charly să-şi întreţină această iluzie.

— Uită de asta, scumpule! N-o să se-ntâmple.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, remarcă băiatul. O mai iubeşti un pic, nu?

— Ascultă, Charly, ştiu că e greu pentru tine şi că suferi din cauza acestei situaţii. Părinţii mei s-au despărţit când aveam vârsta ta. La fel ca tine, eram foarte trist şi le-am reproşat că n-au încercat să se împace. Recunosc că eram toţi trei mai fericiţi când eu şi mama ta ne iubeam. Din păcate, poveştile de dragoste nu sunt eterne. Aşa stau

lucrurile. Este important să înţelegi că am lăsat perioada aia în urmă şi că ea nu va mai reveni.

— Hm…

— Eu şi mama ta ne-am iubit mult şi tu eşti rodul acestei iubiri. Fie şi numai pentru asta, n-o să regret niciodată perioada aia.

— Hm…

În faţa fiului său, Jonathan n-o critica niciodată pe Francesca. Putea să-i reproşeze că fusese o soţie infidelă, dar pentru Charly era o mamă extraordinară, ăsta era adevărul.

— Spre deosebire de relaţiile de cuplu, cele dintre părinţi şi copii durează toată viaţa, continuă el, aplicând întocmai sfaturile psihologilor pe care-i citise. Tu nu trebuie să alegi între noi: mama ta va fi mereu mama ta şi eu voi fi mereu tatăl tău. Suntem amândoi responsabili de educaţia ta şi vom fi alături de tine în momentele fericite din viaţa ta, ca şi la greu.

— Hm…

Jonathan se uită la drumul sinuos şi sălbatic, care şerpuia de-a lungul ţărmului. Cu stâncile lui bătute de vânt, locul te făcea să te gândeşti mai mult la Bretania şi Irlanda decât la California.

Se simţea vinovat că nu ştia să-i vorbească fiului său mai pe-nţeles. Pentru Charly, despărţirea părinţilor lui fusese un şoc. Până acum, Jonathan avusese grijă să nu intre niciodată în detalii când îi vorbea despre relaţia cu mama lui, dar era oare cea mai bună soluţie? Da, fără îndoială: cum să-i explici unui copil complexitatea relaţiilor conjugale şi ravagiile trădării? Totuşi, simţea nevoia să facă o precizare:

— Nu reneg nimic din trecut, dar, într-o zi, am înţeles că mama ta nu mai era femeia pe care credeam că o cunosc. În ultimii ani ai căsătoriei noastre, fusesem îndrăgostit de o iluzie. Înţelegi?

— Hm…

— Termină cu „hm”! Înţelegi sau nu?

— Nu prea ştiu, răspunse copilul, făcând o mutră caraghioasă.

Ce dracu', de ce i-am spus asta? îşi reproşă Jonathan.

Depăşiră o turmă de vaci, apoi ajunseră la destinaţie: micul sat de pescari Bodega Bay. Situată la şaizeci de kilometri nord-vest de San Francisco, localitatea dobândise un renume mondial de când Alfred Hitchcock turnase aici majoritatea scenelor din *Păsările.*

În această dimineaţă de iarnă, orăşelul de coastă se anima uşor-uşor. Lăsară maşina într-o parcare aproape goală. Charly ieşi din maşină şi alergă pe ponton ca să observe leii-de-mare care se bronzau la soare, scoţând strigăte de mulţumire.

În port, la mai multe tarabe, găseai crustacee încă vii şi, sub copertinele restaurantelor, câţiva „bătrâni înţelepţi" se legănau în balansoare degustând, în ciuda orei matinale, crabi uriaşi şi *clam chowders*[14].

Aşa cum îi promisese fiului său, Jonathan închirie un mic vas de pescuit care semăna cu o bărcuţă marsilieză.

— Hai marinarule, porneşte în larg!

Apa era liniştită, perfectă pentru navigat.

Coaja de nucă se îndepărtă de coastă, apoi se opri la două mile de port. Charly îşi scoase undiţa şi, cu ajutorul tatălui său, agăţă un vierme în cârlig, apoi lansă momeala la apă.

Jonathan verifică mobilul lui Madeline, dar, în această parte a comitatului nu avea semnal. Cu un ochi la fiul lui, îşi aprinse o ţigară şi savură primul fum, observând păsările care se învârteau în jurul bărcii. Hotărât lucru, Hitchcock fusese inspirat: locul era invadat de pescăruşi, cormorani, becaţine, goelanzi, ale căror ţipete se amestecau cu claxoanele pentru ceaţă ale ambarcaţiunilor.

— Auzi, de ce fumezi, dacă ştii că asta te omoară? Întrebă Charly.

[14] Supă cu scoici, ceapă şi bacon, servită direct dintr-o pâine rotundă scobită. (N. a.)

Prefăcându-se că n-a auzit, Jonathan întrebă la rândul său:

— Muşcă?

Dar copilul era hotărât să nu abandoneze cruciada împotriva tutunului:

— Eu, unul, nu vreau să mori, zise el, cu ochii umezi.

Jonathan scoase un oftat.

Cum să te lupţi cu aşa ceva?

Capitulă, stingându-şi ţigara după ce mai trase un ultim fum.

— Mulţumit?

— Mulţumit! răspunse puştiul, recăpătându-şi imediat zâmbetul.

*

Între timp, la Deauville…

Pendula din salon tocmai bătuse ora şapte seara.

Un foc zdravăn trosnea în şemineu. Raphael şi tatăl lui se învârteau în jurul mesei de biliard. Aşezată pe canapeaua capitonată cu piele, Madeline dădea în mod automat din cap, nefiind atentă la vorbăria lui Isaure – viitoarea ei soacră – în timp ce, la picioarele ei, Sultan, cockerul englez al familiei, îşi lăsa cu afecţiune balele pe pantofii ei noi.

Afară, ploaia bătea în geamuri de la începutul după-amiezii.

— Ah! Ador programul ăsta! exclamă Isaure, ca din senin şi dădu mai tare sonorul televizorului; în perioada asta de sfârşit de an erau difuzate o mulţime de prostii.

Madeline profită de această breşă ca să se ridice de pe canapea.

— Mă duc să fumez o ţigară.

— Credeam că te-ai lăsat! protestă Raphael.

— Chestia asta o să te ucidă, draga mea! adăugă Isaure.

— Fără îndoială, recunoscu ea, dar trebuie să murim de ceva, nu-i aşa?

Şi, zicând asta, îşi luă pe ea geaca şi ieşi pe terasă.

Deşi noaptea se lăsase de mult, un sistem sofisticat de spoturi lumina micul conac anglo-normand, punând în valoare grinzile şi apa de un albastru turcoaz a piscinei.

Madeline făcu câţiva paşi pe terasa acoperită, apoi se rezemă cu coatele de balustradă. Proprietatea era situată mai sus de hipodrom, oferind o privelişte impresionantă asupra oraşului Deauville.

Îşi aprinse o ţigară şi trase un fum. Vântul îi biciuia faţa. Legănată de zgomotul valurilor mării, închise ochii, încercând să nu se mai gândească la nimic.

Confortul burghez şi inerţia acestor weekenduri în familie îi provocau sentimente contradictorii: calm, linişte, revoltă, dorinţa de a fugi.

Poate că odată cu obişnuinţa…

Aerul era glacial. Trase fermoarul gecii până la gât, îşi puse gluga şi scoase telefonul din buzunar.

De dimineaţă, majoritatea gândurilor ei se îndreptau spre Francesca DeLillo, cu care vorbise la telefon noaptea trecută. Femeia asta misterioasă şi povestea ei exercitau o fascinaţie stranie asupra sa. Conversaţia lor fusese scurtă, dar intensă şi o obsedase toată ziua. Când Francesca îşi dăduse seama de situaţie, îi ceruse, un pic confuză, să şteargă mesajul pe care-l lăsase în căsuţa vocală a telefonului lui Jonathan şi mai ales să nu-i vorbească acestuia despre el. „Un moment de slăbiciune”, mărturisise ea. Madeline înţelesese.

Intră pe motorul de căutare de pe smartphone şi tastă numele Francescăi la secţiunea „imagini”. În tinereţe, în timp ce urma cursuri de management, moştenitoarea lucrase ca manechin pentru mari case de modă. Primele fotografii datau din anii ’90 şi o înfăţişau pe podiumuri şi în reclame. În ele, semăna cu Demi Moore, Catherine Zeta-Jones sau Monica Bellucci. Văzu apoi numeroase fotografii cu Jonathan, dovadă că, în perioada anilor fericiţi, cuplul nu ezitase să-şi folosească viaţa privată pentru a creşte popularitatea afacerii.

Ploaia se înteţi. Se auzi un tunet, apoi un fulger lumină casa, dar, cufundată în cyberspaţiul ei, Madeline nici nu-şi dădu seama.

Degetele îi alunecau pe ecranul tactil şi dădură clic pe o vinietă care o trimise la site-ul revistei *Vanity Fair.* Cu câţiva ani înainte, *Paris Match*-ul american consacrase cuplului şase pagini cu titlul: „Bucătăria înseamnă dragoste!” Un interviu lung şi fotografii *glossy* care n-aveau decât o vagă legătură cu gastronomia, într-una dintre ele, se putea vedea că cei doi îşi tatuaseră o inscripţie identică pe omoplatul drept. Madeline dădu *zoom* pentru a descifra „epigraful”.

You’ll never walk alone[15]

Era frumos... cu condiţia să fii sigur că vei rămâne cu persoana respectivă toată viaţa. Fiindcă astăzi, privind în urmă, fotografia avea ceva patetic.

— Draga mea, o să-ngheţi de frig! zise Raphael, deschizând uşa.

— Intru acum, iubitule! răspunse Madeline, fără a-şi ridica ochii din telefon.

Trecând de la o poză la alta, ceva îi sări în ochi. După cum se afla, singură sau în prezenţa lui Jonathan, atitudinea Francescăi se schimba: top-modelul felin, sigură de puterea ei de seducţie, se transforma în femeie îndrăgostită cu ochi de Chimène[16]. Dar, dincolo de mizanscenele destinate ziariştilor, dragostea pe care şi-o purtau cei doi era mai presus de orice îndoială.

Ce i-a despărţit? se întrebă ea, întorcându-se în salon.

*

— De ce s-au despărţit? întrebă Charly, aranjându-şi undiţa în portbagajul maşinii.

[15] „Nu vei merge niciodată singur” (en. în original). (N. tr.)

[16] Personaj feminin din *Cidul,* de Pierre Corneille. (N. tr.)

— Cine?

— Părinţii tăi.

Jonathan se încruntă. Întoarse cheia de contact şi îi făcu semn puştiului să-şi prindă centura. Maşina părăsi Bodega Bay şi o luă spre San Francisco.

În timp ce conducea, Jonathan îşi scoase portofelul şi luă din el fotografia spălăcită a unui mic restaurant de provincie.

— Bunicii tăi aveau un restaurant în sud-vestul Franţei, explică el, arătându-i poza puştiului.

— *La Che-va-liè-re,* silabisi Charly mijindu-şi ochii pentru a descifra firma.

Jonathan încuviinţă din cap.

— Când eram copil, timp de câteva luni, tatăl meu a iubit o altă femeie: reprezentanta unei renumite mărci de şampanie care îi aproviziona localul.

— Ah, da?

— Iubirea asta a durat mai bine de-un an. Cum în micile oraşe zvonurile se răspândesc repede, au avut grijă să ţină povestea lor secretă şi au reuşit.

— De ce a făcut tatăl tău asta?

Jonathan lăsă în jos parasolarul ca să nu fie orbit de soarele amiezii.

— De ce îşi înşală bărbaţii soţiile? De ce îşi înşală femeile soţii?

Lăsă întrebarea în suspensie câteva secunde, ca şi cum gândea cu voce tare:

— Îmi imaginez că există o mulţime de motive: dispariţia dorinţei, frica de îmbătrânire, nevoia de a fi liniştit în privinţa capacităţii tale de seducţie, impresia că o aventură n-o să aibă consecinţe... Explicaţii, fără îndoială, foarte valabile. Nu pot să-ţi spun că l-am iertat pe tatăl meu, dar nici nu arunc cu pietre în el.

— Deci, nu din cauza asta nu mai vorbeai cu el când a murit?

— Nu, scumpule, nu din cauza asta. Tatăl meu avea alte defecte, dar, în ciuda infidelităţii sale, nu m-am îndoit

niciodată de iubirea lui pentru mama. Sunt sigur că adulterul l-a făcut să sufere mult, dar pasiunea este ca un drog: la început crezi c-o stăpâneşti, apoi, într-o bună zi, trebuie să recunoşti că ea e cea care te stăpâneşte…

Surprins şi totodată jenat de aceste confesiuni, Charly îşi privi tatăl cu un aer nostim, dar Jonathan era pornit:

— În cele din urmă, a reuşit să se „dezintoxice" de această femeie. Dar, la şase luni după ce pusese capăt acestei aventuri, n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să-i mărturisească adulterul mamei mele.

— De ce? întrebă puştiul, făcând ochii mari.

— Cred că regreta şi se simţea vinovat.

Jonathan semnaliză pentru a opri în faţa singurei pompe de benzină a unui vechi service.

— Şi apoi? întrebă copilul, ţinându-se după taică-său.

Jonathan luă pistolul de alimentare cu benzină.

— A implorat-o pe soţia lui să-l ierte. Cum aveau doi copii, i-a cerut să păstreze familia unită, dar mama a fost devastată de această trădare. Soţul ei distrusese iubirea lor şi stricase tot ce construiseră împreună. Aşa că a refuzat să-l ierte şi l-a părăsit.

— Aşa, dintr-odată?

Jonathan plăti plinul de benzină şi se întoarse la maşină.

— Aşa era bunica ta, explică el, demarând.

— Adică?

— Era o femeie îndrăgostită, o idealistă, exaltată şi pasionată. Brusc, şi-a dat seama că persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume era capabilă s-o mintă şi s-o rănească. Ea spunea adesea că, într-un cuplu, încrederea e primordială. Spunea că, fără încredere, iubirea nu este cu adevărat iubire şi, în privinţa asta, cred că avea dreptate.

Charly nu se putu stăpâni să nu remarce:

— Chestia asta seamănă cu ceea ce ai trăit tu cu mama.

Jonathan încuviinţă:

— Da, ani de zile, eu şi mama ta n-am fost decât o singură fiinţă. Împărţeam totul şi iubirea noastră ne proteja

de tot. Dar într-o zi... într-o zi, iubirea dispare... şi nu mai e nimic de spus.

Charly dădu trist din cap şi, fiindcă nu mai era nimic de spus, rămase tăcut până acasă.

9
Un secret bine păstrat

„Exista între ei intimitatea unui secret bine păstrat.”
Marguerite Yourcenar

San Francisco
Duminică începutul după-amiezii

Charly deschise uşa casei şi năvăli în salon.

— Ia uite, unchiule Marcus! Am pescuit doi peşti!

Tolănit pe canapea, canadianul fuma o petardă[17] groasă ca un cornet de cartofi prăjiţi.

— Miroase ciudat, zise puştiul, ţinându-se cu mâna de nas.

Marcus se ridică dintr-un salt şi ascunse jointul în mare grabă, aruncându-l în vasul ornamental care trona pe măsuţa joasă.

— He, he, salut băieţaş!

Dar Jonathan îl fulgeră cu privirea.

— De câte ori ţi-am repetat… începu el, urlând.

— Doar nu e moarte de om, se apără domol canadianul.

— Cu şmecheriile tale, risc să mi se retragă dreptul de a-mi vedea fiul, şi-atunci, da, o să fie moarte de om!

Jonathan deschise toate ferestrele pentru a aerisi, în timp ce Charly scotea de la gheaţă un peşte roşu frumos şi unul plat micuţ, care încă se mai zbăteau.

— Sunt foarte proaspeţi! zise el, foarte mândru de cele două capturi.

— Da, nu sunt ca unchiul Marcus… adăugă Jonathan, răutăcios pentru a-l face pe băiat să râdă.

Într-adevăr, colocatarul său avea o concepţie foarte personală despre „hainele de duminică”: şorţ boţit, şosete

[17] Ţigară cu haşiş. (N. tr.)

desperecheate şi tricou împodobit de data asta cu o frunză de canabis care se detaşa pe drapelul Jamaican.

— Vrei un fruct? întrebă Jonathan, aranjând în congelator restul proviziilor pe care le luaseră pentru drum.

— De fapt, aş prefera ca unchiul Marcus să-mi facă sandvişul lui trio…

— Mda, vezi să nu, zise Jonathan sceptic.

— E ca şi făcut! zise Marcus, scoţând ingredientele din dulap.

Lingându-se pe buze, Charly se cocoţă pe unul dintre taburetele aşezate în jurul barului.

Cu o atenţie deosebită, Marcus întinse unt pe prima felie de pâine, apoi presără cacao, după care o acoperi cu a doua felie unsă cu lapte condensat, peste care puse o ultimă felie unsă cu sirop de arţar.

Charly muşcă din sandviş şi exclamă cu gura plină:

— E delişoasă, mersi!

Foarte mândru de compliment, Marcus îşi prepară unul la fel.

— Îţi fac şi ţie unul, Jon?

Jonathan deschise gura ca să-l refuze – nici nu se punea problema să mănânce amestecul ăla hipercaloric – apoi se răzgândi. De ce să întoarcă spatele tuturor plăcerilor şi tuturor momentelor de complicitate cu Marcus şi fiul său? În definitiv, cumnatul lui avea el multe defecte, dar aducea un pic de veselie şi o tuşă de originalitate în căminul lor. Şi, mai ales, se pricepea ca nimeni altul să-l facă pe Charly să râdă, pe când el, izolat în tristeţea lui, nu era nicidecum cel mai amuzant tătic la care putea visa un copil.

— Hai, de ce nu, la urma urmei! zise el, alăturându-li-se la masă.

Jonathan servi pe toată lumea cu un rând de *pu-erh,* după care deschise radioul, pe frecvenţa unui post specializat în rock californian. Aşa că îşi savurară gustarea în ritmul niturilor celor de la Eagles, Toto şi Fleetwood Mac.

— Ştii ce? O să includ „faimosul sandviş trio al unchiului Marcus” în meniul restaurantului, la secţiunea deserturi, glumi Jonathan. Sunt sigur c-o să aibă succes!

În timp ce se amuza copios, Charly ridică ochii şi întrebă:

— De ce ai afişat toate pozele astea? se miră copilul, arătând spre fotografiile lui Madeline, care tapetau peretele bucătăriei.

Jonathan se simţi prins cu mâţa-n sac. Timp de două zile se lăsase dus de valul curiozităţii, dar acum îi era cam greu să înţeleagă logica şi sensul comportamentului său. De ce îl fascinase atât viaţa acestei femei? De ce se crezuse învestit cu un soi de misiune?

— Ai dreptate, o să le dau jos, încuviinţă el, aproape uşurat de această decizie raţională.

— Hai să te-ajut! propuse cumnatul lui.

Cei doi bărbaţi se ridicară şi începură să desprindă una câte una fotografiile care acopereau peretele.

Madeline la Veneţia, Madeline la Roma, Madeline la New York...

— Ia te uită, ai văzut? E Cantona…

— Ce?

Marcus îi întinse fotografia pe care tocmai o luase de pe perete. În geacă de piele şi cămaşă cambrată, Madeline zâmbea în faţa unui tort aniversar în care erau înfipte douăzeci şi nouă de lumânări. Se întâmpla cu cinci-şase ani în urmă. Deşi era sensibil mai tânără, era mult mai puţin elegantă şi feminină decât femeia pe care o întâlnise Jonathan la aeroport. În perioada aceea avea o faţă mai rotundă, un aer băieţos şi cearcăne urâte sub ochi.

Poza fusese făcută într-un birou: se zăreau nişte dosare cartonate, un computer cam demodat, pixuri şi o foarfecă aranjate într-o cană. Chiar dacă tiparul nu era de bună calitate, se distingea, prins în pioneze pe perete, un poster cu Eric The King[18] îmbrăcat cu tricoul celor supranumiţi Red Devils.

[18] Porecla fotbalistului Eric Cantona, pe vremea când juca în echipa Manchester United. (N. a.)

— Ştii unde a fost făcută poza? întrebă Marcus.

— Nu.

— După părerea mea, într-un comisariat.

— De ce?

El arătă spre siluetele în negru şi galben din planul depărtat.

— Cei doi tipi de-acolo sunt poliţişti.

— Vorbeşti prostii!

— Poţi să măreşti imaginea?

— Ascultă, nu suntem în *CSI – Crime şi investigaţii…*

— Încearcă!

Jonathan deschise laptopul pe care descărcase toate fotografiile lui Madeline. Dădu clic şi deschise fotografia respectivă în Photoshop. Bineînţeles, calitatea nu era extraordinară, dar distingeai mai multe detalii.

La drept vorbind, nu era imposibil ca petele de un galben neclar din planul depărtat al fotografiei să corespundă vestelor galbene cu dungi reflectorizante pe care le purtau unii poliţişti englezi. Dar nu era concludent. Examinând diferite părţi ale imaginei, un alt detaliu îi atrase atenţia: cele trei litere GMP care ornau cana lui Madeline.

— GMP? Îţi spune ceva chestia asta?

Jonathan deschise o fereastră web şi tastă „GMP + Police”. Primul rezultat trimitea la site-ul Greater Manchester Police: forţele de poliţie ale comitatului Manchester.

— Ai dreptate, e vorba de un comisariat.

— Şi cunoşti mulţi oameni care-şi sărbătoresc ziua de naştere într-un comisariat?

Se aşternu tăcerea. Răspunsul se impunea de la sine: într-un trecut nu prea îndepărtat, tânăra femeie fusese poliţist!

Jonathan îşi dădu seama că tocmai găsise cheia misterului pe care-l ascundea Madeline. Dar, ajuns la capăt, fu cuprins de îndoială. Cu ce drept îi viola el astfel secretele? Doar ştia foarte bine că nu puteai răscoli trecutul fără să fii pedepsit şi…

— Ia uită-te la asta!

Acaparând computerul, Marcus tocmai mersese mai departe. Tastase pe motorul de căutare:

„Madeline+Greene+Police+Manchester.”

Existau sute de rezultate, dar primul afişat era un articol din *The Guardian:*

MADELINE GREENE, ANCHETATOAREA DIN CAZUL DIXON, A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ

10
Viaţa altora

„Marea problemă a existenţei noastre vine
din faptul că suntem pentru totdeauna
singuri şi toate eforturile, toate actele
noastre nu ilustrează decât tendinţa
de a fugi de această singurătate.”
Guy de Maupassant

Paris
Luni, 19 decembrie
Ora 04.30

O zăpadă fină şi deasă cădea de câteva minute peste arondismentul 8. Învăluit în frigul nopţii, cartierul Faubourg-du-Roule era pustiu.

Un Peugeot Partner alb semnaliză înainte de a se opri pe banda a doua, în mijlocul străzii Berri. Înfofolită într-o geacă de puf cu glugă mare, o siluetă feminină ieşi dintr-un imobil burghez şi intră în camionetă.

— Dă drumul la căldură, e cumplit de frig! se plânse Madeline, prinzându-şi centura de siguranţă.

— Este deja la maximum, răspunse Takumi, demarând. Ai avut o duminică plăcută?

Tânăra femeie ignoră întrebarea şi îşi puse mănuşile de lână.

Takumi nu insistă. Maşina coborî pe strada Artois şi făcu la dreapta pentru a ieşi în strada La Boétie, apoi pe Champs-Élysées.

Madeline îşi dezlegă fularul, scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse una.

— Credeam că te-ai lăsat…

— Asta e! N-o să te-apuci să-mi faci şi tu morală! Ştii ce spunea Gainsbourg? „Beau şi fumez: alcoolul conservă fructele şi fumul, carnea.”

Takumi rămase gânditor câteva secunde înainte de a remarca:

— În primul rând, a preluat citatul ăsta de la Hemingway…

— …şi în al doilea rând?

— În al doilea rând, sunt morţi amândoi, nu?

— Foarte bine: dacă te deranjează, du-te să lucrezi în altă parte sau dă-mă-n judecată pentru fumat pasiv!

— Îţi spuneam asta pentru binele tău, răspunse Takumi calm.

— Ştii ceva, ia mai scuteşte-mă! Şi scoate imediat prostia aia! ordonă ea, arătând spre radioul maşinii, de unde se auzea o versiune niponă a şlagărului *Que je t'aime,* interpretată de însuşi Johnny Holliday.

Asiaticul scoase CD-ul şi Madeline căută pe frecvenţele radio, până găsi un post de muzică clasică unde se difuza *Suite bergamasque.* Muzica o linişti un pic. Se întoarse spre fereastră şi privi zăpada care începea să se aşeze pe trotuare.

La rondul de la poarta Dauphine, Takumi o luă pe ramificaţie pentru a ajunge pe bulevardul periferic. Madeline se sculase cu faţa la cearşaf, aşa cum i se întâmpla uneori, dar proasta ei dispoziţie nu dura niciodată foarte mult. Takumi îşi înăbuşi un căscat discret. Aceste deplasări nocturne la Rungis îl încântau. Păcat că trebuia să se scoale în zori… De altfel, nu toţi florarii se mai oboseau s-o facă. O bună parte dintre „colegii" lor se mulţumeau acum să ceară livrarea florilor direct în magazin, după ce făcuseră comanda pe internet! Madeline îl convinsese că nu era cel mai bun mod de a-ţi exersa meseria şi că prima calitate a unui florar adevărat constă tocmai în căutarea produsului perfect.

Din cauza zăpezii, drumul era puţin alunecos, dar asta nu-i strica lui Takumi plăcerea de a conduce noaptea prin Paris. Fluiditatea circulaţiei avea ceva ameţitor şi ireal. Continuă să meargă pe A6 în direcţia Orly şi ajunse în

curând în faţa punctului de taxare de la intrarea în cea mai mare piaţă de produse proaspete din lume.

*

Rungis îl fascina pe Takumi. „Pântecul Parisului” asigura jumătate din cantitatea de peşte, fructe şi legume consumate în capitală. De aici se aprovizionau cele mai bune restaurante. Primăvara trecută, când părinţii tânărului japonez veniseră în Franţa, fusese primul obiectiv pe care-l vizitaseră, înainte chiar de turnul Eiffel! Locul era impresionant: un veritabil oraş traversat de mii de persoane, cu propriul lui comisariat, cu gară, cu pompieri, bănci, coafor, farmacie şi douăzeci de restaurante! Îi plăcea această efervescenţă între orele patru şi cinci dimineaţa, când activitatea era în toi, iar camioanele erau încărcate sau descărcate într-un univers de arome.

La punctul de taxare, Madeline întinse cardul de cumpărător pentru a pătrunde în incinta pieţei şi opri camioneta între aleile Maraîchers şi Villette, într-una dintre parcările acoperite din sectorul dedicat horticulturii.

Aleseră un cărucior mare pe rotile şi pătrunseră în imensa seră din sticlă şi oţel. Cele douăzeci şi două de mii de metri pătraţi ai pavilionului C1 erau în întregime consacraţi florilor tăiate. Odată trecut de uşile automate, te trezeai cufundat într-o altă lume şi cenuşiul de afară lăsa locul unei simfonii de culori şi miresme.

Revigorată de spectacol, Madeline se frecă la ochi, trezindu-se de-a binelea, şi începu să străbată holul cu paşi mari şi hotărâţi. Pe o suprafaţă mai mare decât trei terenuri de fotbal, vreo cincizeci de angrosişti îşi împărţeau acest imens hangar ale cărui culoare de trecere purtau nume de flori: aleea Mimozelor, a Irişilor, a Anemonelor…

— Bună, drăguţo! o întâmpină Émile, responsabilul standului de la care cumpăra o bună parte din marfă.

Cu pălăria lui de paie, cu foarfeca de grădină în mână, cu salopeta şi mustăţile lui în formă de ghidon de bicicletă,

Émile Fauchelevent era o instituţie. Prezent la Rungis încă de la deschiderea pieţei, în 1969, el cunoştea rotiţele afacerii ca nimeni altul.

— Îţi prepar una „scurtă fără zahăr”? întrebă el, introducând câteva monede în automatul de cafea.

Madeline îi mulţumi cu o înclinare a capului.

— Şi un ceai pentru Katsushi? adăugă el, privindu-l sfidător pe protejatul florăresei.

— Mă numesc Takumi, răspunse asiaticul cu răceală, şi aş vrea un cappuccino.

Émile nu se intimidă:

— Şi un cappuccino pentru Tsashimi, unul!

Tânărul îşi luă paharul fără să zică nimic şi lăsă capul în jos, decepţionat că nu era respectat de angrosist.

— Într-o bună zi, va trebui să-i pui pumnul în gură, îi şopti Madeline, în timp ce Émile se îndrepta spre noul sosit. Nu pot s-o fac eu pentru tine.

— Dar… e un om bătrân.

— Te depăşeşte cu trei capete şi cântăreşte de două ori cât tine! Dacă asta te linişteşte, află că pe mine m-a şicanat şase luni. De câte ori mă vedea, mă striga *Rosbif* sau *English.*

— Şi cum s-a terminat?

— I-am aruncat cafeaua fierbinte în faţă. De atunci, mă tratează ca pe o prinţesă.

Takumi se simţea descumpănit. În ţara în care era născut, oamenii încercau să evite cu orice preţ conflictele, ofensele sau gesturile agresive.

— Dar… de ce se întâmplă aşa ceva aici?

— Peste tot se întâmplă aşa, zise ea, strivind paharul de plastic şi aruncându-l apoi într-un coş de gunoi. Şi, dacă vrei să ştii părerea mea, trebuie să te confrunţi cu astfel de situaţii pentru a deveni bărbat.

— Dar sunt bărbat, Madeline!

— Da, dar nu cel care ai vrea să fii!

Şi, după această cugetare, îl lăsă şi se îndreptă spre Bérangère, una dintre vânzătoarele lui Fauchelevent.

Cumpără două pachete de verdeaţă, negocie la sânge preţul lalelelor, al bumbişorilor şi al cameliilor, dar cedă la trei mănunchiuri magnifice de trandafiri de Ecuador. Se simţea în elementul ei, ţinând să plătească florile la adevărata lor valoare. Takumi se ocupă să ducă la maşină această primă încărcătură şi se întoarse la patroana lui, în clădirea rezervată plantelor.

Cu un ochi de expert, Madeline alese begonii şi miozotis în ghivece, în timp ce ucenicul ei luă „vedetele” Crăciunului, adică dafin, vâsc, crăciuniţe şi flori de spânz.

Lăsă tot în grija lui plantele depoluante, care cunoşteau un succes tot mai mare în companii, dar pe care ea le considera groaznic de plictisitoare, pentru a avea mai mult timp să aleagă orhideele albe şi pastel pe seama cărora clădise reputaţia magazinului său.

Dădu apoi un tur rapid prin seră, în locurile în care erau depozitate *gadget*-urile care le permiteau clienţilor ei să ofere cadouri amuzante şi nu prea costisitoare: lumânări parfumate, plante „carnivore”, mici cactuşi în formă de inimă, frunze de cafea plantate în ceşti de espresso…

La raioanele de decoraţiuni, se îndrăgosti de un înger de fier forjat, convinsă că ar fi făcut furori în vitrina ei. Takumi o urma şi îi sorbea fiecare cuvinţel. În ciuda siluetei lui firave, făcea o chestiune de onoare din a-şi asuma sarcinile dificile, împingând un cărucior care devenea tot mai greu cu fiecare oprire, ridicând cu o singură mână un sac de mraniţă de zece kilograme sau un enorm vas ornamental de lut.

Vântul făcea serele să tremure. Prin geamuri, se zăreau fulgi mari, luminoşi care aterizau şi acopereau asfaltul cu un puf alb şi îngheţat.

Pentru a amâna clipa în care trebuia să înfrunte gerul, Madeline întârzia în acest cocon liniştitor. Cumpărarea bulbilor de primăvară – zambile, narcise galbene, ghiocei – o scoase din melancolie. Pentru ea, care detesta perioada Sărbătorilor, începutul primăverii era momentul cel mai trist al anului, dar era totodată şi cel în care avea cel mai

mult nevoie să vadă viaţa revenind. Pentru ea, asta era adevărata promisiune de Crăciun…

*

Ora 06.30

Takumi închise portbagajul cu precauţie. Camioneta stătea să plesnească, de plină ce era.

— Îţi fac cinste cu un mic-dejun! îi propuse Madeline.

— În sfârşit, o vorbă drăguţă!

Împinseră uşa bistroului Cordeliers, situat în centrul sectorului horticol. În jurul barului, numeroşi clienţi sporovăiau verzi şi uscate, punând ţara la cale în faţa unui pahar de vin roşu sau a unei ceşti de cafea. Unii erau absorbiţi în lectura ziarului *Le Parisien,* alţii completau bilete de loto sau de pariuri sportive. Multe conversaţii se învârteau în jurul viitoarelor alegeri prezidenţiale: Sarko va fi reales? Stânga îşi alesese cel mai bun candidat?

Se aşezară la o masă, într-un loc mai ferit. Madeline îşi comandă un espresso dublu, iar Takumi se lăsă tentat de un kebab cu multă grăsime.

— Ei, dar stai bine cu stomacul! Îmi faci mie morală cu ţigările, dar mai bine ţi-ai supraveghea colesterolul!

— Sunt deschis către toate culturile, se justifică asiaticul, luând o enormă înghiţitură din sandvişul său.

Tânăra femeie îşi scoase mănuşile şi se descheie la geacă, apoi scoase telefonul lui Jonathan.

— Văd că tot nu l-ai dat înapoi, constată japonezul.

— Nu-ţi scapă nimic!

— De fapt, nu mă miră.

— Şi ai o problemă cu asta? se apără ea.

— Nu, eram sigur că povestea lui Lempereur o să te intereseze…

Ea se domoli şi păru să ezite înainte de a-i întinde o foaie de hârtie pe care o printase în timpul nopţii.

— Tu ai trăit în Statele Unite, ai auzit vorbindu-se despre asta?

Intrigat, Takumi despături articolul şi citi titlul:

JONATHAN LEMPEREUR, TRĂDAT DE CEL MAI BUN PRIETEN

În câteva zile, cei mai celebru *chef* şi-a pierdut soţia, restaurantul şi prietenul cel mai bun. Povestea unei duble trădări.

(PEOPLE Mag – 3 ianuarie 2010)

— Nu ştiam că citeşti genul ăsta de presă, zise el punându-şi ochelarii.

— Scuteşte-mă de răutăţile tale, vrei?

Cele patru fotografii care ilustrau articolul nu lăsau nicio îndoială în privinţa afirmaţiei din titlu. Fuseseră făcute în 28 decembrie 2009, la Nassau, în Bahamas. Francesca era în compania unui oarecare George LaTulip. Cuplul fusese surprins de un paparazzo într-un colţişor de paradis numit Cable Beach. Deşi „furate”, fotografiile aveau o latură artistică. În haine din bumbac deschis la culoare, fostul manechin îşi ţinea de mână amantul şi se plimbau de-a lungul unei plaje cu nisip alb şi ape scânteietoare, de un albastru turcoaz. Atitudinea lor le trăda sentimentele: în deplină complicitate, zâmbeau şi flirtau, ca şi cum ar fi fost singuri pe lume. În ultima imagine, cei doi porumbei se sărutau tandru pe terasa unei cafenele cu arhitectură colonială.

Această serie de fotografii avea ceva *glamour* şi *vintage* care te ducea cu gândul la reclamele Calvin Klein din anii ’90.

În general mai înclinată să dezvăluie extravaganţele masculine, presa de scandal nu fusese blândă cu „escapadele Francescăi”. Trebuie spus că, în această lume ipocrită şi maniheistă, toate ingredientele erau reunite pentru a da acestei încornorări aspect de tragedie antică. Pe de o parte, femeia adulterină, de o frumuseţe răpitoare,

care pleca la capătul lumii pentru a-şi înşela soţul cu cel mai bun prieten al lui. Pe de altă parte, bărbatul fidel rămas la New York pentru a se ocupa de fiul său şi a încerca să-şi salveze restaurantul aflat în pericol. *Last but not least,* rolul amantului era jucat cu prestanţă de acest George LaTulip. Tipul era înalt, brunet, tenebros, seducător. Un playboy care, în ciuda numelui său ridicol, prezenta o asemănare frapantă cu Richard Gere în perioada lui de glorie.

Dacă citeai articolul mai cu atenţie, înţelegeai că George LaTulip lucra ca secund al lui Jonathan la Imperator: era cel mai apropiat colaborator al său, dar totodată şi prieten. Înainte de a-l întâlni pe Jonathan, George alerga de la un casting la altul şi vindea hotdogi la una dintre acele tarabe ambulante de care e plin Manhattanul. Jonathan avea un soi de talent pentru a repera oamenii cu potenţial. Jonathan îl învăţase meserie pe George şi îl făcuse adjunctul lui, aducându-i stabilitate, confort material şi un CV care îi dădea certitudinea că va găsi de lucru până la sfârşitul zilelor. Şi, drept mulţumire, acesta i-o trăsese nevesti-sii…

— Ce părere ai?

— Cred că uneori femeile sunt nişte destrăbălate, răspunse Takumi.

— Dacă mai spui tâmpenii de-astea, bombăni Madeline, n-o să te mai iau cu mine prin bistrouri şi…

Dar tânărul japonez n-o lăsă să-şi termine fraza:

— Ia stai! Numele ăsta: George LaTulip, l-am mai auzit undeva! Nu cumva i-am livrat nişte flori?

— Nu, nu cred. Cu un asemenea nume[19], mi-aş fi amintit totuşi! Şi apoi, m-aş mira să locuiască la Paris…

Dar Takumi se agăţa de ideea lui.

— Ai computerul la tine?

Madeline oftă şi scoase din geantă notebook-ul pe care îşi descărcase „baza de clienţi”.

Takumi deschise calculatorul şi tastă „LaTulip”. Nu trecu mult timp până să se afişeze datele:

[19] Aluzie la numele de floare al personajului, LaTulip şi la *la tulipe* („laleaua”) pronunţându-se identic. (N. tr.)

George LaTulip
Cafeneaua Fanfan, bulevardul Victor Hugo – nr. 22 bis
75116 Paris

— Chiar eu i-am livrat un buchet de dalii purpurii acum opt luni. O comandă pe care ne-a mijlocit-o colegul tău din arondismentul 16, Isidore Brocus. Am făcut factura pe numele restaurantului, de aceea numele lui de familie nu-ţi spunea nimic.

— Şi tu? Îţi aminteşti de el?

— Nu, i-am lăsat florile unui angajat.

Lui Madeline nu-i venea să creadă. George LaTulip preluase un restaurant şi, pe deasupra, mai locuia şi la Paris. Hotărât lucru, lumea era foarte mică…

— Bun, hai să ridicăm ancora! ordonă ea. O să-ţi termini kebabul în maşină, dar vai de tine dacă găsesc vreo urmă de grăsime pe scaunele mele!

— Ne-ntoarcem la florărie?

— Tu te-ntorci la florărie; eu cred că mă duc să-i fac o mică vizită lui „Fanfan la Tulipe”…

— Dar sub ce pretext?

— Dacă tu crezi că am nevoie de un pretext ca să stau de vorbă cu un bărbat…

11
Ancheta

„În principal, omul e ceea ce ascunde: o mizerabilă grămăjoară de secrete.”
André Malraux

San Francisco

Hipnotizat de ecranul calculatorului său, Jonathan recitea pentru a treia oară articolul din ziar.

MADELINE GREENE, ANCHETATOAREA DIN CAZUL DIXON, A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ

guardian.co.uk – 8 iulie 2009

Cheatam Bridge – La o lună de la macabra descoperire care a spulberat orice speranţă de a o mai găsi în viaţă pe tânăra Alice Dixon, locotenentul de poliţie însărcinat cu ancheta, Madeline Greene, în vârstă de treizeci şi unu de ani, a încercat în această noapte să-şi pună capăt zilelor, spânzurându-se de o grindă a apartamentului său. Din fericire, tânăra *Chief Inspector* a lovit în cădere o vitrină de sticlă care s-a spart, trezind-o pe vecina ei de palier, Juliane Wood, care a intervenit prompt. După ce a primit primele îngrijiri, domnişoara Greene a fost internată la spitalul Newton Heath.
Potrivit medicilor, starea ei este considerată îngrijorătoare, dar pronosticul vital nu pare afectat.

Sechelele unei anchete foarte dificile

Cum poate fi explicat acest gest nefericit? Culpabilitate? Exces de zel? Incapacitate de a pune punct unei anchete foarte dificile? E în orice caz o

explicaţie plauzibilă. Henry Polster, şeful poliţiei din Manchester, a dezvăluit că Madeline Greene îşi luase concediu după ce aflase de moartea lui Alice Dixon, în vârstă de paisprezece ani, ultima victimă a lui Harald Bishop, celebrul, din păcate, ucigaş în serie arestat acum câteva zile de poliţia din Merseyside. Printre colegii domnişoarei Greene, surpriza a fost amestecată cu emoţia. „Chiar şi în închisoare, Măcelarul din Liverpool a fost cât pe ce să facă o nouă victimă", a spus cu părere de rău colegul său de echipă, detectivul Jim Flaherty.

Jonathan se scarpină în cap: se părea că acest caz ţinuse în tensiune Marea Britanie luni de zile, dar peste Atlantic nu se auzise nimic de el.

— Ai auzit vorbindu-se de „cazul Alice Dixon" sau de „Măcelarul din Liverpool"? îl întrebă el, pentru orice eventualitate, pe prietenul său.

— Niciodată, îl asigură canadianul.

Bineînţeles. Nu trebuia să-şi facă iluzii: oamenii ca Marcus trăiau rupţi de actualitate, într-o lume în care Bill Clinton era încă preşedinte, Zidul Berlinului era încă în picioare şi în care se juca în continuare pinball sau Pacman în baruri…

Jonathan avu o revelaţie. Deschise mobilul lui Madeline şi programul protejat de parolă.

ENTER PASSWORD

Tastă ALICE şi aplicaţia se deschise.

*

Telefonul conţinea sute de documente referitoare la „cazul Dixon": notiţe, articole, fotografii, materiale video. Pe măsură ce se afişau pe ecran, Jonathan le transfera şi pe calculatorul lui, pentru a le consulta mai târziu. La început,

crezu că aceste fişiere nu erau decât un fel de dosar de presă voluminos referitor la răpirea şi uciderea adolescentei, dar, cu cât avansa, cu atât înţelegea mai bine de ce Madeline făcuse totul pentru a proteja aceste date. Tânăra poliţistă scanase, copiase, duplicase toate elementele din dosarul ultimului ei caz! Se găseau aici amestecate propriile ei notiţe, amprente, audieri ale suspecţilor filmaţi în timpul arestului lor preventiv, fotografii şi descrieri precise ale probelor, zeci de pagini de investigaţii printre vecini. O grămadă de documente oficiale purtând ştampila Greater Manchester Police şi care n-ar fi trebuit să părăsească niciodată sălile unui comisariat sau ale unui tribunal…

— Ce-i asta, tată? întrebă Charly, îngrijorat să vadă o serie de fotografii sângeroase defilând pe ecranul calculatorului.

— Nu te uita, scumpule, nu e pentru copii! îi răspunse Jonathan, întorcând notebook-ul.

Verifică viteza de descărcare. În ciuda reţelei wireless, avea să mai dureze două ore bune.

— Hai, vino! O să facem un baschet cu unchiul Marcus! propuse el cu voce veselă.

Coborâră pe unul dintre terenurile împrejmuite cu grilaj care mărgineau Levi’s Plaza. Partida fu antrenantă. Charly îşi dădu toată silinţa şi, după ce marcă vreo douăzeci de coşuri, se întoarse epuizat acasă. Făcu un duş, mâncă puţin peşte şi adormi uitându-se la un episod din *Doi bărbaţi şi jumătate.*

Jonathan îl duse în camera lui. Se făcuse seara. Marcus îşi aprinsese iar ţigara, pe care o savura pe terasă ca pe o havană, în timp ce se conversa cu Boris.

Jonathan deschise congelatorul şi scoase o sticlă de vodcă cu cireşe, oferită de o clientă rusoaică. Activând ecranul calculatorului, îşi turnă un pahar din această tărie care, conform etichetei, fusese distilată şi filtrată prin cărbune de lemn de mesteacăn, apoi trecută printr-un praf de diamante pisate.

Ce chestie...

Verifică dacă toate datele fuseseră bine descărcate pe hard. Nu erau zeci, ci sute de documente pe care Madeline le luase cu ea. În total, aproape o mie, care formau un puzzle macabru şi tragic. Din câte se părea, tânăra poliţistă se ocupase asiduu de acest caz timp de şase luni, lucrând la el zi şi noapte, cu riscul de a-şi pierde sănătatea şi raţiunea. O poveste murdară, care fusese cât pe ce s-o coste viaţa...

Jonathan deschise ultimele fotografii descărcate: erau insuportabile. Avu un moment de îndoială. Chiar avea chef şi curaj să se scufunde într-o poveste despre dispariţia şi uciderea unui copil?

Răspunsul era nu.

*

Totuşi, dădu pe gât dintr-o înghiţitură paharul de vodcă, îşi mai turnă unul şi plonjă la rândul lui în infern.

Partea a doua
Cazul Alice Dixon

12
Alice

„S-a întâmplat în vara asta verde şi nebună. Frankie avea doisprezece ani. Nu făcea parte din niciun club şi nici din altceva. Devenise o fiinţă singuratică, care dădea roată pe la uşi şi se temea.”
Carson McCullers

Cu trei ani mai înainte
8 decembrie 2008
Comisariatul din Cheatam, în nord-estul oraşului Manchester

Madeline ridică vocea:

— Va trebui să-mi explicaţi acest lucru mai clar, pentru că eu tot nu înţeleg. De ce aţi aşteptat OPT ZILE până să semnalaţi dispariţia fiicei dumneavoastră?

Aşezată în faţa ei, cu faţa palidă şi părul năclăit, Erin Dixon se tot foia pe scaun. Stingherită, tremurând, închidea ochii pe jumătate şi se juca cu paharul de plastic în care avusese cafeaua.

— Ştiţi cum sunt adolescenţii, ca naiba! Vin, pleacă... Şi v-am spus deja: Alice a fost mereu independentă, ea se descurcă singură, ea...

— Dar n-are decât PAISPREZECE ANI! i-o tăie Madeline cu răceală.

Erin dădu din cap şi ceru permisiunea să iasă ca să fumeze o ţigară.

— Nici vorbă! zise tranşant poliţista.

Îşi miji ochii şi făcu o pauză. Femeia pe care o interoga avea treizeci de ani (aceeaşi vârstă ca ea), dar îi lipseau mai mulţi dinţi şi faţa ei, scăldată nemilos în lumina rece a plafonierei, era răvăşită de oboseală şi de vânătăi.

De o oră, de când se afla în comisariat, Erin trecuse prin toate stările posibile: mai întâi, plânsese anunţând

dispariţia fiicei ei, apoi devenise agresivă şi furioasă pe măsură ce interogatoriul se prelungea şi ea se dovedea incapabilă să pună două fraze coerente cap la cap pentru a explica *de ce* lăsase să treacă o săptămână până să facă plângere la poliţie.

— Şi tatăl ei, el ce crede?

Erin ridică din umeri.

— A dispărut de mult timp… La drept vorbind, nici măcar nu sunt sigură cine e. În perioada aia, mă culcam în dreapta şi-n stânga, fără să mă protejez…

Brusc, Madeline se enervă. Lucrase cinci ani la brigada antidrog şi cunoştea foarte bine acest comportament: febrilitatea, privirea fugitivă erau semnele evidente ale lipsei drogului.

Urmele din jurul buzelor lui Erin erau arsuri lăsate de o pipă Pyrex. Doamna Dixon era dependentă de crack[20]. Punct.

— Bun, hai să mergem, Jim! decise Madeline, luându-şi bluzonul şi arma.

În timp ce ea făcea un ocol prin biroul şefului, partenerul ei o escortă pe Erin până în parcare şi îi aprinse o ţigară.

Era deja ora zece dimineaţa, dar cerul încărcat de nori negri lăsa impresia că nici nu se luminase de ziuă.

*

— Am primit răspuns de la serviciul de urgenţe, anunţă Jim, închizându-şi mobilul. Spitalele n-au înregistrat niciun pacient cu numele Alice Dixon.

— Aş fi putut să pun pariu că aşa e, răspunse Madeline, apăsând pe acceleraţie.

Ford-ul Focus derapă uşor pe strada umedă. Cu girofarul aprins şi sirena urlând, maşina gonea spre cartierele din nord.

[20] Cocaină cristalizată care se fumează, fiind mult mai toxică decât cea pulbere. (N. tr.)

Cu mâna stângă pe volan şi cu dreapta crispată pe o staţie radio, anchetatoarea coordona primele măsuri: difuzarea fotografiei lui Alice la toate comisariatele din ţară, comunicarea dispariţiei ei la presă şi la redacţiile jurnalelor televizate, cererea urgentă pentru mobilizarea unei echipe a laboratorului de expertiză criminalistică…

— Mergi mai încet, o să ne omori! se plânse Jim când Madeline muşcă periculos bordura unui trotuar.

— Nu ţi se pare c-am pierdut destul timp?

— Pe bune, ce mai contează zece minute…

— Eşti de-a dreptul tâmpit!

Cei doi poliţişti ajunseră la marginea unui cartier muncitoresc. Cu rândurile lui de case din cărămidă roşie care se întindeau cât vedeai cu ochii, Cheatam Bridge era arhetipul unui oraş industrial sinistru. În ultimii ani, laburiştii băgaseră mulţi bani pentru a renova cartierele din nord-est, dar Cheatam Bridge nu profitase prea mult de pe urma acestei înfrumuseţări. Numeroase locuinţe erau dezafectate, majoritatea grădinilor lăsate în paragină, iar criza care sufoca economia engleză pusese sare pe rană.

Dacă suburbia nu ocupa un loc prea bun în ghidurile turistice, ce să mai spui atunci de Farm Hill Road, strada pe care locuia mama lui Alice? Era o adevărată enclavă de mizerie şi criminalitate. Madeline şi Jim o urmară pe Erin Dixon pe lângă un şir de case dărăpănate ocupate de oameni ai străzii, prostituate şi vânzători de *crack.*

Intrând în magherniţă, Madeline fu cuprinsă de repulsie. Sufrageria era un loc sordid: saltea pusă chiar pe podea, ferestre astupate cu cartoane şi cu bucăţi de placaj, miros de mâncare stricată… În mod evident, Erin îşi amenajase apartamentul ca pe un fel de „shootodrome” pentru a stoarce nişte bani de la acei *junkies care* se perindau pe acolo. Chiar dacă bănuise probabil că poliţia avea să-şi bage nasul în casa ei, nu se obosise să mascheze activităţile: o pipă confecţionată dintr-o cutie de Cola mai zăcea încă pe pervazul ferestrei, lângă nişte sticle de bere

goale şi o scrumieră în care era o ţigară de haşiş fumată pe trei sferturi.

Madeline şi Jim se priviră cu îngrijorare: având în vedere numărul de narcomani care probabil că frecventau locul, ancheta n-avea să fie simplă. Urcară la etaj, împinseră uşa de la camera lui Alice şi...

Locul era cât se poate de diferit de restul casei. Încăperea era sobră şi curată, cu un birou, etajere şi cărţi. Graţie unui pulverizator de parfum, un miros plăcut de iris şi vanilie plutea în aer.

O altă lume...

Madeline ridică ochii şi privi cu atenţie pereţii cămăruţei decorate cu biletele şi programele spectacolelor la care fusese Alice: operă – *Carmen* şi *Don Giovanni* la Lowry Theatre – o piesă de teatru – *Menajeria de sticlă* la Playhouse – un spectacol de balet – *Romeo şi Julieta* la sediul BBC Philharmonic Orchestra.

— Fata asta este o extraterestră sau ce? întrebă Jim.

— Da, bombăni Erin. Ea a... Mereu a fost aşa: băgată în cărţile ei, în pictura şi muzica ei... Mă-ntreb de unde o fi moştenit asta.

Nu de la tine, în orice caz, gândi Madeline.

Poliţista era uluită de ceea ce descoperea. De o parte şi de alta a biroului, se găseau două reproduceri ale unor tablouri faimoase: un *Autoportret* de Picasso, datând din perioada albastră, şi faimosul *Zăvor* de Jean Honoré Fragonard.

Jim se uită la titlurile cărţilor de pe rafturi: romane clasice, piese de teatru.

— Cunoşti multe adolescente din Cheatam Bridge care citesc *Fraţii Karamazov* şi *Legăturile primejdioase?* întrebă el, frunzărind cele două cărţi.

— Cunosc cel puţin una, răspunse Madeline, cu un aer absent.

— Cine?

— Eu...

Îşi alungă amintirea din minte. Rănile din copilărie erau încă vii şi nu era tocmai ziua potrivită să-şi plângă soarta.

Îşi puse o pereche de mănuşi din latex, apoi deschise toate sertarele şi scotoci camera de la un capăt la altul.

În dulapuri, Madeline găsi vreo zece pachete de biscuiţi cu cacao şi cremă de vanilie – Oreo – şi sticluţe de plastic de lapte Nesquik cu aromă de căpşune.

— Mănâncă aproape numai biscuiţi pe care-i înmoaie-n lapte, explică mama ei.

Alice „plecase” fără să ia nimic cu ea: vioara ei era pusă pe pat, computerul – un Mac vechi cu o carcasă depăşită – trona pe birou, cât despre jurnalul ei intim, acesta zăcea la piciorul patului. Madeline îl deschise curioasă şi descoperi în el o bancnotă de cincizeci de lire sterline împăturită în patru.

Lui Erin îi sclipiră ochii. În mod clar, îi era ciudă că nu avusese prezenţa de spirit să scotocească ea camera înaintea poliţiştilor.

Semn rău, îşi zise Madeline. *Dacă puştoaica ar fi fugit, n-ar fi lăsat o asemenea sumă de bani în urma ei.*

Echipa pe care o ceruse tocmai sosise. Le ceru celor de la laboratorul de expertiză criminalistică să cerceteze casa de-a fir a păr. Cu pensetele, bisturiele şi poansoanele lor, tehnicienii prelevară numeroase probe pe care le puneau, pe măsură ce le luau, în tuburi închise ermetic. Madeline deschise un clasor în care adolescenta îşi păstra unele dintre temele ei şcolare: notele erau excelente şi aprecierile profesorilor, elogioase.

Alice îşi construise o citadelă de cultură pentru a evada din cotidianul ei sordid. Cu educaţia şi cunoaşterea drept scuturi, pentru a se proteja de violenţă, frică şi mediocritate...

*

Cinci maşini de poliţie staţionau acum pe Farm Hill Road. Madeline schimbă câteva cuvinte cu şeful echipei de la

laboratorul de expertiză criminalistică, care o asigură că găsise suficiente fire de păr în peria lui Alice pentru analize ADN de bună calitate.

Apoi poliţista se rezemă de capota maşinii şi îşi aprinse o ţigară, privind fix fotografia lui Alice. Era o fată drăguţă, înaltă şi zveltă, care părea mai mare decât vârsta pe care o avea. Faţa ei diafană, scoasă în relief prin pete de roşeaţă discrete, îi trăda originile irlandeze. Avea ochi migdalaţi verzi-cenuşii, care aminteau de portretele lui Modigliani şi în care se putea deja citi o mare oboseală, ca şi dorinţa de a-şi ascunde frumuseţea, conştientă că, în mediul în care trăia, aceasta o să-i aducă mai multe necazuri decât bucurii.

Ce să speri de la viitor, când condiţiile de pornire în viaţă sunt atât de dificile? Cum să creşti în această mocirlă, fără să devii tu însăţi un pic ţicnită, în mijlocul drogaţilor şi al descreieraţilor?

Poate ai fugit, totuşi? o întrebă Madeline în gând. *Poate ai părăsit acest cartier putred, în care nu întâlneşti decât epave umane? Poate ai vrut să scapi de această mamă debilă, care nu este nici măcar în stare să-ţi spună cine e tatăl tău?*

Dar Madeline nu credea în acest scenariu. Alice părea să fie o fată inteligentă şi organizată. S-o şteargă din oraş? De acord. Dar ca să se ducă unde? Cu cine? Şi ce să facă acolo?

*

Îşi folosi chiştocul pentru a-şi aprinde o nouă ţigară.

Camera lui Alice îi redeşteptase amintirile propriei poveşti de viaţă. Ca nouăzeci şi nouă la sută dintre puştoaicele crescute în cartier, Madeline avusese o copilărie haotică, prinsă între o mamă depresivă şi un tată căzut în patima băuturii. Adolescentă fiind, îşi jurase să fugă de acest dezastru, să plece în lume să-şi încerce norocul. Marele ei vis era să trăiască într-o bună zi la Paris!

Era o elevă bună şi reuşise să treacă examenele de Drept, apoi realitatea cartierului o ajunsese din urmă şi intrase în poliţie, urcând rapid treptele ierarhiei, dar rămânând înţepenită în cenuşiul şi tristeţea din Cheatam Bridge.

Nu-şi plângea soarta, dimpotrivă. Îi plăcea munca ei pentru că avea o misiune: să-i bage pe răufăcători la închisoare, să le permită familiilor să-şi reia viaţa, găsindu-i pe asasinii celor apropiaţi, să salveze vieţi uneori. Bineînţeles, nu era uşor în fiecare zi. Aici, ca peste tot, poliţiştii erau supuşi unor mari presiuni. Nu numai că nu se mai simţeau respectaţi, dar statutul lor le atrăgea insulte şi ameninţări. Era o situaţie generalizată, dar o simţeai şi mai mult într-un cartier ca Cheatam Bridge. Colegii repartizaţi aici îşi ascundeau meseria faţă de vecini şi le cereau copiilor lor să facă la fel la şcoală. Oamenilor le plăceau poliţiştii din serialele de televiziune, dar îi scuipau pe cei care lucrau în cartierele lor... Trebuia aşadar să faci faţă unui stres cotidian, să înduri ostilitatea populaţiei, dezinteresul şefului. Să accepţi să-ţi vezi maşina atacată cu pietre şi să te pricopseşti cu cine ştie ce vechitură: multe automobile n-aveau nici măcar radio, iar unele computere încă mai funcţionau cu Pentium II...

Din când în când, era dur. Începeai să resimţi în interior, personal, absurditatea accidentelor mortale, suferinţa femeilor bătute, oroarea copiilor abuzaţi, durerea familiilor victimelor.

Datorită gândurilor negre şi a tensiunii în care trăiau, unii clacau. Anul trecut, un poliţist de la unitatea ei îşi pierduse capul şi-l împuşcase, aparent fără motiv, pe şeful unei mici bande de cartier într-o altercaţie; în urmă cu şase luni, o tânără începătoare îşi pusese capăt zilelor chiar în comisariat, cu arma din dotare.

Spre deosebire de mulţi dintre colegii ei, Madeline nu era nici dezamăgită, nici deprimată. Ea rămăsese de bunăvoie în acest cartier „dificil”, pentru a înainta mai repede în grad. Nici poliţiştii cu experienţă, nici începătorii nu zăboveau prea mult pe aici. Asta deschidea perspective în

carieră… Cu anii, Madeline câştigase deci o poziţie specială, ca şi o oarecare autonomie care îi permitea să ancheteze cazurile cele mai „interesante”, care erau şi cele mai sumbre şi mai sângeroase.

— N-a şters-o de bunăvoie, nu-i aşa? întrebă Jim, venind lângă ea.

— Nu, dacă era o fugă, am fi găsit-o deja şi, oricum, nu le-ar fi pus cruce celor cincizeci de lire.

— La cât o avea Erin în contul din bancă, cred că trebuie să eliminăm şi pista răscumpărării.

— Asta-i sigur, încuviinţă ea, dar o să anchetăm totuşi banda de drogaţi cu care are de-a face. Cu tipii ăştia, poate fi vorba de o răzbunare sau de o extorcare.

— O s-o găsim! zise Jim, ca pentru a se convinge singur.

Nu se aflau nici în Statele Unite, nici într-un roman poliţist: în Anglia, cazurile de dispariţie de minori nerezolvate erau rare.

În urmă cu doi ani, Madeline şi Jim conduseseră ancheta asupra dispariţiei unui copil răpit pe când se juca în grădina casei. Se dăduse imediat alarma şi într-un timp foarte scurt fuseseră mobilizate mai multe echipe de căutare. Răpitorul fusese arestat câteva ore mai târziu, graţie semnalmentelor maşinii lui, apoi trecuse la mărturisiri. Înainte de căderea nopţii, băieţelul fusese găsit într-o cabană, legat fedeleş, dar în viaţă şi teafăr.

Reamintindu-şi acest episod care arăta cât de important era să reacţionezi rapid, Madeline îşi dădu frâu liber furiei:

— Fir-ar a dracului, ce idioată! urlă ea, lovind cu pumnul în capota Ford-ului. S-aştepte opt zile ca să semnaleze dispariţia fiicei ei! O s-o bag la zdup!

În orice dispariţie, primele patruzeci şi opt de ore erau hotărâtoare. Dacă după această perioadă nu găseai persoana respectivă, erau şanse mari să n-o mai găseşti niciodată.

— Calmează-te! o sfătui Jim, îndepărtându-se. Am recuperat numărul de mobil al fetei. O să vedem dacă putem să-i urmărim apelurile.

Madeline privi din nou fotografia şi simţi cum i se pune un nod în gât. Vedea în Alice o soră mai mică, o fiică, chiar... Ca şi Erin, şi ea ar fi putut să fie lăsată cu burta la gură de vreun imbecil din cartier, la şaptesprezece ani, pe bancheta din spate a unui Rover 200, în timp ce se întorcea dintr-un club, într-o sâmbătă seara.

Unde eşti? şopti ea.

Se simţea stăpânită de o certitudine de neclintit, lucru care i se întâmpla rar: Alice era în viaţă. Dar, chiar şi în acest caz, Madeline nu-şi făcea nicio iluzie. Adolescenta nu era într-un loc confortabil. Mai degrabă în pivniţa vreunui ţicnit sau în ghearele vreunei grupări mafiote specializate în traficul de persoane şi proxenetism.

În orice caz, un lucru era sigur.

Probabil că-i era frică.

Îngrozitor de frică.

13
Zile proaste

„Ori toţi, ori niciunul.”
Michael Connelly

Ultima „persoană” care o văzuse pe Alice Dixon în viaţă era… o cameră de supraveghere. Pe imaginea video, înregistrată la intersecţia Pickle Cross, se distingea silueta firavă a tinerei coborând din autobuz, cu ghiozdanul pe umăr. O vedeai clar cum coteşte la colţul străzii ca s-o ia pe aleea laterală care ducea la liceul ei. Un itinerar de mai puţin de opt sute de metri. Şi apoi… nimic. Zile de tăcere, indiferenţă şi mister. Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu auzise nimic. De parcă Alice s-ar fi volatilizat.

*

Ca toate marile oraşe ale Angliei, Manchester-ul era înţesat cu mii de camere video. De zece ani, o politică de supraveghere video de mare amploare tapetase fiecare cotlon al oraşului. Astfel, un cetăţean putea fi filmat de până la trei sute de ori pe zi. Un mijloc imparabil de a lupta împotriva delincvenţei. Cel puţin, în discursurile politicienilor, fiindcă în realitate era o cu totul altă poveste: din lipsa fondurilor, materialul era adesea defectuos. În dimineaţa dispariţiei lui Alice, toate aparatele care supravegheau sectorul liceului erau deteriorate sau dereglate, cu imaginile înceţoşate sau inutilizabile…

*

În zilele care au urmat, Madeline a mobilizat o sută cincizeci de poliţişti pentru a scotoci apartamentele, pivniţele şi grădinile pe o rază de trei kilometri în jurul şcolii. S-au adunat mărturii de la sute de persoane, au fost

duşi la secţie pedofilii cunoscuţi şi s-a dat de urma unei camionete albe suspecte, pe care mai mulţi elevi o remarcaseră.

*

Convinsă că purta o mare responsabilitate în dispariţia lui Alice, Madeline a ţinut-o pe Erin în arest preventiv, interogând-o mai bine de douăzeci de ore. Pentru poliţistă, Erin era o nenorocită dependentă total de *crack,* fiind capabilă de orice pentru o doză, inclusiv să-şi vândă copila unei reţele de proxeneţi. Dar audierea ei n-a rezolvat mai nimic. Sfătuită de avocatul său, Erin a cerut să fie pusă la detectorul de minciuni – o mare abureală – şi a trecut testul cu succes. A fost eliberată după interogatoriu şi şi-a permis luxul de a lansa, în faţa camerelor de luat vederi ale televiziunilor şi cu voce tremurândă, un apel către eventualii răpitori.

*

Departamentul informatic al comisariatului a spart cu uşurinţă parola de pe computerul lui Alice: HEATHCL1FF, precum eroul din *La răscruce de vânturi,* romanul ei preferat. Din păcate, nici analiza hardului, nici cea a căsuţei de e-mail n-au dus la vreo pistă serioasă.

*

Citind jurnalul lui Alice, Madeline a descoperit că adolescenta avea obiceiul să-şi ia mici slujbe, minţind în privinţa vârstei ei. Aşa făcea rost de bani pentru a-şi plăti cărţile şi ieşirile culturale în oraş. În ultimele luni lucrase la Soul Café, un bar de pe Oxford Road, în cartierul universitar. Arestat şi acuzat pentru că angajase o minoră, patronul a fost scos din cauză în ceea ce priveşte răpirea.

*

În 15 decembrie, nişte scafandri au dragat pe mai mult de doi kilometri albia râului Irk. Alţii, lacul Rockwel, situat la patru sute de metri de şcoală. Au scos la suprafaţă mai multe carcase de maşini, cărucioare de supermarket, un ciclomotor, două frigidere şi câteva bariere de securitate. Dar niciun cadavru.

*

Jim a verificat minuţios toate apelurile primite şi date de pe telefonul mobil al fetei. Toţi cei care au vorbit cu ea au fost interogaţi. Audierea lor n-a dus la niciun rezultat.

*

Crăciunul a trecut fără ca ancheta să înainteze câtuşi de puţin.

Madeline a renunţat la concediu. A început să ia medicamente ca să scape de insomnie şi să poată dormi câteva ore. Nu era totuşi o începătoare. De ani de zile, lucra în cartierul ăsta sinistru. De ani de zile, violenţa şi groaza făceau parte din cotidianul ei. De ani de zile, se confrunta cu asasinate, autopsii şi arestări ale unor indivizi de cea mai joasă speţă. Urmărise ucigaşi, arestase violatori şi dealeri, demascase pedofilii, anihilase reţele de traficanţi de droguri. Dacă era să socotească, lucrase la zeci şi zeci de cazuri de omucidere. În urmă cu trei ani, fusese chiar la un pas de moarte în timpul unei răfuieli între două bande: un glonte de calibrul .357 Magnum o atinsese uşor, sfâşiindu-i un pic pielea craniului şi lăsându-i o cicatrice pe care se chinuia s-o camufleze cu şuviţe de păr.

Viaţa ei era munca de poliţist.

Chiar dacă această muncă aducea cu ea obsesie, singurătate şi pericol permanent.

Chiar dacă această muncă te transforma într-o fantomă pentru prieteni, familie şi colegi.

Dar, în cazul de faţă, nu era tocmai acesta preţul care trebuia plătit? Să devină ea însăşi o fantomă pentru a găsi altă fantomă...

*

În ianuarie, Jim şi echipa lui au examinat apelurile telefonice date în proximitatea bornei releului celui mai apropiat de şcoală în orele care precedaseră şi urmaseră dispariţiei lui Alice. Numele autorilor lor au fost verificate în baza de date a poliţiei. Mai mult de două sute aveau cazier, majoritatea pentru delicte minore. Toţi au fost audiaţi, li s-a verificat programul, li s-a percheziţionat locuinţa. Printre ei se afla un bărbat de cincizeci de ani, Fletcher Walsh, condamnat pentru viol în urmă cu douăzeci de ani şi proprietar al unui break alb...

*

Aparent, alibiul lui Fletcher Walsh era solid, dar, percheziţionându-i garajul, brigada canină a poliţiei a găsit urme de sânge în spatele vehiculului său. Prelevările au fost trimise laboratorului medico-legal din Birmingham şi poliţia l-a supravegheat pe Walsh douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru în aşteptarea rezultatelor.

*

Pe 13 februarie, purtătorul de cuvânt al Manchester Greater Police a anunţat că, în urma analizării urmelor de sânge găsite în break-ul lui Fletcher Walsh, nu se putea afirma cu certitudine că ele îi aparţineau lui Alice Dixon.

*

Apoi interesul mediatic a scăzut. Efectivele poliţieneşti afectate anchetei au primit alte misiuni. Ancheta bătea pasul pe loc.

*

În fiecare noapte, Madeline o visa pe Alice şi era bântuită de privirea ei. În fiecare dimineaţă, se trezea sperând să găsească un nou indiciu sau un început de pistă pe care l-ar fi neglijat.

Colegii şi superiorii ei o consideraseră întotdeauna o poliţistă dură, dar, de data asta, simţea că-i fuge pământul de sub picioare. Dincolo de carcasa de duritate, menită să o protejeze, Madeline ascundea o reală compasiune. Ba mai mult, cel mai bine lucra când suferinţa victimelor devenea propria ei suferinţă. O apropiere periculoasă, dar care o făcea eficientă.

La fel se întâmplase şi în cazul lui Alice. Încă din prima zi, dispariţia ei o afectase profund. Această puştoaică îi amintea prea mult de adolescenta care fusese. O identificare tulburătoare, o legătură confuză, un ataşament visceral. Un sentiment pe care-l ştia devastator, dar împotriva căruia nici măcar nu încercase să lupte.

Nu era doar o chestiune personală, era mai mult decât atât.

Avea certitudinea că ea era, de fapt, singura persoană îngrijorată *într-adevăr* de soarta fetei. Avea senzaţia că o înlocuise pe mama ei şi că purta pe umeri responsabilitatea dispariţiei sale.

În acea noapte, şi-a făcut o promisiune: dacă nu era în stare s-o găsească pe Alice în viaţă, nu va face niciodată copii…

*

Neputinţa o sufoca. Uneori, era chiar mai rău decât dacă ar fi găsit-o moartă, fiindcă nu înceta să-şi imagineze prin

ce trecea probabil Alice. Imagini sinistre şi insuportabile îi invadau mintea.

Ca să se agaţe de ceva, a mers până într-acolo încât s-a dus să consulte un mediu. Pipăind o haină care îi aparţinuse lui Alice, şarlatanul o asigurase că fata era moartă şi îi dăduse adresa unui şantier unde, chipurile, fusese aruncat cadavrul. Madeline a mobilizat o echipă pentru a răscoli locul de la un capăt la altul. În zadar.

*

Aflând de acest derapaj, şeful ei a sfătuit-o să-şi ia câteva zile libere. „Trebuie să priveşti realitatea în faţă: Alice Dixon a dispărut de trei luni. Este tragic, dar, în acest stadiu, ştii foarte bine că şansele de-a o găsi sunt aproape inexistente. Există alte anchete şi alte dosare pentru care avem nevoie de tine…”

*

Dar Madeline se simţea incapabilă să lucreze la „alte anchete şi alte dosare”. Ea era gata să facă totul pentru a păstra o speranţă cât de mică de a o găsi pe Alice în viaţă.

*

Aşa că s-a hotărât să-i facă o vizită diavolului în persoană.

14
Inamicul intim

„Întotdeauna ai de ales. Eşti chiar
suma alegerilor tale.”
Joseph O’Connor

Madeline îşi parcă maşina neinscripţionată cu însemnele poliţiei în faţă la Black Swan, un pub irlandez aparţinând de mai multe generaţii familiei Doyle.

Cheatam Bridge era o mică enclavă de mai puţin de zece mii de locuitori, situată la trei kilometri nord-est de centrul Manchester-ului. Altădată majoritar irlandez, fostul cartier industrial cunoscuse migraţii succesive de indieni, caraibi, pakistanezi, africani şi, mai recent, est-europeni. Era un amestec de culturi interesant, dar şi exploziv, stând la baza unui război sângeros şi neîncetat al bandelor. Intervenţia poliţiei era dificilă aici, iar nivelul criminalităţii, halucinant.

Abia intrată în pub, Madeline fu interpelată de o voce ironică:

— Salut, Maddie! Să ştii că ai şi-acum cel mai frumos poponeţ din toată poliţia din Manchester!

Se întoarse şi-l zări în fundul localului pe Danny Doyle, cu coatele pe bar, în faţa unei halbe de bere brună pe care o ridică în direcţia ei. Era înconjurat de gărzile lui de corp, care râneau grosolan la gluma lui.

— Bună, Daniel, zise ea, înaintând. Nu ne-am mai văzut de mult!

Danny „Dub[21]” Doyle era şeful unuia dintre clanurile cele mai puternice ale lumii interlope din Manchester. Naşul unei organizaţii familiale criminale care domnea de cincizeci de ani peste regatul putred din Cheatam Bridge. La treizeci şi şapte de ani, fusese condamnat de mai multe ori la închisoare şi cazierul lui juridic era lung cât o zi de

[21] Variantă a lui „Dubh”, prenume irlandez care s-ar traduce „Posomorâtul”. (N.a.)

post: tortură, trafic de droguri, atac armat, spălare de bani, proxenetism, ultraj…

Danny era un om violent, capabil să-l crucifice pe o masă de biliard pe şeful unei bande rivale. Împreună cu fratele şi banda sa, Dub omorâse vreo douăzeci de persoane, cel mai adesea în timpul unor şedinţe de tortură de o cruzime ieşită din comun.

— Îţi fac cinste cu o bere? propuse el.

— Aş prefera un pahar de Bordeaux, răspunse Madeline. Scârboşenia ta de Guinness mă face să vomit.

Un murmur de surpriză străbătu anturajul lui Doyle. Nimeni nu-şi permitea să-i vorbească pe tonul ăsta, şi cu atât mai puţin o femeie. Madeline îi măsură cu dispreţ. Erau un amestec de gorile şi piticanii care se uitaseră prea mult la *Scarface* şi *Naşul.* Căutau să imite atitudinile şi replicile de acolo, dar, cu figurile lor de cretini şi accentul grosolan, n-ar fi avut în veci nici jumătate din clasa clanului Corleone.

Fără să ridice vocea, Danny Doyle îl întrebă pe barman dacă aveau vin de Bordeaux în pivniţă.

— Bordeaux? Nu. Doar dacă… Poate-n cutiile pe care le-a şterpelit Liam de la rusnac…

— Du-te să vezi! îi ordonă Doyle.

Madeline îl privi în ochi.

— E cam întunecat aici. Hai să ieşim pe terasă, măcar acum, când e timp frumos!

— Te urmez!

Doyle era o fiinţă complexă şi chinuită. Împărţea conducerea clanului cu fratele lui geamăn, Jonny, ieşit din pântecul mamei lor la cinci minute după el, dar care nu-şi acceptase niciodată statutul de frate mai mic. Predispus la crize violente, Jonny suferea de schizofrenie paranoidă şi fusese internat de mai multe ori pe termen scurt, cazul lui ţinând mai mult de azilul psihiatric decât de închisoare. Dintre ei doi, Jonny era bruta sângeroasă şi Madeline crezuse întotdeauna că, în parte, Danny se lăsase antrenat în această spirală a violenţei pentru a-şi menţine dominaţia asupra fratelui său.

Când ajunseră în curtea interioară, un roşcovan înaintă spre ei cu intenţia de a o percheziţiona pe tânăra poliţistă, dar Madeline îl avertiză:

— Dacă m-atingi, te tai în două!

Danny schiţă un zâmbet şi ridică mâna pentru a-şi calma oamenii, făcându-le apoi semn să se îndepărteze. Îi ceru lui Madeline să-i dea arma şi se asigură că nu mai avea alta ascunsă la spate sau la gleznă.

— Nu profita de asta ca să mă pipăi!

— Îmi asigur spatele: toată lumea ştie că, dacă poliţiştii se vor hotărî să mă lichideze într-o zi, ţie-ţi vor cere să faci treaba asta murdară…

Se aşezară faţă în faţă la o masă din fier forjat, sub o boltă de iederă cu şarm bucolic.

— Parc-am fi în Provence sau în Italia, zise Doyle, ca să mai destindă atmosfera.

Madeline se înfioră. Nu era uşor să stai în faţa diavolului.

Doar că, înainte de a fi diavolul, Danny Doyle fusese colegul ei de şcoală primară şi, mai târziu, la liceu, primul băiat pe care-l lăsase s-o sărute…

— Te ascult! zise Danny încrucişându-şi mâinile.

De statură mijlocie, cu părul castaniu, cu faţa netedă şi pătrată, Doyle se străduia să treacă drept un oarecare. Madeline ştia că admira latura cameleonică a personajului jucat de Kevin Spacey în *Suspecţi de serviciu.* Îmbrăcat în întregime în negru, purta fără ostentaţie un costum Ermenegildo Zegna care probabil că-l costase peste o mie de lire. Spre deosebire de subalternii lui, Doyle nu cădea în caricatură. Avea chiar şarmul bărbaţilor care au renunţat să mai seducă.

— Am venit să te văd în legătură cu Alice Dixon, Daniel.

— Fetişcana care a dispărut?

— Da. Eu mă ocup de anchetă de trei luni. Ai ceva informaţii?

Doyle clătină din cap.

— Nu, de ce?

— Îmi juri că nu tu eşti în spatele acestei poveşti?

— Din ce motiv aş fi răpit-o pe fata aia?

— Ca s-o obligi să lucreze pentru tine, ca s-o exploatezi…

— Are paisprezece ani!

Madeline scoase fotografia lui Alice din portofel.

— Pare de cel puţin şaisprezece. Şi e drăguţă, nu? zise ea, băgându-i fotografia sub nas. Nu-mi spune că nu i-ai trage-o!

Doyle nu suportă această provocare. Cu un gest rapid, o apucă pe Madeline de păr, îi apropie faţa la câţiva centimetri de a lui şi o privi drept în ochi.

— De-a ce te joci, Maddie? Am toate defectele din lume, am mâinile pline de sânge şi locul deja rezervat în iad, dar nu m-am atins NICIODATĂ de o copilă!

— Atunci, ajută-mă! strigă ea, eliberându-se din strânsoare.

Doyle aşteptă să se calmeze, apoi întrebă cu iritare:

— Ce vrei să fac?

— Cunoşti multă lume în cartier şi jumătate dintre locuitori îţi datorează ceva. Rezolvi disputele dintre vecini, îi protejezi pe comercianţi, organizezi chiar distribuirea de cadouri de Crăciun celor mai nevoiaşe familii…

— E latura mea de Robin Hood, zise Doyle ironic.

— Cauţi ca o mulţime de oameni să-ţi fie îndatoraţi.

— Asta-i baza afacerii…

— Ei bine, vreau să-ţi foloseşti reţeaua ca să-mi găseşti informaţii despre răpirea lui Alice.

— Ce informaţii?

— Dovezi pe care oamenii n-au vrut să le furnizeze poliţiei.

Doyle oftă şi căzu pe gânduri câteva secunde.

— Maddie… Au trecut mai bine de trei luni de când a dispărut puştoaica asta. Eşti conştientă că n-o s-o mai găseşti nicio…

— N-am venit s-aud tâmpeniile astea! îl opri ea. Ai printre relaţiile tale câţiva politicieni de duzină şi mai mulţi oameni de afaceri. Tipi care-ţi sunt şi ei datori, fiindcă n-ai trimis nevestelor lor sau presei fotografii compromiţătoare

în care pot fi văzuţi făcând sex în grup cu prostituate. În fine, ştii mai multe detalii decât mine, pentru că tu plăteai aceste fete…

Un rictus crispă buzele lui Doyle.

— Cum de eşti la curent?

— Sunt poliţistă, Daniel! Ştii foarte bine că telefonul tău este pus sub ascultare de luni de zile!

— Am vreo zece telefoane, se apără el, ridicând din umeri.

— Nu contează! Vreau să te foloseşti de aceste „gulere albe” ca să mobilizezi din nou opinia publică.

Barmanul le aduse o sticlă de Bordeaux.

— Asta-i convine domnişoarei? întrebă el.

— Un Haut-Brion din 1989! zise ea, privind eticheta. Doar n-o să deschidem aşa ceva! E un vin de calitate superioară!

Cu un semn din cap, Doyle îi ordonă barmanului să li-l servească în două pahare.

— L-am luat de la un fiu de târfă de rusnac care se odihneşte acum la şase picioare sub pământ! Aşa că-mi face o plăcere al naibii de mare să-l beau în sănătatea lui!

Ca să nu-l supere, Madeline duse paharul la buze, aşteptând răspunsul lui Doyle.

— Dacă te-ajut s-o găseşti pe fata asta, eu ce câştig?

— O satisfacţie personală, indulgenţa lui Dumnezeu pentru unele dintre faptele tale, un soi de mântuire…

El râse uşor.

— Şi la modul mai serios?

Pentru a-şi face curaj, Madeline luă o gură zdravănă de vin. Se pregătise pentru această tocmeală. Doyle nu dădea nimic pe degeaba şi de-asta nu venise la el decât ca ultimă soluţie.

— La GMP, un informator ne furnizează date despre planurile tale de mai multe săptămâni… începu ea.

Doyle clătină din cap.

— Vrei să spui că există o cârtiţă în echipa mea? Joci la bluff?

— Ne-a spus de atacul armat asupra furgonetei de la Butterfly Bank pe care l-ai pus la cale, cel de vinerea viitoare…

Doyle rămase impasibil.

— Dacă te-ajut, îmi dai numele lui?

Madeline se înfundă în scaunul ei.

— Nici vorbă, ţi-am spus deja prea mult! Descurcă-te singur, vânează-ţi turnătorul prin propriile mijloace!

— Accepţi să-ţi compromiţi reputaţia venind să-mi ceri ajutorul, dar nu eşti gata să-ţi mânjeşti mâinile până la capăt, nu-i aşa?

— Daniel, te rog… Dacă-ţi dau numele acestui tip, va fi mort înainte de lăsarea serii.

— Fără îndoială, răspunse el, privind-o cu o afecţiune amestecată cu reproş.

Între ei exista o legătură stranie. În afară de ea, nimeni nu-i mai spusese vreodată „Daniel” şi era aproape sigur că nu multă lume îndrăznea să-i spună ei „Maddie”.

— În privinţa asta, nu există jumătăţi de măsură, Maddie. Fie sari în apă ca s-o ajuţi pe puştoaica ta, fie refuzi să te uzi! Tu hotărăşti!

— Nu-mi dai de ales.

— „Întotdeauna ai de ales. Eşti chiar suma alegerilor tale.” Din ce carte era? Unul dintre romanele pe care mi le-ai trimis când am stat prima dată la închisoare.

În faţa oamenilor săi, Daniel o făcea pe incultul, dar nu era nici pe departe aşa. Spre deosebire de fratele său, el era interesat de artă şi, înainte de a fi încarcerat, începuse studii de economie şi de administrarea afacerilor, mai întâi la Londra, apoi la o universitate din California.

Madeline scoase o hârtie împăturită în patru din buzunarul blugilor şi i-o întinse lui Doyle.

— Bine, uite aici numele informatorului nostru, zise ea.

Apoi se ridică pentru a pleca din pub.

— Mai rămâi cinci minute, îi ceru el, prinzând-o de mână.

Dar ea se eliberă din strânsoare. Atunci, ca s-o facă să mai stea câteva clipe, el scoase din buzunar o brichetă şi aprinse hârtia fără a-i fi citit conţinutul.

— Bine, ai câştigat!

Ea acceptă să se aşeze la loc şi el îi turnă un pahar cu vin.

— De ce n-ai părăsit acest *Fucking Manchester?* o întrebă el, aprinzându-şi o ţigară. Ziceai tot timpul că vrei să trăieşti la Paris…

— Şi tu, de ce nu te stabileşti în Statele Unite? Agenţiile alea imobiliare şi restaurantele pe care le cumperi la Los Angeles la ce-ţi servesc? La spălatul banilor?

El ocoli întrebarea, amintindu-şi:

— Voiai să-ţi deschizi o florărie…

— Şi tu spuneai că vrei să scrii piese de teatru!

Doyle zâmbi la această amintire. Clubul de teatru al liceului. În 1988. Avea paisprezece ani.

— În ceea ce mă priveşte, cartea vieţii mele era deja scrisă înainte de a mă naşte! Când te-ai născut în Cheatam Bridge şi te numeşti Danny Doyle, nu poţi scăpa de destinul tău.

— Credeam că întotdeauna ai de ales, răspunse ea cu maliţiozitate.

O lumină se aprinse în privirea lui Doyle, urmată de un zâmbet sincer, care îi transformă instantaneu chipul, imprimându-i o expresie foarte afectuoasă. Era greu să-ţi imaginezi că era acelaşi bărbat care, cu o lună în urmă, tăiase cu maceta mâinile şi picioarele unui ucrainean, care încercase să-l trădeze. Ea ştia că binele şi răul coexistau în fiecare individ. Că unii, prin alegere sau prin constrângere, explorau ce era mai rău în ei. În acea clipă, se întreba ce fel de om ar fi devenit Daniel dacă ar fi pariat pe faţa luminoasă a personalităţii lui, în loc s-o ia pe drumul întortocheat al unei aventuri riscante, cu deznodământ fatalmente funest.

Aşadar, timp de două-trei secunde, timpul se opri în loc. Acele două-trei secunde de graţie în care aveau amândoi

cincisprezece ani. În care îşi zâmbeau. În care Daniel nu omorâse niciodată pe nimeni. În care ea nu era poliţistă. În care Alice nu dispăruse. Acele două-trei secunde în care viaţa era încă plină de promisiuni.

*

Două, trei secunde...

*

Apoi, unul dintre băieţi dădu buzna pe terasă şi vraja nesănătoasă se rupse.

— Trebuie să mergem, şefu', altfel îl ratăm pe Jamaican!

— Ne vedem în maşină!

Daniel îşi termină paharul de vin şi se ridică.

— Poţi conta pe mine, Maddie, dar este poate ultima oară când ne vedem.

— De ce?

— Pentru c-o să mor nu peste mult timp.

Ea ridică din umeri.

— Spui asta de ani de zile.

— De data asta, toată lumea-mi vrea capul: ruşii, albanezii, poliţiştii, OFAC[22], tânăra generaţie a cartierului, care nu mai respectă nimic...

— Ai ştiut mereu că se va sfârşi aşa, nu?

— Mai devreme sau mai târziu, zise el, înapoindu-i arma.

Apoi o privi pentru ultima oară şi nişte cuvinte pe care nu şi le pregătise îi ieşiră singure din gură:

— Sărutul nostru... mă gândesc adesea la el.

Ea coborî ochii.

— S-a-ntâmplat acum mai bine de douăzeci de ani, Daniel.

[22] *Office of Foreign Assets Control,* ramură a Departamentului Trezoreriei americane, care luptă în special împotriva spălării de bani. (N. a.)

— E-adevărat, dar voiam să ştii că amintirea lui mă însoţeşte mereu şi că nu-l regret.

La rândul ei, Madeline îl privi. Era dur s-o audă, era dur s-o admită. Chestia asta avea totodată ceva deprimant, dar lumea nu era în alb sau negru şi onestitatea o împinse să recunoască:

— Nici eu, Daniel, nici eu nu-l regret.

15
The girl who wasn't there

„Ea nu ştia că infernul înseamnă absenţa.”
Paul Verlaine

În săptămâna care a urmat întâlnirii dintre Madeline şi Danny, noi martori s-au prezentat „de bunăvoie” la sediul poliţiei, permiţând reluarea pistei camionetei albe. Cel puţin trei persoane au afirmat că au zărit o fată blondă de vreo cincisprezece ani într-un vehicul utilitar asemănător cu cel pe care îl folosesc instalatorii sau electricienii.

Mărturiile lor au permis realizarea portretului-robot al unui bărbat de „tip albanez”, între treizeci şi patruzeci de ani, pe care procurorul de la Crown Prosecution Service a acceptat să-l facă public.

*

Pe ascuns, Doyle a lansat un site de internet, www.alice-dixon.com, în scopul strângerii de fonduri pentru finanţarea a sute de panouri în gări, staţii de autobuz şi galerii comerciale din toată Anglia.

*

În 21 martie, la Twickenham, în timpul Turneului Celor Şase Naţiuni, au fost distribuite spectatorilor prezenţi la meciul de rugby Anglia-Scoţia optzeci şi două de mii de anunţuri cu dispariţia fetei.

La fel în 7 aprilie, în timpul sfertului de finală al Ligii Campionilor, în care jucau Manchester United şi FC Porto: portretul lui Alice a fost proiectat timp de un minut pe ecranele gigantice din Old Trafford, în faţa a şaptezeci de mii de persoane şi a mai multor sute de milioane de telespectatori.

*

Începând din acest moment, cazul a prins din nou viaţă.

Comisariatul a primit, ce-i drept, o grămadă de telefoane de la tot felul de dezechilibraţi şi amatori de fabulaţii, dar au apărut şi multe piste noi: un medic afirma că o întâlnise pe Alice chiar în ziua dispariţiei ei, în Eurostar-ul de Bruxelles. O prostituată afirma că „lucrase” cu ea în cartierul De Wallen, zona rău famată a Amsterdamului, celebră pentru sex-shop-urile, peep-show-urile şi fetele ei „din vitrină”. O drogată jura că împărţise un *fix*[23] cu ea în Soho. Un camionagiu era sigur că o zărise într-un Mercedes negru, pe o autostradă din Polonia. O turistă a trimis la poliţie o fotografie făcută lângă piscina unui hotel de lux din Thailanda, în care se vedea o adolescentă care semăna cu Alice ca două picături de apă. Era însoţită de un bărbat în vârstă. Fotografia circulase pe internet şi fusese studiată de specialişti în morfologie, dar pista a fost abandonată.

*

Într-o scrisoare anonimă, un dezaxat a revendicat răpirea, violul şi asasinarea fetei, dar a lăsat numeroase amprente care au permis identificarea lui chiar în aceeaşi zi. S-a descoperit foarte repede că era în închisoare în momentul dispariţiei lui Alice.

*

Pe 12 aprilie, la nivelul al treilea al unei parcări subterane din Moss Side, s-a găsit cadavrul lui Liam Kilroy, omorât în bătaie cu lovituri de bâtă. Bărbatul era cunoscut ca fiind unul dintre locotenenţii lui Danny Dub Doyle. Această moarte n-a făcut vâlvă, fiindcă Liam era de

[23] În argoul toxicomanilor, injecţie intravenoasă cu heroină. (N. tr.)

asemenea informatorul poliţiştilor şi principala lor carte prin care sperau să-l înfunde rapid pe naşul din Manchester.

*

Madeline n-a dormit în noaptea aceea.

16
Cutia

„Cine îşi scaldă mâinile în sânge şi
le va spăla în lacrimi.”
Proverb german

În 15 iunie, un pachet ciudat a sosit la comisariatul din Cheatam Bridge.

Îi era adresat „Locotenentului Madeline Greene, responsabil de cazul Alice Dixon”.

Era un container etanş din plastic care semăna cu acele cutii frigorifice folosite la picnicuri. Madeline a deschis cutia: era plină cu cuburi de gheaţă. A dat la o parte cubuleţele translucide. Primul strat era alburiu, dar, cu cât săpa mai adânc, un lichid roşiatic contamina gheaţa. Când a zărit petele de sânge, inima i-a luat-o razna. A încercat să nu intre în panică şi s-a oprit puţin înainte de a-şi relua explorarea. La fund se afla... o bucată de carne pe jumătate congelată, pe care a privit-o cu dezgust. Apoi a înţeles că era vorba de un organ.

O inimă tăiată grosolan.

O inimă de om.

Inima lui Alice.

*

De data asta, laboratorul din Birmingham dispunea de material suficient şi n-a avut nevoie decât de câteva ore pentru a confirma că eşantioanele biologice prelevate de la inima îngheţată corespundeau amprentelor ADN conţinute de firele de păr ale lui Alice.

Acum, nu mai încăpea nicio îndoială.

Alice era moartă.

*

În ziua aceea, ceva s-a rupt în Madeline. S-a întors acasă ca o somnambulă, a băut mai multe pahare de whisky şi a luat două somnifere. A doua zi nu s-a dus la muncă, nici în zilele următoare. Timp de trei săptămâni a zăcut apatică în pat, într-un soi de letargie, pierdută între alcool şi medicamente. Realitatea îi devenise insuportabilă. Nimic nu mai avea importanţă. Nici măcar să-l aresteze pe smintitul care se ascundea în spatele acestei crime. Era dezorientată, incapabilă să se proiecteze în viitor, gata să apese pe butonul „Off” al vieţii sale.

*

În 19 iunie, *The Sun* a anunţat în paginile lui că Erin Dixon fusese contactată de o casă de producţie şi că încasase un acont de cincizeci de mii de lire sterline în schimbul cedării drepturilor de ecranizare a unei poveşti inspirate din dispariţia şi asasinarea fetei ei.

*

În 26 iunie, în cursul unui control rutier banal, poliţia din Merseyside l-a arestat pe un oarecare Harald Bishop. În stare de ebrietate, bărbatul transporta în spatele furgonetei lui nişte arme albe murdare de sânge. La început, a pretins că tranşase un mistreţ pe care-l lovise în mod accidental în pădurea Bowland. Dar vorbele lui erau confuze şi suspecte. Bărbatul a fost luat la întrebări şi condus într-o celulă a micului comisariat din Prescot, pentru a se trezi din beţie. Când a început ancheta, poliţiştii nu bănuiau că-l aveau în faţa lor pe cel pe care presa îl supranumea de ani de zile „Măcelarul din Liverpool”.

În timpul audierii sale, Bishop a mărturisit că a omorât mai mult de douăzeci de femei tinere sau adolescente şi că a comis tot atâtea violuri într-o perioadă cuprinsă între anii 2001 şi 2009.

Surpriza a fost totală. Un simplu test de alcoolemie dusese la arestarea unuia dintre cei mai înspăimântători criminali în serie pe care îi cunoscuse Anglia. Zeci de omucideri sau de răpiri neelucidate de zece ani îşi găseau în sfârşit rezolvarea.

Confesiunea lui Harald Bishop a durat toată noaptea. În zorii zilei, ultima crimă de care a fost acuzat a fost uciderea lui Alice Dixon. A mărturisit că i-a aruncat corpul în râul Mersey, după ce a trimis inima poliţiei din Manchester.

*

Cazul a ţinut prima pagină a ziarelor săptămâni de-a rândul. Bishop a fost audiat de zeci de ori, dar avea memoria slăbită, confundând adesea datele şi fiind neclar în privinţa derulării unora dintre crimele sale. Percheziţionându-i locuinţa, anchetatorii au găsit atât de multe resturi provenind de la corpuri umane, încât le-a fost imposibil să le identifice pe toate cu certitudine.

*

În 7 iulie, în toiul nopţii, Madeline Greene a agăţat frânghia de rufe de grinda care ieşea în afară deasupra mezaninului.

Totul trebuia să înceteze.

Cu un rest de whisky, a înghiţit toate medicamentele pe care le avea la îndemână, în special somnifere şi calmante. Apoi s-a urcat pe un scaun şi a făcut un laţ din frânghie. Şi-a strecurat capul în el şi a strâns nodul.

Totul trebuia să înceteze.

De o lună de zile, imagini de groază îi invadau mintea. Imagini insuportabile, care nu-i lăsau nicio clipă de răgaz. Imagini care o făceau să simtă ororile pe care probabil că le suportase Alice.

Totul trebuia să înceteze.

Totul trebuia să înceteze.

*

Şi atunci a sărit.

17
Orhideea neagră

„Singură. (…) Sunt mereu singură, orice s-ar întâmpla.”
Marilyn Monroe

San Francisco
Luni dimineaţa

Se lumina de ziuă în Telegraph Hill. Primele raze ale soarelui se oglindeau în mânerele cromate ale frigiderului, făcând ca bucătăria să treacă brusc de la penumbră la lumină. Orbit de reflexie, Jonathan îşi duse mâna la faţă.

E dimineaţă deja…

Epuizat de noaptea albă pe care-o petrecuse în faţa computerului, îşi masă pleoapele. Ochii îi ardeau, urechile îi vâjâiau, creierul îi era saturat de orori.

Se ridică cu greu, dădu drumul la filtrul de cafea, dar, asemenea unui pugilist năucit după o serie de lovituri, rămase un minut fără reacţie, cu privirea în gol, sub şocul acestei cufundări în tenebre. A fost străbătut de un fior; fantoma lui Alice, escortată de umbra lui Madeline, mai plutea încă prin încăpere. În mintea lui, totul se amestecă, demenţa ucigaşă a Măcelarului din Liverpool, mizeria din Chatam Bridge, ravagiile *crack*-ului, ambiguitatea lui Danny Doyle, sângele, lacrimile, moartea… În pofida repulsiei pe care o încerca, n-avea totuşi decât o dorinţă: să se aşeze iar în faţa computerului pentru a cerceta celelalte câteva documente ale dosarului pe care nu le deschisese încă. Dar Charly avea să se trezească în curând şi, înainte de a-i pregăti micul dejun fiului său, simţea nevoia să facă un duş, pentru a se spăla de această nebunie. Rămase un moment îndelungat sub jetul fierbinte, săpunindu-se mai-mai să-şi jupoaie pielea, pentru a se debarasa de imaginile de coşmar care-i stăteau pe creier. Întrebări obsedante îl chinuiau şi reveneau iar şi iar. La ce atrocităţi o supusese

Bishop pe biata copilă înainte de-a o ucide? Mai făcuse şi alte dezvăluiri despre Alice? Madeline îl întâlnise din nou pe Danny şi, mai ales, cum a ajuns poliţista înverşunată din Manchester să se transforme într-o inofensivă florăreasă pariziană?

*

Paris, arondismentul 16
Ora 10.00

Madeline îşi parcă Triumph-ul pe un loc rezervat vehiculelor cu două roţi, la capătul bulevardului Victor Hugo. Îşi scoase casca, îşi aranjă părul şi împinse uşa de la L'Aiglon, un mic bistrou tradiţional, modest, care făcea notă distonantă în acest cartier destul de select. Se aşeză la prima masă, lângă fereastră. De aici, vedea foarte bine Café Fanfan, restaurantul lui George LaTulip, a cărui firmă prestigioasă trona pe cealaltă parte a străzii. Comandă un ceai, un croasant, îşi scoase laptopul din rucsac şi…

Ce naiba caut eu aici?

Pusă de cealaltă jumătate a creierului său, întrebarea o descumpăni. De ce sărea brusc de pe şinele confortabile ale vieţii pe care o avea? Locul ei era în florărie, alături de Takumi şi de clienţi. Nu să supravegheze restaurantul unui tip pe care nu-l cunoştea.

Nu mai eşti în poliţie, drăguţo! Nu mai eşti în poliţie! îşi repetă ea. Dar te laşi oare vreodată de o asemenea meserie?

Pentru alte câteva minute, preferă să pună în paranteză partea raţională a personalităţii ei. Scoase din buzunar articolul care prezenta relaţia dintre George şi Francesca.

Pune-ţi mintea la contribuţie! îşi ordonă ea, desfăcându-l pe masă.

Studie din nou fotografiile, dovezile grăitoare ale adulterului Francescăi. Ceva nu era în regulă cu aceste fotografii. Erau prea artistice. Ca fost manechin, Francesca avea un al şaselea simţ când venea vorba să pozeze şi să

se joace cu lumina. Deşi se presupunea că aceste fotografii erau opera unui paparazzo, Madeline avea convingerea că, departe de a fi fost „furate”, ele făceau parte dintr-o punere în scenă foarte bine gândită.

Dar de cine? Şi în ce scop?

Muşcă din croasant în timp ce-şi conecta laptopul la internet. Pe site-ul restaurantului, găsi cu uşurinţă numărul de telefon de la Café Fanfan. Sună şi ceru să vorbească cu George, dar i se răspunse că domnul LaTulip nu va fi acolo înainte ora unsprezece. Profită de timpul pe care-l avea în faţa ei pentru a mai face ceva cercetări. Site-ul era aidoma restaurantului: modern şi luxos. Localul aparţinea, de fapt, grupului de hoteluri de lux Win Entertainment.

Grupul care a cumpărat toate firmele lui Lempereur…

Uitându-se peste meniu – unde preţurile erau astronomice – recunoscu unele dintre reţetele care contribuiseră la notorietatea lui Jonathan. George îi furase nu doar nevasta, ci şi celebrele lui reţete!

E nedrept…

Madeline dădu o nouă căutare despre George LaTulip şi ajunse pe un blog de… scufundări. Aparent, LaTulip era pasionat de fotografia subacvatică. Adus la zi, site-ul era ca o vitrină a diferitelor sale călătorii şi prezenta sute de fotografii sublime de peşti multicolori, ţestoase uriaşe şi corali în culori strălucitoare. LaTulip explora lumea din adâncuri de ani de zile. Făcuse scufundări în Belize, Hawaii, Zanzibar, Insulele Maldive, Brazilia, Mexic… Totul era clasat, arhivat, comentat. Parcurgând paginile web, Madeline se opri la poza unui magnific rechin-leopard. Conform legendei, selacianul fusese fotografiat în Maldive, în 26 decembrie 2009. Data o făcu să tresară pe fosta poliţistă. Potrivit tabloidului, fotografiile cu Francesca datau din 28 decembrie 2009. Ele fuseseră făcute pe o plajă din Nassau, în Bahamas. Doar că Insulele Maldive şi Bahamas se aflau la cel puţin cincisprezece mii de kilometri distanţă unele de altele… Să ajungi dintr-un loc în altul cu avionul în mai puţin de două zile era desigur posibil, dar dificil, ţinând

cont de diferitele legături. Convinsă că găsise ceva, dădu clic din pagină în pagină, dându-şi seama că niciunul dintre sejururile lui LaTulip nu dura mai puţin de o săptămână. Logic, când te deplasezi la capătul lumii ca să faci scufundări... Dar călătoria lui în Maldive nu durase decât două zile. Totul te făcea deci să crezi că George îşi întrerupsese brusc vacanţa, pentru a se întâlni cu Francesca.

Madeline simţi o gheară în stomac. O arsură neliniştitoare şi delicioasă, un frison puternic care îi semnala descoperirea primei piste a unei anchete. *Nu MAI eşti poliţistă!* îi repetă vocea interioară.

Dar preferă să n-o asculte şi, satisfăcută de descoperirea ei, ieşi câteva minute pe trotuar ca să fumeze o ţigară.

*

San Francisco

— ’Neaţa, tati.

— Bună, voinicule! zise Jonathan ridicându-l pe Charly în braţe pentru a-l săruta, apoi aşezându-l pe unul dintre taburetele din bucătărie.

Copilul se frecă la ochi şi băgă nasul în bolul cu ciocolată caldă. Jonathan îi unse o felie de pâine cu unt, peste care puse un pic de miere de salcâm. Charly îi mulţumi şi îl întrebă dacă putea să se uite la desene animate la televizor. În dimineaţa asta, Jonathan avea un motiv bun pentru a-l scuti pe Charly de predica lui obişnuită împotriva televizorului.

— Bineînţeles, puiule, răspunse, aprinzând el însuşi aparatul cu telecomanda.

Charly se apropie de televizor. Jonathan profită de faptul că fiul lui era absorbit de Buretele Bob Pantaloni Pătraţi şi se aşeză în faţa computerului său pentru a relua cercetarea „dosarului Dixon”.

Printre documentele care îi mai rămăseseră de văzut se afla un fişier video compresat pe care îl deschise după ce

îşi puse căştile. Imaginea nu era de foarte bună calitate. Fără îndoială, filmul fusese făcut cu un telefon sau cu un aparat digital de pe la mijlocul anilor 2000. Sunetul era totuşi destul de bun.

În primul plan se distingea Madeline, cu ochii închişi. Culcată pe un pat de spital, părea încă în comă sau cel puţin adormită profund. Apoi bărbatul care ţinea „camera” o punea pe noptieră şi se filma el însuşi. Era un tip brunet, viril, cu faţa pătrăţoasă, cu privirea întunecată şi obosită.

— De data asta o să scapi, Maddie… începu el cu o voce pierită.

Jonathan înţelese imediat că era vorba de Danny Doyle…

*

Paris

Era trecut de 11.30 când un Porsche Panamera se opri în dreptul restaurantului. George LaTulip ieşi din maşină şi îi dădu cheile portarului.

Aflată la masa de lângă fereastră a bistroului, Madeline miji ochii pentru a-l observa mai bine. Îmbătrânise un pic faţă de cum arăta în fotografii, dar se ţinea încă bine: înfăţişare îngrijită, siluetă atletică. Avea părul la tâmple uşor grizonat, desigur, dar nu îndeajuns pentru a fi catalogat drept un „bătrân frumos”.

Hotărâse să-l studieze pe îndelete. Având în vedere ora la care ajungea la restaurant, George aloca probabil mai mult timp relaţiilor publice decât gătitului. Era deci convinsă că n-avea să stea prea mult peste program.

Cu cât ora prânzului se apropia, cu atât L’Aiglon – micuţul bistrou în care îşi găsise refugiu – se umplea. Patroana o întrebă dacă vrea să mănânce ceva şi ea acceptă pentru a nu-şi pierde postul de observaţie. Comandă meniul zilei. Mâncarea nu era aceeaşi ca pe partea cealaltă a străzii, dar îi era atât de foame, încât îşi termină din câteva îmbucături „cârnăciorul de Toulouse cu cimbru şi ceapă caramelizată”.

Iată, îşi reluase munca de teren: supravegheri, filări, supoziţii, mâncat pe fugă... Fusese convinsă că trăsese o linie peste toate astea, dar fostele reflexe reveneau în forţă. Ce voia să dovedească? Că nu-şi pierduse flerul? Că era încă în stare să dezlege iţele unui mister?

Chestia asta o încânta la fel de mult pe cât o îngrozea. De mai bine de doi ani, se străduise să-şi şteargă trecutul şi astăzi se temea ca el să nu reapară brusc, ca un clovn cu arc din cutia lui. Era ca o drogată sau ca o alcoolică: niciodată vindecată cu totul, în pericol de a recidiva din nou, la cea mai mică tentaţie.

La amintirea trecutului, ochii i se umplură de lacrimi. Trebuia să ţină durerea la distanţă. Şi mai ales să nu se mai gândească la Alice. Ultima anchetă o aruncase în fundul prăpastiei. Se trezise la spital, după două zile de comă indusă de încercarea nereuşită de sinucidere. Când deschisese ochii, avea telefonul mobil în mână. Încă uşor ameţită, privise ecranul fără să înţeleagă. Pe noptieră, lângă un buchet simplu de violete, se afla un plic din care scosese o carte de vizită:

„Întotdeauna ai de ales”
Ai grijă de tine,
Daniel

Revenise la telefon şi constatase că cineva se folosise de aparatul ei pentru a se filma. Când pornise înregistrarea, faţa lui Danny Doyle apăruse pe ecran. Nu-l văzuse niciodată atât de obosit şi atât de „uman”:

— De data asta, o să scapi, Maddie... începu el cu o voce pierită.

*

— De data asta, o să scapi, Maddie... dar nu se va întâmpla întotdeauna aşa. Îi cunosc pe poliţişti: nu sunt foarte diferiţi de tipii ca mine. Ştiu că în cele din urmă

majoritatea ajung să urmeze acelaşi drum al dezamăgirii: cel care se afundă în tenebre, violenţă, suferinţă, obsesii, moarte...

Ştiu că dormi cu revolverul sub pernă. Ştiu că eşti stăpânită de frică. Ştiu că nopţile tale sunt agitate, pline de fantome, cadavre şi demoni. Îţi cunoşteam determinarea, dar şi această parte întunecată din tine. O aveai deja din adolescenţă şi meseria ta n-a făcut decât s-o amplifice. Dar ea te-a transformat totodată într-o moartă vie. Ţi-ai pierdut puritatea, prospeţimea şi lumina.

De-acum, singura scânteie care se aprinde în tine este cea a hăituirii. În fond, nu eşti foarte diferită de mama acestei puştoaice care se agaţă de pipa ei de crack. *Ai devenit o pasăre de pradă, o drogată care are nevoie de partea ei de vânătoare şi de arestări pentru a-şi obţine doza de adrenalină. Este* shot[24]*-ul tău,* fix*-ul tău,* flash[25]*-ul tău. Cu asta te droghezi şi de asta o să crăpi...*

Danny se opri, dând impresia că-şi caută cuvintele şi îşi aprinse o ţigară. Se afla într-un spital unde fumatul era bineînţeles strict interzis, dar legile de genul ăsta erau valabile pentru muritorii de rând, nu pentru unul ca Doyle.

— Ţi-e sete de adevăr, continuă el, *dar această căutare a absolutului te roade şi nu se va opri niciodată. După Alice, vor mai fi alţi morţi, alte anchete, alţi criminali de băgat la zdup...*

Şi de fiecare dată te vei simţi tot mai melancolică, tot mai singură şi mai pierdută. Vrei să hăituieşti Răul, dar Răul nu se sinchiseşte de tine. O să te distrugă şi-o să rămâi singură, asta-i tot! Răul câştigă întotdeauna la sfârşit, crede-mă...

Îţi trece viaţa pe lângă tine, Maddie! Trebuie să ieşi din această spirală înainte de a cădea într-un hău de unde nu te vei mai întoarce.

Nu vreau să ai acest destin. Nu vreau să te laşi zdrobită.

[24] În argoul toxicomanilor, injecţie intravenoasă cu heroină. (N. tr.)
[25] În argoul toxicomanilor, senzaţie de plăcere declanşată de injectarea intravenoasă a unui drog. (N. tr.)

Cară-te din cartierul ăsta, Maddie! Cară-te din nenorocitul ăsta de oraş! Împlineşte-ţi visurile! Pleacă la Paris! Deschide-ţi florăria aia de care vorbeşti de atâta timp! N-o lăsa în stadiul de himeră. Îi găsiseşi chiar un nume, din câte-mi amintesc... Care era oare? Titlul unui vechi cântec franţuzesc, cred: Grădina Minunată...

Fraza rămase în suspensie. Danny îşi desfăcu un nasture de la cămaşă şi mai trase câteva fumuri nervoase din ţigară, întorcându-şi privirea de la obiectiv. Se frecă la ochi, oftă, căută să mai adauge ceva, îşi apropie mâna de aparat ca să-l oprească, apoi se răzgândi. Avea figura unui om disperat. O lacrimă de oboseală îl luă prin surprindere şi i se rostogoli pe obraz. Se şterse cu un gest stângaci, aproape copilăresc. Probabil că nu plânsese prea mult la viaţa lui. La sfârşit, murmură simplu:

— Te iubesc.

Apoi imaginea începu să tremure şi se înceţoşă.

Şi Madeline înţelese din instinct că Danny era mort.

Din patul ei de spital, se uită la buchetul de violete, apoi din nou la cartea de vizită. Întorcând-o, descoperi pe verso o înşiruire de cifre. Un număr de telefon pe care-l formă imediat. Era cel al unei bănci din Elveţia. Îşi dădu numele şi i se aduse la cunoştinţă că pe numele ei fusese deschis un cont care era creditat cu suma de trei sute de mii de euro.

*

San Francisco

Imaginea începu să tremure şi se înceţoşă.

Timp de câteva secunde, Jonathan rămase stupefiat în faţa computerului, încercând fără să vrea un soi de admiraţie pentru gangster.

Danny Doyle ăsta... Ce tip ciudat...

Ce se-ntâmplase cu el în ultimii doi ani şi jumătate?

În epoca noastră înspăimântătoare, majoritatea întrebărilor nu rezistau mult timp în faţa internetului, aşa

că, şi de data asta, Google îi dădu un răspuns aproape instantaneu.

Descoperire macabră la intrarea în Manchester

Articolul data din 10 iulie 2009, la una sau două zile după înregistrarea filmului. Danny nu exagerase: ştia că se află în pericol de moarte. După cum explica jurnalistul, cadavrul lui Danny Dub Doyle, naşul lumii interlope, fusese găsit cu mâinile şi picioarele tăiate şi toţi dinţii smulşi cu cleştele. Banda ucrainenilor se răzbunase crunt...

Această nouă descoperire îi dădu fiori reci pe şira spinării. Jonathan se întoarse la desktopul computerului său. Nu mai avea decât un document de deschis. Un fişier JPG: o fotografie. Plimbă cursorul pe ecran, dădu clic pe imagine şi îi îngheţă sângele în vine.

*

Paris
Bulevardul Victor-Hugo

George LaTulip părăsi restaurantul după ora două după-amiaza. Imediat, Madeline sări pe motocicletă şi se ţinu scai de el, de frică să nu-l piardă din ochi. Îl urmări până în strada Clément-Marot, în inima Triunghiului de Aur. Automobilul staţionă câteva minute în faţa unei agenţii imobiliare de lux. Femeia care se urcă lângă el în maşină îl sărută cu înflăcărare. Fără îndoială, o colaboratoare a agenţiei. Înaltă, blondă, tânără, cu fustă scurtă şi şarm slav. Apetisantă, dar suficient de distinsă pentru a vinde apartamente cu trei-patru milioane de curo unei clientele de vază. Maşina părăsi arondismentul 8, trecând pe malul stâng al Senei şi oprind în parcarea Şcolii de Medicină. Ţinându-se de mână, cei doi o luară de-a lungul străzii Saint-Sulpice, o cotiră pe strada Bonaparte şi dispărură sub porticul unui imobil din strada Abbaye.

Madeline aşteptă de i se urî, vreo douăzeci de minute, până când o doamnă în vârstă intră în imobil. Se repezi în urma ei ca să verifice cutiile poştale. Una dintre ele era pe numele LaTulip. Hotărât lucru, George o ducea de minune: maşină frumoasă, amantă tânără, apartament în Saint-Germain-des-Prés. Nu era rău pentru un fost vânzător de hotdog.

Întâlnirea amoroasă nu dură prea mult: după un sfert de oră, cei doi amanţi erau deja în stradă. Cu paşi repezi, ajunseră în parcare, apoi George îşi conduse partenera înapoi la lucru. Fără a observa că era urmărit, se întoarse în cartierul Ternes prin bulevardul Wagram, o coti pe strada Neva şi intră pe impozanta poartă cu două canaturi a unei frumoase clădiri alb-gălbui.

Motocicleta lui Madeline frână brusc în faţa plăcuţei aurii pe care era gravat cu litere moderne: Fundaţia DeLillo.

„Poliţista” îşi parcă motocicleta nu departe de sala Pleyel şi se întoarse. Ninsoarea de dimineaţă lăsase loc soarelui, dar era foarte frig şi din gura tinerei englezoaice ieşeau aburi.

Se afla în zona cartierelor frumoase, din care nu lipseau magazinele cu delicatese: Maison du Chocolat, Mariage Frères... Atentă să nu piardă din ochi intrarea imobilului, dar dornică să se încălzească, Madeline se aşeză la o masă în cea mai celebră ceainărie din Paris.

Barul era înconjurat de un perete de etajere din lemn masiv, pe care se găseau zeci de cutii metalice în care se aflau vinurile cele mai preţioase. Locul mirosea a tămâie şi iasomie. Lista de ceaiuri era impresionantă. Madeline se lăsă ghidată de poezia numelor şi optă pentru o ceaşcă de „neguri de Himalaya” însoţită de un fursec cu unt.

Din reflex, îşi scoase laptopul pe care îl conectă la un punct wireless pentru a avea acces la internet.

Dând căutare „Fundaţia DeLillo”, află că Frank DeLillo, tatăl Francescăi, crease această organizaţie cu câţiva ani înainte să moară. Ea avea menirea de a ajuta elevii străluciţi, dar proveniţi din medii defavorizate să-şi

continue studiile, acordându-le burse. Această asociaţie – una dintre cele mai generoase din lume – îşi avea sediul la New York, dar avea şi o sucursală pariziană al cărei administrator era… George LaTulip.

Gânditoare, Madeline luă o gură din infuzia cu gust de alune şi muscat. Menghina se strângea în jurul lui LaTulip, către care duceau toate pistele. Prin ce miracol reuşise acest om, care pornise de la zero, să intre în acelaşi timp şi în graţiile grupului care îl „concediase” pe Jonathan, şi în cele ale Francescăi?

Fiecare descoperire pe care o făcea îi sporea şi mai mult exaltarea. Ancheta o acapara cu totul. Acum, nu se mai gândea la buchetele, decoraţiunile sau magazinul ei. Nu se gândea decât să descopere secretul lui George LaTulip, care, era sigură de asta, era şi secretul despărţirii Francescăi de Jonathan.

*

Două ore şi jumătate mai târziu

Era deja noapte când George ieşi de la Fundaţia DeLillo. Între timp, Madeline avusese răgazul să guste mai multe ceaiuri. Achită în grabă o notă de plată piperată şi se întoarse la motocicleta ei, în momentul în care elegantul Porsche intra în mare viteză pe bulevardul Courcelles.

La dracu’!

Încălecă pe Triumph şi apăsă pe acceleraţie, dar, până să ajungă în piaţa Ternes, pierdu din ochi automobilul.

Nu te panica!

În mod logic, George trebuia să se întoarcă la restaurant, pentru masa de seară.

Bingo! Regăsi berlina în dreptul rondului Étoile. Din nou, inima începu să-i bată mai tare. Era din ce în ce mai prinsă de „ancheta” ei. TREBUIA să desluşească secretul lui George, să-i scotocească apartamentul, să-l interogheze pentru a-l forţa să facă mărturisiri, să…

OPREŞTE-TE! Nu mai eşti poliţistă! îi strigă o voce din capul ei.

Era adevărat: era mult mai dificil să facă o anchetă fără legitimaţia ei de poliţistă. Era imposibil să-l convoace la comisariat sau să-i percheziţioneze locuinţa. Dar, în lipsa forţei, putea să-şi folosească inteligenţa şi să găsească un mod de a face cunoştinţă cu el şi de a-i câştiga încrederea.

Care?

Cu faţa în bătaia vântului, Madeline urmărea maşina pe bulevardul Victor-Hugo şi se opri odată cu ea la un semafor. Până la Café Fanfan nu mai erau decât vreo douăzeci de metri.

Găseşte ceva! Acum!

Când semaforul se făcu verde, acceleră pentru a ajunge lângă Porsche.

Nici să rişti să-ţi rupi oasele, totuşi!

Dar o forţă o împingea înainte.

Nu-ţi distruge frumuseţe de motocicletă!

În timp ce Panamera încetinea, Madeline îi tăie calea, frânând brusc pentru a-şi bloca roata din spate. Bara de protecţie izbi motocicleta în momentul în care aceasta se înclina. Madeline fu aruncată de pe Triumph-ul care alunecă pe caldarâm, oprindu-se într-un stâlp de iluminat. Tânăra femeie se rostogoli pe carosabil. Se lovi la cap, dar era apărată de cască, iar şocul fu atenuat de viteza slabă din momentul impactului.

Roţile automobilului scrâşniră, lăsând urme de cauciuc pe asfalt, şi se opriră brusc. Speriat, George ieşi din monstrul lui de oţel şi se repezi spre Madeline:

— Eu… îmi pare rău! Mi-aţi tăiat calea!

Madeline constată amploarea pagubelor: geaca îi era jupuită, blugii rupţi, palmele şi antebraţele, julite. Dar nu era mai grav de-atât.

— O să chem o ambulanţă! zise George scoţându-şi mobilul.

— Nu cred că va fi necesar, îl asigură ea, dându-şi jos casca.

Îşi ciufuli părul şi îi oferi cel mai frumos zâmbet al ei.

O licărire de dorinţă se aprinse în ochii lui George: instinctul vânătorului.

Acceptând mâna pe care i-o întinse pentru a o ajuta să se ridice, Madeline înţelese că reuşise să-şi strecoare un picior în uşă.

Era faza numărul unu: infiltrarea în tabăra inamicului.

*

San Francisco

Jonathan dădu clic pe ultimul fişier. Fotografia se deschise pe tot ecranul. Era copia micului afiş expus în mii de exemplare peste tot în Marea Britanie, pentru a semnala dispariţia lui Alice Dixon. În centrul paginii, fotografia unei fete de vreo cincisprezece ani, cu părul blond şi drept, cu un surâs misterios şi faţa foarte palidă, presărată cu pete de roşeaţă. Fusese aleasă această fotografie pentru că în ea adolescenta purta hanoracul cu care era îmbrăcată în ziua răpirii ei: un pulover cu glugă, căptuşit cu molton, în culorile roz şi gri, marca Abercrombie & Fitch. Un hanorac prea mare pentru ea, pe care îl personalizase cosându-i un ecuson al echipei de fotbal Manchester United.

Dintre diferitele documente ale „dosarului Dixon”, Jonathan se concentrase mai ales pe notiţele făcute de Madeline şi pe cele oficiale ale anchetei. Era primul portret al lui Alice la care se oprise într-adevăr să se uite.

De cum apăru fotografia pe ecran, inima îi zvâcni în piept.

Un val de nelinişte îl năpădi. Apoi privirea lui o întâlni pe cea a lui Alice şi simţi o gheară în stomac.

O cunoştea pe fata asta.

O întâlnise deja.

Îi vorbise.

Înnebunit de spaimă, îşi închise rapid computerul. Ritmul cardiac i-o luase razna, mâinile îi tremurau. Respiră profund pentru a-şi recăpăta calmul, dar degeaba.

Amintirea unei întâlniri care îi lăsase în minte o cicatrice de neşters revenea cu putere. Încercă s-o respingă, dar trupul îi fu străbătut de un frison, ca şi cum s-ar fi dizolvat sub efectul fricii.

Trebuia să fie într-adevăr sigur.

18
Somn hipnotic

„Dintre toate suferinţele, cele mai dureroase
sunt cele pe care ţi le-ai provocat singur.”
Sofocle

San Francisco
Luni, 19 decembrie
Ora 22.30

Jonathan coborî din tramvaiul pe cablu la două străzi de Grace Cathedral. Oraşul era cufundat într-o ceaţă alburie, ce înăbuşea sunetele şi învăluia străzile într-un voal de mister. Plecă din Powell Street pe jos şi merse vreo sută de metri, până ajunse la spitalul Lenox.

— Sunt aşteptat de doctorul Morales, anunţă el la recepţie.

I se ceru să aştepte puţin, aşa că se aşeză pe canapeaua din sala de aşteptare şi scoase din buzunar foaia de hârtie pe care imprimase portretul lui Alice.

Faţa puştoaicei nu-i ieşise din minte toată ziua. Încercase să alunge amintirea ei, să-şi spună că se înşela în privinţa persoanei, dar degeaba. Când o întâlnise pe Alice Dixon, aceasta era brunetă şi pretindea că o cheamă Alice Kowalski, dar purta acelaşi hanorac roz şi avea aceeaşi tristeţe în privire.

— Bună seara, Jonathan!

— Bună seara, Ana-Lucia! răspunse el, ridicând ochii spre o tânără drăguţă, cu pielea catifelată şi părul negru ca smoala.

Doamna doctor Morales degaja eleganţă şi sobrietate. Mică de înălţime, purta halatul descheiat peste o cămaşă întocmai ca o vestă cambrată, care îi punea discret în valoare silueta.

— Vii în cabinetul meu?

El o urmă în ascensor, cu paşi hotărâţi.

— Nu ne-am văzut de mult, remarcă ea, apăsând pe butonul cu cifra şase.

— De mai bine de-un an, recunoscu Jonathan.

Cabina se ridică în linişte. O întâlnise pe Ana-Lucia Morales în primele luni de şedere la San Francisco. O perioadă grea din viaţa lui. Era medic psihiatru şi îi fusese recomandată de Elliott Cooper, un chirurg al spitalului, client fidel al restaurantului său, care îi devenise până la urmă prieten. „Este incapabilă să rezolve dezordinea din propria-i viaţă, dar ştie să-i ajute pe ceilalţi, chiar dacă este prea drăguţă pentru un psihiatru”, îl pusese în gardă bătrânul medic.

Jonathan făcuse câteva şedinţe de terapie în timpul cărora se destăinuise puţin, apoi nu mai venise decât pentru a obţine calmante, după care nu mai venise deloc. Psihanaliza nu era pentru el; în orice caz, nu se simţea încă pregătit pentru aşa ceva.

Într-o seară, la câteva săptămâni după ultima sa consultaţie, o întâlnise întâmplător pe Ana-Lucia într-un bar din North Beach. Localul Café Costes, părea a fi mai degrabă o bombă pentru motociclişti. Pe scenă, un chitarist solitar interpreta un vechi hit Led Zeppelin, lovind cu un picior în cajon[26] şi cu celălalt conducând un *sampler.* Jonathan încă mai suspina după fosta lui nevastă; Ana-Lucia tocmai fusese părăsită de iubitul ei, un om de afaceri posesiv şi egoist, care trăia în celălalt capăt al ţării, dar de care ea era îndrăgostită lulea. Băuseră câteva beri, flirtaseră un pic şi fuseseră la un pas de a face o prostie. Toţi avem momentele noastre de slăbiciune…

— Nu prea pari în formă, zise ea, pentru a rupe tăcerea.

— Am avut şi zile mai bune, recunoscu el. De fapt, vreau să-ţi cer un serviciu.

Uşile ascensorului se deschiseră în capătul unui culoar lung, care ducea la cabinetul Anei-Lucia: o mică încăpere cu lumină blândă, cu vedere spre Hyde Street.

[26] Instrument de percuţie în formă de cutie, originar din Peru. (N. tr.)

— Te-ascult.

— Dacă-mi amintesc eu bine, când veneam la terapie, înregistrai şedinţele, nu-i aşa?

— Da, dar poţi să le numeri pe degetele de la o singură mână, îşi aminti ea, tastând numele lui Jonathan.

Deschizându-i dosarul, preciză:

— Am trei înregistrări.

— Poţi să-mi trimiţi fişierele?

— Bineînţeles, ţi le trimit imediat pe e-mail. Asta face parte din terapie. Mai ai nevoie de ceva?

— Mulţumesc, e-n regulă, o asigură el, ridicându-se.

— Bine, nu insist.

Se ridică şi ea, scoţându-şi halatul pe care îl agăţă într-un cuier.

— Nu mai am consultaţii pe ziua de azi, te las undeva? îi propuse, îmbrăcând o haină de piele maro care o făcea să semene mai mult cu un fotomodel decât cu un medic.

— Da, vreau.

O urmă în parcarea subterană, până la un Audi Spyder nou-nouţ.

— Câte consultaţii pe săptămână faci ca să-ţi permiţi o maşină ca asta?

— Nu este a mea, îl lămuri ea, băgând cheia în contact.

— Înţeleg: te-ai împăcat cu omul de afaceri.

— Tu cu soţia ta, nu?

Găsind întrebarea absurdă, Jonathan ridică din umeri.

Decapotabila ţâşni pe Bush Street şi viră pe Leavenworth. Anei-Lucia îi plăcea să trăiască periculos. Profită de lunga linie dreaptă de pe California Street şi acceleră brusc.

— De-a ce te joci?

— Scuză-mă! zise ea, încetinind.

Urcară în tăcere pe Grant Avenue, apoi pe Lombard Street. Ana-Lucia căzuse pe gânduri. După o vreme, îndrăzni să facă o constatare:

— Eşti ca mulţi alţii, Jonathan: pierdut în tenebrele tale. N-o să te simţi cu adevărat mai bine decât atunci când o să scapi de greutatea fantomelor tale.

— Fantomele n-ar trebui să fie prea grele, glumi el.

— Dar lanţurile pe care le târăsc după ele cântăresc tone, răspunse ea.

El meditã la aceastã replicã tot drumul, apoi ea îl lăsă în vârful colinei Telegraph Hill.

— Şi tu, eşti mai bine? o întrebă el, deschizând portiera maşinii.

— Nu, recunoscu ea, dar asta e o altă problemă.

— Bine, nu insist.

Ea schiţă un zâmbet şi maşina demară în trombă spre luminile oraşului.

Uşurat să se întoarcă acasă, Jonathan împinse uşa de la intrare. Marcus adormise pe canapea, în timp ce la televizor era difuzat un episod mai vechi din *Star Trek.* Stinse televizorul, după care băgă capul în camera fiului său ca să verifice dacă totul era bine. Charly dormea buştean. Se prăvălise peste tableta grafică, ajutându-le pe *Angry Birds* în lupta lor împotriva porcilor verzi.

Supărat, Jonathan închise tăbliţa electronică. Când era de vârsta lui, el adormea cu o carte în mână, nu în faţa unui ecran! Se gândi la acele clipe îndepărtate în care se cufunda în *Tintin, Cei trei muşchetari,* Marcel Pagnol, Jules Verne, apoi, mai târziu, Stephen King şi John Irving. Toate astea păreau atât de departe! Între televizor, console, computere şi telefoane, ecranele şi reţelele ne invadau vieţile de la cea mai fragedă vârstă. Ceea ce era mai degrabă mai rău decât mai bine.

Am devenit oare un idiot bătrân? se întrebă el, înainte de a se lăsa la rându-i sedus de calculatorul lui. Se instală în faţa laptopului pentru a verifica dacă îi parveniseră e-mailurile de la Ana-Lucia.

Erau trei fâşiere mp3 corespunzând celor trei şedinţe de consultaţie pe care le avusese cu ea. Ştia exact ce caută.

Pasajul pe care voia să-l reasculte se afla la începutul celei de-a doua şedinţe.

Îşi puse căştile, stinse luminile şi se instală pe canapea, pentru a asculta înregistrarea.

În primele minute se auzea mai ales vocea Anei-Lucia, incredibil de calmă, care încerca să-şi aducă pacientul în acea stare de relaxare totală care poate fi asemuită cu un uşor somn hipnotic.

Apoi intră în miezul problemei:

„Data trecută, mi-ai povestit de cea mai proastă săptămână din viaţa ta: acele zile în care ţi-ai pierdut în acelaşi timp şi soţia, şi jobul. O săptămână în timpul căreia ai aflat de asemenea despre moartea tatălui tău, cu care nu mai vorbiseşi de cincisprezece ani. Mi-ai spus că ai ezitat mult să te duci la înmormântarea lui. Apoi, în cele din urmă, ai luat avionul spre Paris, aşa e?”

După un moment de tăcere, Jonathan îşi începea confesiunea. De pe vremea gloriei lui internaţionale, era obişnuit cu platourile de televiziune şi rodat în interviuri. Dar trecuseră doi ani de când nu se mai „auzise vorbind” şi i se păru bizar să îşi dea seama cât de încărcat de emoţie şi de suferinţă îi era în perioada aceea glasul.

„Ajunsesem la Paris pe 31 decembrie, la sfârşitul după-amiezii. În anul acela, iarna era aspră în toată Franţa. Ninsese cu o săptămână mai înainte şi, în unele locuri, capitala încă mai semăna cu o staţiune de ski…”

19*
Întâlnirea cu tine

„Reuşita nu este întotdeauna o dovadă de fericire, ea este adesea chiar beneficiul secundar al unei suferinţe ascunse.”
Boris Cyrulnik

„Ajunsesem la Paris pe 31 decembrie, la sfârşitul după-amiezii. În anul acela, iarna era aspră în toată Franţa. Ninsese cu o săptămână mai înainte şi, în unele locuri, capitala încă mai semăna cu o staţiune de ski…”

Paris în urmă cu doi ani
31 decembrie 2009

Închiriasem o maşină la aeroport, o berlină nemţească confortabilă şi solidă, potrivită pentru condiţiile grele de iarnă. Aş fi putut să iau un avion până la Toulouse, dar, din cauza sărbătorilor, înmormântarea tatălui meu se amânase până pe doi ianuarie şi ideea de a petrece un revelion de doliu cu sora mea şi soţul ei mă îngrozea.

Hotărâsem deci să mă duc la Auch cu maşina, plecând abia a doua zi, pe seară. Până atunci, mai aveam de pierdut douăzeci şi patru de ore. Nu-nchisesem un ochi de trei zile şi aveam de gând să-mi scot pârleala pentru insomniile mele printr-o noapte foarte lungă. Visam la o grămadă de pastile capabile să doboare un regiment întreg, dar n-aveam medicamente la mine şi nu era prea uşor să dau de un doctor la ora aceea. Mai întâi, trebuia să găsesc un hotel, căci cel la care trăgeam de obicei, în arondismentul 6, nu mai avea camere libere.

— E plin, mă anunţase sec recepţionera.

De obicei, chiar dacă nu aveam rezervare, managerii hotelului găseau o soluţie de a mă primi cu mare pompă pentru că eram Jonathan Lempereur, pentru că se simţeau

onoraţi că alegeam hotelul lor, pentru că aveau agăţată fotografia mea cu dedicaţie într-un mic salon, chiar lângă cele ale altor VIP-uri care se cazaseră la ei. Dar veştile rele circulă repede şi angajaţii probabil că auziseră despre „căderea mea în dizgraţie”, fiindcă, de data asta, nimeni nu mişcase un deget pentru a mă ajuta în demersurile mele. Cunoşteam câţiva confraţi care lucrau în hoteluri şi restaurante de lux, dar masochismul meu avea limite şi eram hotărât să nu le fac cadou cadavrul meu. După câteva telefoane, am găsit în sfârşit o cameră într-un hotel modest din piaţa Château-Rouge, la intersecţia dintre bulevardul Barbès şi strada Poulet. Camera era de-a dreptul „modestă”, ba chiar spartană. Şi, mai ales, era groaznic de frig. Am încercat să dau mai tare căldura, dar asta n-a schimbat mare lucru. Era ora cinci: se lăsase deja noaptea. M-am aşezat pe pat şi mi-am ascuns faţa în palme. Mi-era dor de fiul meu, mi-era dor de soţia mea, mi-era dor de viaţa mea. Într-o săptămână, pierdusem totul. Cu câteva zile mai înainte, locuiam cu familia mea într-un apartament luxos din TriBeCa, în Manhattan, conduceam un imperiu, aveam un Black Card şi treizeci de cereri de interviu pe săptămână... În seara aceea, aveam chef să plâng şi mă pregăteam să-mi petrec Anul Nou în singurătatea unei camere sordide.

You’ll never walk alone...

Brusc, am avut o revelaţie sinistră. Mi-am părăsit camera ca să mă duc la maşină. În timp ce conduceam, am introdus o adresă în GPS, strada Maxime-Gorki din Aulnay-sous-Bois, şi m-am lăsat ghidat de vocea feminină a navigatorului. Pe scaunul de lângă mine, era un teanc de ziare franţuzeşti şi americane, cumpărate din aeroport. Presa din Hexagon, care mă ignorase adesea în ultimii ani, jubila de data asta: *Lempereur decăzut, Căderea lui Lempereur, Lempereur abdică...*

Era un joc al mass-mediei şi eram pregătit pentru el. Totuşi, în acea zi, titlurile erau devastatoare şi le luam în plină figură, ca tot atâtea lovituri de pumn. Nici măcar nu

reuşeam să mă conving că o să-mi revin. În afară de a crea reţete culinare, ce altceva mai ştiam să fac? Nimic sau prea puţin… Pierzând-o pe Francesca, pierdusem energia care mă împingea înainte, declicul care mă făcuse să trec de la un *chef* înstelat „obişnuit” la patronul celui mai bun restaurant din lume. Existau douăzeci şi cinci de restaurante cu trei stele în Franţa şi aproape optzeci în lume, dar numai unul avea o listă de aşteptare de peste un an.

Acela era *al meu* şi ştiam că Francescăi i-o datoram. Fiindcă nu funcţionam decât aşa: iubire exclusivă, pasiune, nevoie nesecată de a seduce. O întâlnisem pe Francesca la treizeci şi unu de ani, dar o căutam de când eram la liceu. Am sperat unsprezece ani că o femeie ca ea există undeva pe Pământ. O femeie frumoasă precum Catherine Zeta-Jones, căreia i s-a grefat creierul lui Simone de Beauvoir. O femeie care are zece perechi de pantofi cu tocuri cui în dulap, dar e capabilă să vorbească despre influenţa muzicii lui Haydn asupra operei lui Beethoven sau despre efectul hazardului în pictura lui Pierre Soulages.

Când Francesca intra într-o încăpere, atrăgea toate privirile. Femeile voiau să îi devină cea mai bună prietenă, bărbaţii doreau să se culce cu ea, copiii îi apreciau drăgălăşenia. Era ceva mecanic, obişnuit, inevitabil. Ne trăiserăm anii de dragoste în această incandescenţă şi în această stranie repartiţie a sarcinilor: eu aveam notorietatea, ea avea strălucirea şi magnetismul. Iubirea noastră rezistase în echilibru pe acest fir timp de zece ani.

Pe autostradă, am ajuns la Aulnay în douăzeci de minute. Am găsit un loc de parcare pe strada Gorki, nu departe de clădirea în care locuia Christophe Salveyre.

— Sunt Jonathan, anunţai, apăsând pe sonerie.

— Care Jonathan?

— Jonathan Lempereur, vărul tău.

Salveyre era fiul mătuşii mele dinspre mamă. Nu ne văzuserăm niciodată până să mă sune la New York, în urmă cu trei ani. Fiind în vacanţă în Big Apple, fusese arestat

preventiv după o încăierare într-un bar. Nu cunoştea pe nimeni în Manhattan şi n-avea niciun sfanţ. Din obligaţie familială, îi plătisem cauţiunea şi îl găzduisem vreo două săptămâni într-una dintre dependinţele restaurantului, aşteptând să-i fie clasat cazul. Tipul fusese cinstit cu mine şi nu-mi ascunsese ocupaţia lui din Franţa: era dealer de cocaină. Asta-mi provocase fiori reci pe şira spinării, dar mă asigurase că, pe teritoriul american, era *clean.*

— Ce-i cu tine aici? mă întrebă el, deschizând uşa.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, zisei, invitându-mă singur în apartament.

— Ai picat rău, fir-ar să fie! Mă întorsesem „să fac plinul”, dar o să ies iar.

— E important!

— Ce vrei?

— Îmi trebuie o armă.

— O armă?

— Un pistol.

— Ai văzut cumva scris „armurărie” la mine pe uşă? Unde vrei să-ţi găsesc eu un pistol?

— Fă un efort!

Salveyre oftă.

— E revelionul, frate, ce dracu’! Oamenii petrec, iar eu am ditamai grămada de prafuri de plasat. Întoarce-te mâine!

— Nu, îmi trebuie în seara asta!

— În seara asta, nu pot. Trebuie să livrez maximum de coca în minimum de timp.

— Aminteşte-ţi că eu te-am ajutat când erai în rahat…

— Şi cine o să-mi plătească banii pe care-i pierd?

— Spune-mi cât îţi trebuie.

— Te ajut dacă îmi cumperi prafuri de patru mii de euro. Şi mai adaugă trei mii pentru pistol.

— De acord! răspunsei, imprudent. Bănuiesc că n-ai nimic împotriva dolarilor, nu?

La plecarea din New York, îmi golisem seiful şi aveam în buzunar peste zece mii de dolari cash.

— Lasă-mă o oră! mă anunţă el. Poţi să m-aştepţi aici: odihneşte-te, arăţi ca naiba!

I-am urmat sfatul şi m-am prăbuşit pe canapea. Pe masă era o sticlă de coniac începută. Mi-am turnat un pahar mare, apoi încă unul înainte de a aţipi.

Salveyre s-a întors cu puţin înainte de ora opt.

— Ţi-am luat ce-am găsit, zise el, întinzându-mi un revolver cromat cu patul negru.

Pistolul era compact, dar greu. Avea cinci cartuşe, încărcătorul era plin.

— Este un Smith & Wesson Model 60, de calibru 38 Special.

Informaţia mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe alta.

I-am dat banii şi mi-a întins o pungă de plastic închisă etanş, care conţinea vreo douăzeci de doze de cocaină. M-am gândit să i le las, apoi m-am decis să le iau totuşi cu mine, zicându-mi că le voi distruge mai târziu.

În felul ăsta, nimeni n-o s-o consume, m-am justificat eu.

Ştiu, uneori sunt naiv…

*

Ora 20.00

Am băgat pistolul şi drogurile în torpedou şi am pornit spre hotel. Nu m-am mai obosit să activez GPS-ul ca să fac drumul în sens invers: autostrada A1, ieşirea pe poarta La Chapelle…

La dracu'!

Tocmai ratasem prosteşte intersecţia. Coniacul mă dăduse gata. Brusc, nu mai eram foarte sigur de numele străzii. Între poarta Clignancourt şi poarta Clichy, am mers vreo cinci sute de metri pe bulevardele Mareşalilor.

Locul nu era îmbietor. Sub lumina alburie a panourilor publicitare, un grup de prostituate îşi ademeneau clienţii. Unele maşini se opreau pentru scurt timp: geamurile se coborau, tipii discutau preţul unei partide, apoi, în funcţie

de răspuns, plecau cu fata. Sau nu. Semaforul din faţa mea tocmai se făcuse roşu.

Eram blocat fără voia mea în faţa unei staţii de autobuz acoperite. O fată din Europa de Est, cu fustă scurtă şi cizme de piele, mi-a bătut în geam, arătându-mi nurii ei. Am încercat mai întâi s-o ignor, dar a executat un fel de minicoregrafie à la Moulin Rouge. Ochii îi erau trişti şi goi. Mi s-a făcut milă de ea şi am hotărât să cobor geamul pentru a-i face totuşi un compliment cu privire la dansul ei.

Ştiu, sunt naiv…

*

Cele două maşini de poliţie au sosit în trombă, la douăzeci de metri în spatele meu. În mai puţin de trei secunde, strada vibra în ritmul sirenelor cu lumină albastră. Gaborii îşi scoseseră brasardele, hotărâţi să facă exces de zel în seara de revelion, săltând fetele şi verificând identitatea clienţilor.

În timp ce îmi ridicam geamul la loc, o siluetă feminină a deschis brusc portiera şi s-a instalat pe scaunul din dreapta mea.

— Dă-i drumul, dacă nu vrei s-ajungi la zdup! strigă ea, speriată.

Era o puştoaică. O adolescentă de vreo cincisprezece ani.

O prostituată? La vârsta asta?

— Calc-o, fir-ar al dracului! strigă ea.

În ce belea mă băgasem? Aveam alcool în sânge, aveam un pistol şi o pungă de cocaină în torpedou şi o minoră pe scaunul din dreapta mea.

Riscam s-ajung la închisoare şi să rămân acolo pentru mult timp.

Nici măcar n-am aşteptat ca semaforul să se facă verde şi am virat la prima intersecţie.

19**

În mare viteză, am luat-o în sus pe bulevardul Porte-de-Saint-Ouen şi m-am înscris în traficul de la periferie.

— De-a ce te joci? o întrebai pe pasagera mea.

— *Just wanna escape these fucking cops*[27]*,* îmi răspunse ea într-o engleză cu accent dubios.

Am aprins plafoniera şi am profitat de faptul că traficul se mai rărise ca s-o studiez cu atenţie. Era o fată de vreo cincisprezece ani, cu siluetă fragilă şi înşelătoare. Avea părul vopsit negru, cu excepţia câtorva şuviţe de un roşu-carmin. Bretonul prea lung îi cădea fără încetare pe ochi. Purta nişte blugi strâmţi, bascheţi Converse din piele şi un tricou cu dungi acoperit parţial de un hanorac roz cu gri, cu glugă, pe care era cusut ecusonul echipei de fotbal Manchester United. Un diamant minuscul strălucea pe partea stângă a nasului în timp ce la gât avea un colier în stil medieval din argint şi cristal grena. Machiajul gotic – fard de ochi închis la culoare, dermatograf negru şi fond de ten alburiu – îi dădea un aer cadaveric, dar făcea dovada unui stil foarte studiat.

M-am uitat la pantofii ei, erau aproape noi. Puştoaica avea haine de firmă şi bijuterii. Nu era o vagaboandă, ci mai degrabă o fată dintr-o familie înstărită.

Nu ştiam ce să fac. Nu puteam s-o abandonez în mijlocul bulevardului. Trebuia să ştiu mai multe despre ea, dar nu părea foarte vorbăreaţă. Am luat-o pe prima stradă care ducea la staţia service a porţii Montreuil şi am oprit în parcare.

— Cum te cheamă? o întrebai în engleză.

— Ce-ţi pasă?

— Ascultă, TU eşti cea care a urcat în maşina mea, eu nu ţi-am cerut nimic, aşa că fă bine şi coboară vocea, OK?

A ridicat din umeri şi a întors capul.

[27] „Vreau doar să scap de nenorociţii ăştia de copoi” (en. în original). (N. tr.)

— Cum te cheamă? repetai eu cu fermitate.

— Alice, oftă ea. Alice Kowalski.

— Unde locuieşti?

— Ce te priveşte pe tine?

— De ce ţi-era frică de poliţişti mai înainte?

— Dar ţie de ce ţi-era frică? mi-o întoarse ea.

Luat din scurt, m-am apărat:

— Am băut un pahar în plus, asta-i tot.

În clipa aia, capacul torpedoului pe care-l închisesem prost a căzut, lăsând-o cu gura căscată. Când a văzut pistolul şi drogurile, a intrat în panică. A deschis portiera ca să fugă, convinsă că a dat peste un gangster.

— Aşteaptă, nu e ce crezi! îi zisei, alergând după ea în parcare.

— Lasă-mă! ripostă refugiindu-se în magazinul staţiei service.

Mi-am aprins o ţigară şi am privit-o prin geam. Se aşezase pe un scăunel, lângă automatele cu produse. Cine era fata asta? De ce anume încerca să fugă? În acel moment am fost tentat să mă întorc la maşina mea şi s-o iau din loc. Toate astea nu mă priveau, în afară de nişte belele în plus, n-aveam nimic de câştigat din povestea asta.

Am oftat, dar m-am decis să mă duc la ea. Staţia service era împodobită cu decoraţiuni de sărbătoare: nişte ghirlande luminoase jalnice, un brad ca vai de el, globuri de Crăciun din plastic. La radio, se difuza un vechi hit din anii ’80, destul de răsuflat.

— Îmi oferi un espresso?

— N-am bani, zise ea, dând din cap.

Mi-am scos portofelul pentru a căuta monede.

— Vrei ceva? o întrebai, băgând nişte bani în aparat.

— Să mă laşi în pace!

Am încercat s-o potolesc.

— Ascultă, am început-o cu stângul.

— Cară-te, o să mă descurc singură!

— Cu ce? N-ai bani şi nu ştii nicio boabă de franceză. N-o să te las aşa! E responsabilitatea mea de adult.

Şi-a dat ochii peste cap, dar a acceptat banii pe care îi întindeam. A ales din automat o sticluţă de lapte cu căpşune şi un pachet de biscuiţi Oreo. În timp ce ea mânca aceste dulciuri, eu m-am ales cu un *Metro,* care zăcea aruncat pe o masă.

— Uite, fotografia mea e în ziar! După cum poţi să vezi, nu la rubrica de fapte diverse.

S-a uitat la articol, apoi a ridicat privirea spre mine.

— Te-am văzut la televizor! Era o emisiune în care îi bălăcăreai pe nişte vegetarieni!

Făcea aluzie la o controversă cu nişte activişti destul de puternici, care încercau să interzică *foie gras-ul* în Statele Unite.

— Dacă eşti ditamai vedeta, ce naiba cauţi la curve de douăzeci de euro în seara de revelion, cu torpedoul plin de cocaină? întrebă ea, obraznic.

— Bun, urmează-mă! îi cerui eu.

Noroc cu televiziunea. Notorietatea mea restabilise un pic din încrederea ei şi, rămânând la distanţă, a acceptat să mă însoţească până la BMW.

— Întâi de toate, nu eram clientul prostituatelor şi o ştii foarte bine, altfel nu te-ai fi urcat în maşina mea nici măcar pentru a fugi de poliţie…

N-a răspuns, dovadă că marcasem un punct.

— În al doilea rând, drogurile astea nu sunt ale mele, îi explicai eu, luând punga de plastic şi aruncând-o într-unul dintre coşurile de gunoi din parcare. E o poveste complicată, dar am fost obligat să le accept ca să pot face rost de un revolver.

— Şi cu arma asta ce vrei să faci?

— Doar să mă apăr.

Era fără îndoială americancă, fiindcă a acceptat această explicaţie fără să protesteze.

— Bun, e rândul tău acum. Îmi spui cine eşti şi unde locuieşti, altfel chem poliţia!

— Am făcut o prostie, începu ea. Am fugit de-acasă, asta-i tot. Locuiesc la New York, dar sunt în vacanţă cu părinţii. Avem o casă pe Coasta de Azur.

— Unde?

— La Cap-d'Antibes.

Cunoşteam bine locul. Acolo deschisesem primul meu restaurant „adevărat".

— Voiam să mă-ntorc acasă, dar mi-a fost furată geanta în TGV şi nu mai am nici telefon, nici portofel.

Părea sinceră, dar el simţea că ceva nu era în regulă.

— Sună-i pe tata sau pe mama, dacă nu mă crezi!

Mi-a dat un număr pe care l-am format pe mobilul meu. După ce a sunat o singură dată, mi-a răspuns o oarecare doamnă Kowalski, care a primit apelul meu cu uşurare. Ea mi-a confirmat toată povestea: fiica ei fugise chiar în dimineaţa aceea, după o ceartă. Îngrijorarea ei era evidentă, chiar dacă încerca să nu-şi trădeze tulburarea.

I-am dat-o pe Alice, ca s-o liniştească. Nedorind să fiu indiscret, am ieşit să fumez o ţigară, sprijinit de capota maşinii, dar am auzit cea mai mare parte din conversaţia lor. Au vorbit minute în şir la telefon. Alice şi-a cerut iertare şi a vărsat câteva lacrimi. Când mi-a dat-o iar pe mama ei, i-am propus doamnei Kowalski să i-o aduc chiar eu pe fiica ei. Oricum trebuia „să ajung în sud" pentru înmormântarea tatălui meu şi puteam fi la Antibes dimineaţă.

A şovăit îndelung, dar, în cele din urmă, a acceptat.

*

Mergeam de o jumătate de oră.

Pe o vreme mohorâtă cu ninsoare, o luasem pe Autostrada Soarelui şi tocmai trecusem de Evry. Alice se cufundase în ziarele americane care prezentau cu lux de amănunte eşecurile mele profesionale şi conjugale.

— E frumoasă soţia ta… zise ea, cercetând o fotografie a Francescăi.

— Mda, e o afirmaţie pe care o aud cel puţin o dată pe zi, de zece ani încoace…

— Şi asta te face să te umfli în pene?

— N-ai înţeles!

— Ce?

— Dacă n-ar fi fost aşa frumoasă, poate că nu m-ar fi înşelat.

— Cred că asta n-are nimic de-a face, conchise ea cu înţelepciunea celor cinsprezece ani ai săi.

— Bineînţeles că are. Cu cât eşti mai drăguţă, cu atât eşti mai curtată, deci există mai multe tentaţii. E o chestie matematică…

— Dar e acelaşi lucru şi pentru tine, nu? În emisiunile tale, o faci pe *chef*-ul sexy care…

— Nu! i-o tăiai eu. Nu e la fel! Eu nu sunt *aşa!*

— Aşa cum?

— Eşti obositoare.

— Foarte constructiv, observă ea.

Văzând că nu mai zic nimic, a deschis radioul şi a început să schimbe frecvenţele. M-am gândit că era în căutarea unui post de „muzică pentru tineri”, dar s-a oprit la France Musique. Imediat, a fost captivată de o piesă pentru pian delicată şi rafinată.

— E frumos, zisei eu.

— Schumann, *Davidsbündlertänze,* opus 6.

Am crezut că-şi bătea joc de mine, până când bucata s-a terminat şi prezentatoarea a anunţat: „L-aţi ascultat pe Maurizio Pollini care a interpretat *Davidsbündlertänze* de Robert Schumann.”

— Bravo!

A răspuns cu modestie:

— Era uşor.

— Nu cunosc prea bine muzica lui Schumann. În orice caz, nu auzisem niciodată aceste piese.

— Îi sunt dedicate Clarei Wiek, femeia de care era îndrăgostit.

A făcut o pauză înainte de a constata:

— Uneori iubirea distruge, alteori se cristalizează în opere de artă magnifice…

— Cânţi la pian?

A lăsat să treacă ceva timp până să răspundă. O reţinere de care a dat dovadă de mai multe ori în cursul acelei nopţi, ca şi cum încă se mai temea ca nu cumva să facă o gafă sau să meargă cu destăinuirea prea departe.

— Nu, la vioară. Muzica e pasiunea mea.

— Şi cu şcoala, merge? În ce clasă eşti?

A zâmbit:

— E-n regulă, nu trebuie te simţi obligat să faci conversaţie.

— Fuga asta… ce-ai vrut să dovedeşti cu ea?

— De data asta, tu eşti obositor, zise ea, cufundându-se din nou în lectura ziarelor.

*

Ora 23.00

Alice dormea de două ore, dar s-a trezit la Beaune, în timp ce eram tot pe A6, în direcţia Lyon.

— Când e înmormântarea tatălui tău? întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Poimâine.

— De ce a murit?

— Habar n-am.

M-a privit într-un mod ciudat.

— Nu ne mai vorbeam de vreo cincispreze ani, zisei eu, rămânând evaziv.

Dar cum nu mă simţeam vinovat de nimic, m-am confesat un pic mai mult:

— Tatăl meu avea un restaurant, La Chevalière, un local cât se poate de obişnuit, în piaţa Libération din Auch. Toată viaţa lui visase să aibă o stea în *Ghidul Michelin,* dar nu reuşise.

Am depăşit un şir de maşini, apoi am continuat:

— În vara în care am împlinit paisprezece ani, am lucrat la restaurant ca ajutor de bucătar. Seara, după slujbă, rămâneam în bucătărie pentru a-mi experimenta ideile. Aşa am creat trei feluri de mâncare şi două deserturi pe care, la insistenţele adjunctului său, tata a binevoit să le adauge în meniu. Cum veştile circulă repede, oamenii au început să vină special la restaurant, ca să deguste aceste specialităţi. Specialităţile *mele.* Tatei nu i-a plăcut faptul că-l eclipsam. La începutul anului şcolar, m-a trimis la un internat la Sophia-Antipolis, în sud-estul Franţei…

— Ce urât…

— Da. Şi, în lunile care au urmat, *Michelin* a acordat o stea localului, citând noile creaţii ale restaurantului! Taică-miu a fost foarte supărat pe mine, ca şi cum i-aş fi stricat cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

— Ce idiot!

— Asta a fost prima etapă a rupturii noastre.

A luat exemplarul din *Time Out New York,* care era la picioarele ei, şi mi-a arătat pasajul din articol pe care-l încercuise.

— Şi povestea asta este adevărată sau e o legendă?

— Nu pot să şi citesc, să şi conduc, trebuie s-aleg…

— Scrie că ţi-ai cucerit soţia cu o pricomigdală!

— Lucrurile au fost un pic mai nuanţate, spusei eu, zâmbind.

— Povesteşte-mi!

— În perioada aia, Francesca tocmai se măritase cu un bancher. Era în luna de miere pe Coasta de Azur şi stătea în hotelul în care lucram eu. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere, parcă-aş fi fost virusat. Mai târziu, seara, am revăzut-o pe plajă, fără soţul ei. Se plimba, fumând o ţigară. Am întrebat-o care era desertul ei preferat. Mi-a zis că orezul cu lapte şi vanilie pe care i-l făcea bunica ei…

— Şi pe urmă?

— Mi-am petrecut noaptea vorbind la telefon în Statele Unite. Am reuşit să dau de bunica ei şi să aflu reţeta exactă a desertului şi a doua zi am lucrat de dimineaţă până seara

ca să creez o pricomigdală cu orez cu lapte. Am făcut mai multe şi apoi i le-am oferit. Restul e legendă.

— Destul de stilat, admise adolescenta.

— Îţi mulţumesc.

— În fond, semeni un pic cu Schumann, glumi ea. Ca să intre în graţiile iubitei lui, el îi scria concerte. Iar tu îi faci pricomigdale!

*

Chalon-sur-Saône, Toumus, Mâcon... Era miezul nopţii, când un panou ne-a anunţat: „Lyon: 60 Km.”

— *Happy New Year!* zise Alice.

— La mulţi ani! îi răspunsei.

— Mor de foame...

— Şi eu. O să ne oprim la un service, ca să cumpărăm nişte sandvişuri.

— Sandvişuri! exclamă ea. Sărbătoresc Anul Nou cu cel mai celebru bucătar din lume şi el vrea să mă-ndoape cu nişte nenorocite de sandvişuri în celofan!

Pentru prima oară după o săptămână, am izbucnit în râs. Fata avea simţul umorului.

— Ce vrei să facem? Nu pot găti nimic într-o maşină.

— Ne oprim undeva?

După patru sute cincizeci de kilometri fără pauză, eram amândoi obosiţi.

— Ai dreptate: meritǎm un pic de odihnă.

Douăzeci de minute mai târziu, ieşeam de pe autostradă şi o luam spre Garre Perrache, apoi am continuat spre centrul oraşului, unde am parcat pe un loc rezervat camioanelor de mărfuri.

— Urmează-mă!

În ciuda frigului, oraşul era animat: muzică, petarde, grupuri de petrecăreţi, beţivi care zbierau cântece deocheate...

— Nu mi-a plăcut niciodată ziua de 31 decembrie, zise Alice, trăgându-şi fermoarul până la gât.

— Nici mie.

Nu mai pusesem piciorul în Lyon de o veşnicie. La şaptesprezece ani, lucrasem timp de trei luni ca ajutor de bucătar într-un restaurant din apropierea Operei, pe strada Longue, colţ cu strada Pleney.

— E închis, constată Alice, ajungând în faţa restaurantului La Fourchette à gauche.

— La drept vorbind, asta şi speram. Nici pe vremea în care lucram aici, patronul nu-şi asuma nebunia meselor de Crăciun şi de Anul Nou.

La capătul străzii, există o alee lăturalnică, care face legătura cu strada Plâtre. La mijlocul drumului pavat, ştiam o portiţă prin care puteai ajunge în curticica interioară în care dădea bucătăria. Bineînţeles, era încuiată cu lacăt, dar, în noaptea aia, încălcasem de prea multe ori legea ca să mă mai sperii de acest detaliu.

Bucătăria restaurantului era modernă, curată şi bine utilată.

— Eşti sigur că nu există alarmă? întrebă Alice, privind cu îngrijorare fereastra pe care tocmai o făcusem ţăndări.

— Ascultă, nu sunt sigur de nimic, dar, dacă ţi se face părul măciucă, n-ai decât să te întorci la maşină! Ai tot dreptul!

— Nu, nu mi-e frică! se apără ea.

— Totuşi, tu eşti aia care m-a bătut la cap să-i gătesc ceva…

M-a privit sfidătoare.

— Bine, eu mă ocup de spaghete şi tu prepară pricomigdalele, e-n regulă?

— Pricomigdale? Nu, e imposibil. Mi-ar trebui cel puţin douăzeci şi patru de ore ca să fac ceva demn de acest nume. Dacă nu le laşi să se odihnească la frigider…

— Mda, am înţeles: dai înapoi.

Remarca ei m-a ofensat:

— Fie, cum vrei! Ce fel de spaghete ai de gând să faci?

— Cu sos *pesto,* răspunse ea, deschizând unul dintre recipientele cu gheaţă. E busuioc proaspăt în congelator.

A început să-şi adune ingredientele necesare şi eu am făcut la fel, dând drumul la cuptor.

— Dă-mi fundul-de-găină! cerui, arătând spre o salatieră de inox.

Expresia a făcut-o să pufnească. Zâmbetul ei era pe cât de rar, pe atât de drăguţ.

Am cernut zahărul, migdalele măcinate şi nişte cacao. Ea a înmuiat busuiocul în apă caldă, apoi i-a tăiat codiţele şi a păstrat doar frunzele, pe care le-a şters de apă.

— *Grana Padano* sau *Parmigiano Reggiano?* ezită ea.

— *Parmigiano!* De ce-ai fugit? întrebai brusc, privind-o cum dă parmezanul pe râzătoare.

— Am… Am un prieten parizian pe care l-am cunoscut în timpul unei excursii şcolare în Franţa. Voiam să-l văd, dar părinţii mei n-au fost de acord.

A răspuns cu ceva întârziere, stânjenită, căutându-şi cuvintele, frecându-şi nasul şi bărbia, evitând să mă privească în ochi. Atâtea semne care mă făceau să cred că minţea.

— Ştim amândoi foarte bine că nu ăsta-i adevărul, nu-i aşa?

M-a ţintuit cu privirea, implorându-mă să nu încerc să aflu mai multe.

M-am întors la reţeta mea, presărând amestecul cu cacao peste albuşurile de ou bătute spumă în timp ce ea punea în bolul mixerului brânză, busuioc, muguri de pin, usturoi şi ulei de măsline.

Când compoziţia a fost omogenă, am lăsat-o să curgă printr-un cornet tăiat la capăt şi am modelat rondele.

Ea şi-a gustat preparatul, l-a sărat, l-a piperat şi a mai adăugat ulei, continuând să amestece pentru a obţine un sos fluid şi consistent în acelaşi timp.

— Cine te-a învăţat să faci asta?

— Am învăţat singură, răspunse, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

Aşteptând ca biscuiţii mei să formeze o crustă, m-am apucat de crema *ganache*[28], în timp ce ea băga spaghetele din grâu integral în apă fierbinte.

Căutând prin dulapuri, am găsit o ciocolată neagră nu prea rea la gust. Alice a ronţăit o bucăţică, în timp ce eu am sfărâmat trei tablete pentru a prepara crema.

— Ca să fie onctuoasă, ar trebui să stea mai multe ore la frigider.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora două dimineaţa. Am băgat pricomigdalele la cuptor şi am redus imediat temperatura.

— Nu mi-ai povestit cum ai ajuns să-ţi închizi restaurantul şi să dai cu piciorul la tot, remarcă ea, turnându-şi un pahar cu lapte.

— E complicat, n-ai cum să-nţelegi…

În clipa aia, m-am gândit la vulturii de la Win Entertainment, cărora fusesem obligat să le vând toate acţiunile mele pentru a evita falimentul şi care mă deposedaseră de numele meu şi de munca mea. De acum înainte, toate restaurantele grupului lor aveau dreptul să înscrie specialităţile *mele* în meniul lor. O viaţă întreagă de creaţie furată de nişte şarlatani fără scrupule. Sfârşitul unei aventuri căreia mă dedicasem trup şi suflet de la şaisprezece ani…

Un cuţit Laguiole cu mâner din fildeş şi abanos zăcea aruncat pe o masă. L-am înşfăcat şi l-am aruncat în faţa mea. Cuţitul s-a rotit de mai multe ori în aer şi s-a înfipt în mijlocul uşii, cu un zgomot surd.

— Nu există decât un „Lempereur”. Iar Lempereur sunt eu!

Fără niciun cuvânt, Alice s-a apropiat de uşă şi a scos pumnalul chiar în momentul în care soneria de la ceasul cuptorului anunţa că pricomigdalele mele erau coapte.

*

[28] Cremă făcută din ciocolată neagră şi frişca. (N. tr.)

Am vărsat un pic de apă sub folia de aluminiu şi degajarea vaporilor a făcut ca biscuiţii să se dezlipească uşor.

— Ingenios! decretă Alice.

M-a ajutat să garnisesc din plin cu *ganache* jumătate dintre prăjituri, apoi să le lipesc două câte două pentru a forma pricomigdalele.

— Ca să iasă bine, ar trebui lăsate să se întărească douăzeci şi patru de ore la frigider, dar o să accelerăm lucrurile, punându-le o oră la congelator.

Între timp, Alice a umplut două farfurii cu paste, pe care le-am mâncat cu poftă. În timpul mesei, mi-a povestit o mulţime de anecdote: că, la vârsta de paisprezece ani, Mozart fusese capabil să retranscrie partitura secretă a operei *Miserere* de Allegri ascultând-o doar o singură dată, că *Adagio* al lui Albinoni nu era de Albinoni, că, la sfârşitul vieţii lui, Picasso dădea autografe direct pe pielea admiratorilor săi, pentru ca aceştia să nu le vândă, că, în cântecul „Hey Jude” al celor de la Beatles, bateria nu intră decât la a treia strofă, fiindcă Ringo Star plecase la toaletă în timpul înregistrării!

Când era relaxată şi încrezătoare, accentul ei se schimba imperceptibil. Intonaţiile erau mai „mormăite”, timbrul mai voalat. Prin asta, mă făcea să mă gândesc la fraţii Gallagher şi eram gata să pun pariu că fata asta trăise în nordul Angliei.

Deşi avea o cultură enciclopedică, nu era deloc pedantă, ci mai degrabă curioasă să afle tot şi dornică să-şi împărtăşească ştiinţa. Genul de copil la care visează toţi părinţii…

19***

Ne-am continuat drumul spre sud.

În două ore, maşina înghiţise două sute şaptezeci de kilometri, iar Alice, vreo treizeci de pricomigdale.

— Mă doare burta, se plânse ea.

— Ţi-am spus!

Ne-am oprit la un popas de pe autostradă, chiar înainte de Aix-en-Provence. Mi-am plătit benzina la casă în timp ce ea se ducea la toaletă. S-a întors după câteva minute, palidă şi cu mai multe şerveţele de hârtie în mână.

— Vrei un ceai?

— Nu, te-aştept în maşină.

*

Coasta de Azur
Ora 07.00

Zorii colorau cerul în roz. La jumătatea drumului dintre Nisa şi Cannes, peninsula Cap-d'Antibes dispărea într-o aglomerare de stânci şi pini maritimi.

— O să trebuiască să-mi arăţi drumul, îi zisei lui Alice, în timp ce maşina rula de-a lungul ţărmului Mediteranei.

Am trecut de prestigiosul Eden Roc, apoi Alice m-a îndrumat până la ultima poartă a fundăturii Sans-Souci. În acest peisaj uluitor şi paradisiac, în mijlocul hotelurilor de lux şi al locuinţelor de miliardari, părinţii ei aveau o casă de vacanţă.

Poarta din fier forjat rămăsese deschisă. Pe mai mult de două sute de metri, o alee de pietriş traversa o plantaţie de pini înainte de a ajunge la o casă mare din anii '30 orientată spre mare. O femeie înaltă şi distinsă ne aştepta pe treptele casei. Alice a deschis portiera şi s-au îmbrăţişat lung.

— Doamna Kowalski, se prezentă ea întinzându-mi mâna.

Probabil că fusese foarte tânără când o născuse pe fiica ei, căci nu-i dădeai mai mult de treizeci şi cinci de ani. Părul blond îi era strâns într-un coc împletit sofisticat. Avea privirea limpede şi intensă; trăsăturile feţei erau incredibil de fine şi delicate, în pofida unei cicatrici bizare, care pleca de sub arcadă şi îi tăia obrazul până la comisura buzelor. Un semn atât de neaşteptat, încât nu-ţi doreai decât un singur lucru: să cunoşti împrejurările în care se alesese cu această rană. Mi-a mulţumit pentru ajutorul meu şi mi-a propus să rămân la o cafea, dar i-am explicat că eram aşteptat.

M-am urcat din nou în maşină, iar Alice a venit să recupereze cele câteva pricomigdale pe care nu le înfulecase.

— Pentru gustarea de la ora patru, zise ea, făcându-mi cu ochiul înainte de a pleca înapoi spre mama ei.

Parcursese deja câţiva metri, când s-a întors şi m-a sfătuit cu gravitate:

— Ai grijă de tine!

*

Am plecat în sens invers şi am parcat în faţa plajei care marca începutul fâşiei de litoral. Am luat revolverul din torpedou, am încuiat BMW-ul şi am luat-o pe jos, cu capul plin de amintiri.

Mă născusem la Auch, dar la Antibes petrecusem unele dintre cele mai frumoase clipe din viaţa mea. La paisprezece ani, tatăl meu mă trimisese la un internat nu departe de aici, la Sophia-Antipolis. La cincisprezece ani, pe meterezele castelului Grimaldi, o sărutasem pe Justine, fata de care fusesem îndrăgostit în adolescenţă. Şi, mai târziu, deschisesem restaurantele franţuzeşti în La Bastide, în Saint-Paul-de-Vence, şi la Hôtel du Cap.

Aceste amintiri care îmi reveneau în memorie m-au făcut să mă înfior.

Ciudat cum destinul mă adusese pe ţărmul primelor mele succese, tocmai în ziua în care eram într-o asemenea derivă…

Promenada era îngustă, mărginită de denivelări ameţitoare. Am sărit de pe o stâncă pe alta pentru a rămâne cât mai aproape de coasta abruptă bătută de valuri, care oferea o panoramă unică asupra oraşului fortificat, asupra culmilor înzăpezite ale Alpilor şi asupra insulelor Lérins.

M-am uitat la soarele portocaliu care triumfa la orizont. Aerul era pur şi spectacolul la fel de orbitor precum singurătatea şi angoasa cu care mă hrăneam.

O zi frumoasă pentru a muri.

Am scos revolverul din buzunar. Cuvintele lui Christophe Salveyre mi-au revenit în minte: „un Smith & Wesson Model 60, de calibru 38 Special.”

Toţi avem o părere despre sinucidere. Act de curaj sau de laşitate? Nici una, nici alta, fără îndoială. Doar o decizie disperată, când te afli într-un impas. Ultima soluţie pentru a ieşi din viaţa ta şi a scăpa de ceea ce a devenit insuportabil.

Mereu făcusem faţă, mereu rezistasem. Mereu mă luptasem cu tot, forţând mâna destinului şi impunându-mi voinţa, dar astăzi era diferit. Aveam un ultim duşman redutabil de înfruntat: pe mine însumi. Ultimul duşman. Cel mai periculos.

Gestul meu nu avea nimic raţional. Nu-l planificasem cu luni de zile înainte, mi se impusese ca unic răspuns la această singurătate brutală, care, de câteva zile, mă devora şi mă făcea să alunec în neant.

M-am gândit la prietenie, dar eu nu avusesem prieteni. M-am gândit la familie, dar o pierdusem. M-am gândit la iubire, dar ea dispăruse.

Chipul fiului meu mi-a răsărit în minte şi am încercat să mă agăţ de el, dar, uneori, chiar dacă te gândeşti la copiii tăi, nu e suficient ca să lupţi cu moartea.

Mi-am lipit ţeava rece de tâmplă. Am tras piedica, am privit pentru ultima dată soarele, am luat o ultimă gură de aer şi am apăsat pe trăgaci ca o eliberare.

19 ****

Am apăsat pe trăgaci.

O dată.

De două ori.

Dar nu eram mort.

Am examinat încărcătorul: era gol.

Imposibil!

Verificasem cele cinci cartuşe când plecasem din Aulnay-sous-Bois.

M-am întors la maşină şi am deschis torpedoul: nici urmă de muniţie. Nu erau decât două şerveţele de hârtie de la staţia service, pe care Alice îşi şterse mâinile. Între petele de pricomigdale cu cremă de ciocolată, îmi lăsase un bileţel mâzgălit în grabă cu un creion albastru.

Dragă Domnule Lempereur, mă rog, vreau să spun Jonathan,

Mi-am luat libertatea de a scoate gloanţele din revolverul tău şi de a le arunca în coşul de gunoi din parcare în timp ce tu-ţi beai cafeaua. Nu ştiu de ce ai vrut să faci rost de o armă, dar sunt aproape sigură că e o idee proastă.

Mai ştiu că, în noaptea asta, chiar dacă nu te simţeai bine, ai făcut efortul de a mă face să râd şi de a avea grijă de mine.

Îmi pare rău pentru problemele tale financiare şi pentru soţia ta. Poate că într-o zi lucrurile se vor aranja între tine şi ea. Sau poate că pur şi simplu nu asta era dragostea vieţii tale.

Mult timp, n-am fost fericită. Când eram foarte tristă, mă agăţăm de o frază, uneori atribuită lui Victor Hugo, pe care o copiasem pe prima pagină a jurnalului meu. Zicea aşa: „Cei mai frumoşi ani ai unei vieţi sunt cei pe care nu i-ai trăit încă.”

Ai grijă de tine, Jonathan!
Alice

Citind aceste cuvinte, viaţa şi-a recăpătat deodată sensul şi am izbucnit în plâns, singur, ca un idiot, în maşina mea.

20
Pe viu

„Răul meu vine de mai departe.”
Flannery O’Connor

San Francisco
Luni seara
Ora 02.00

Scoţându-şi căştile, Jonathan îşi dădu seama că o lacrimă i se prelingea pe obraz. Această scufundare fără tub de oxigen în meandrele celei mai negre perioade din viaţa lui fusese dificilă.

Această Alice Kowalski pe care o întâlnise întâmplător era într-adevăr Alice Dixon, victima Măcelarului din Liverpool?

Trecu iar în revistă toate faptele, însă ceva nu se potrivea. În 15 iunie 2009, Madeline primise inima ciopârţită a lui Alice. Dispunând de un profil genetic indiscutabil, laboratorul identificase organul ca fiind cel al fetei dispărute. „Fără nicio îndoială”, se menţionase în raport.

Or, Jonathan o întâlnise pe Alice Kowalski în noaptea de 31 decembrie 2009.

După mai bine de şase luni!

Deşurubă dopul de la sticla de vodcă şi îşi turnă un întăritor.

Aflat încă sub şocul descoperirii lui, încercă să nu se ambaleze, să lucreze raţional.

Prima ipoteză: cele două Alice n-aveau nimic de-a face una cu alta. Toate astea ţineau de hazard sau de coincidenţă: acelaşi hanorac căptuşit cu molton, acelaşi ecuson al echipei de fotbal, aceeaşi pasiune pentru muzică, aceleaşi trăsături fizice. Era greu de imaginat, dar de ce nu…

A doua ipoteză: Alice avea o soră geamănă neştiută. Nu. Era stupid. De ce una ar trăi într-o familie americană bogată, iar cealaltă, într-un cartier defavorizat din Manchester?

A treia ipoteză: cele două Alice erau aceeaşi persoană. În acest caz, fie laboratorul se înşelase analizând ADN-ul inimii (puţin probabil), fie Alice suferise un transplant cardiac (deloc mai credibil, fără a mai pune la socoteală că inima trimisă poliţiei nu fusese prelevată după regulile chirurgicale, ci de-a dreptul măcelărită).

Ultima ipoteză: o explicaţie supranaturală, gen reîncarnare, dar cine credea în prostiile astea?

Jonathan se mai gândi câteva minute, apoi îşi dădu seama ce târziu se făcuse. Se duse în camera lui, dar nu putea să adoarmă. Încă din prima zi, avusese această impresie stranie că viaţa lui Madeline şi a lui erau legate printr-un fir invizibil. În noaptea asta, reuşise să identifice veriga lipsă: Alice.

Madeline, Alice…

Îi datora explicaţii celei dintâi.

Avea o datorie faţă de cea de-a doua.

21
The wild side

„Ameţeala este altceva decât frica de a nu cădea. Este vocea hăului de sub noi care ne atrage şi ne vrăjeşte, dorinţa de cădere de care ne apărăm după aceea cu spaimă.”
Milan Kundera

Paris, Montparnasse
Marţi, 20 decembrie
Ora 19.00

În faţa oglinzii din apartamentul său, Madeline îşi aranja ţinuta de „luptă”: machiaj şic şi discret, tocuri înalte pentru alungirea siluetei, rochiţă neagră de mătase. Totul stătea în lungimea picioarelor: rochia nu trebuia să fie nici prea lungă, nici prea scurtă, ci să se oprească fix deasupra genunchiului. În seara asta, era „în misiune” şi, judecând după pipiţele care defilau prin patul lui George, trebuia să fie dezirabilă dacă voia să-l prindă în capcană.

Îşi luă mantoul de gabardină pe care i-l făcuse cadou Raphael şi ieşi din apartament, simţindu-se suficient de atrăgătoare pentru a-şi păcăli duşmanul.

La ora asta, maşinile mergeau bară la bară, aşa că, deşi era frig, preferă să ia metroul în locul taxiului şi coborî în staţia Raspail.

Montparnasse, Pasteur, Sèvres-Lecourbe…

Trenul era înţesat de lume. Majoritatea călătorilor se întorceau de la slujbă, alţii ieşeau să ia cina sau se duceau la spectacol, alţii îşi făceau cumpărăturile de Crăciun. Madeline îşi deschise geanta: conţinea un Glock 17 – fosta ei armă de serviciu pe care n-o restituise niciodată – şi o carte de buzunar – *Călăreţul suedez,* pe care librarul ei i-o recomandase cu mult timp în urmă.

Cambronne, La Motte-Picquet, Dupleix, Bir-Hakeim…

În picioare, rezemată de strapontină, se uită în jur. I se părea că lumea citea din ce în ce mai puţin în mijloacele de transport în comun. Ca şi prin alte locuri, oamenii scrutau ecranul telefonului, scriind mesaje, jucându-se, ascultând muzică. Încercă să se cufunde în lectura romanului, dar nu reuşi să se concentreze. Prea multă lume, prea multă înghesuială şi, mai ales, greutatea culpabilităţii care îi apăsa pe umeri. De sâmbătă îl tot minţea pe Raphael. Şi minciunile ei erau din ce în ce mai puţin inocente. În seara asta îi spusese că se duce la înmormântarea fetei unei prietene. Din fericire, el nu era nici neîncrezător, nici suspicios, altfel, nu i-ar fi luat mult s-o demaşte.

Passy, Trocadéro, Boissiere, Kléber…

Aşa cum sperase, George LaTulip îi dăduse telefon la doar câteva ore după „accident”, o sunase la florărie, invitând-o să ia masa de prânz cu el. Ca să-l excite, îl refuzase mai întâi, dar, din fericire, el insistase şi Madeline acceptase invitaţia la cină. Cunoştea bine tipii ca George. În articolele de psihologie ale revistelor pentru femei, erau numiţi „seducători compulsivi”. În realitate, li se spunea fustangii. Chestiune de vocabular…

Coborî la capătul liniei 6. Încă de la ieşirea din metrou fu întâmpinată de explozia feerică a luminilor de Crăciun. Pe mai bine de doi kilometri, de la piaţa Concorde până în piaţa Étoile, sutele de copaci ai celui mai frumos bulevard din lume erau acoperite cu flamuri de cristale albăstrui. Nici măcar parizianul cel mai blazat nu putea rămâne indiferent în faţa acestei feerii.

Îşi strânse şi mai tare mantoul, o luă pe bulevardul Hoche şi se opri în faţa restaurantului Royal Monceau.

— Eşti încântătoare, o întâmpină George.

Nu-şi bătuse joc de ea. Restaurantul hotelului de lux impresiona prin colonadele sale, prin fotoliile din piele bej şi prin combinaţiile de material: scaune de bar din metal, tejghea translucidă…

— Îţi place designul? întrebă el, în timp ce se aşezau la o masă într-un separeu discret.

Madeline dădu din cap.

— A fost realizat de Starck. Ştiai că tot el mi-a „îmbrăcat” şi mie restaurantul?

Nu, nu ştia.

Începând din acest moment, ea aproape că nu mai vorbi, mulţumindu-se să fie frumoasă şi să zâmbească, să se prefacă cucerită de farmecul lui George, cimpanzeul în călduri. Discursul lui era rodat. Foarte degajat, făcea conversaţie pentru amândoi, vorbea de călătoriile lui, de practicarea sporturilor extreme, de David Guetta şi Armin van Buuren, pe care „îi cunoştea personal”, de noaptea pariziană pe care o considera „tristă, îngrozitoare şi aproape moartă”.

— Este foarte grav: nu mai există o veritabilă cultură *underground* în capitală. Cei mai buni DJ şi casele de discuri cele mai creative s-au mutat la Berlin sau la Londra. În ziua de azi, dacă vrei într-adevăr să petreci, trebuie să iei avionul!

Madeline asculta amuzată aceste cuvinte pe care probabil că le rostise deja de o sută de ori. Când i se aducea câte un fel de mâncare – ou moale cu raci şi mânătărci, pulpă de viţel cu zeamă şi morcovi – se întreba ce părere ar fi avut Jonathan despre el.

După ce a savurat fiecare înghiţitură din desertul ei – un *millefeuille* extraordinar cu ciocolată şi lămâie – Madeline a acceptat să meargă la George acasă pentru un „ultim pahar”.

Se instală pe scaunul pasagerului într-un Porche pe care portarul tocmai îl trăsese la intrare. Înainte de a demara, LaTulip se aplecă spre Madeline şi o sărută pe gură.

Hotărât lucru, tipul ăsta e foarte sigur pe el.

Îi zâmbi, prefăcându-se că îi place şi îi răspunse la sărut.

*

Între timp, la San Francisco…

Ceasul aeroportului arăta ora douăsprezece ziua. Jonathan îşi luă fiul în braţe, apoi îl lăsă jos. Cu biletul de avion în mână, îşi pironi privirea în ochii lui Marcus.

— Bun, ţi-l încredinţez pe Charly timp de două zile. Alessandra rămâne în oraş în timpul vacanţei, va putea veni să te ajute. Cât despre restaurant, am anulat toate rezervările până la sfârşitul săptămânii.

— Eşti sigur că vrei să iei avionul ăsta?

— Sunt sigur.

— N-am prea înţeles ce naiba cauţi la Londra.

— De fapt, mă duc la Manchester. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, să verific nişte chestii…

— Şi chestiile astea nu pot aştepta?

— Nu.

— Nu vrei să-mi explici?

Jonathan răspunse evaziv:

— Am o datorie de plătit, nişte fantome de alungat şi nişte zone de umbră de luminat…

— Are legătură cu femeia aia, Madeline Greene?

— O să-ţi povestesc totul când o să mă lămuresc. Între timp, ai grijă de Charly!

— Stai liniştit!

— Pentru tine, asta-nseamnă nu alcool, nici măcar un strop, nu paraşute acasă, nu haşiş, *joint*-uri, marijuana, canabis, iarbă…

— Cred c-am prins ideea!

— Iar pentru el înseamnă spălat pe dinţi dimineaţa, la prânz şi seara, nu filme sau desene animate violente, nu reality-show-uri, nu dulciuri la fiecare cinci minute, cel puţin cinci porţii de fructe sau de legume pe zi, pijama şi în pat la ora opt.

— Am priceput!

— Totul este clar?

— Ca lumina nopţii, răspunse Marcus, ceea ce-l făcu pe Charly să pufnească în râs.

Jonathan îi mai îmbrăţişă o dată şi se îndreptă spre zona de îmbarcare.

Avionul British Airways cu destinaţia Londra decolă din San Francisco puţin după ora unu. Aruncând o privire pe hublou, Jonathan avu o strângere de inimă.

Era oare o idee bună să-şi lase fiul, pe care şi-aşa îl vedea atât de puţin, în plină vacanţă de Crăciun? Cu siguranţă, nu. Totuşi, se străduia să-şi alunge îndoielile. Acum, nu se mai putea întoarce din drum. Trebuia să înţeleagă, să meargă până la capătul acestui mister, dincolo de amintiri şi de minciuni. După Madeline, îi venise lui rândul să se confrunte cu fantoma lui Alice Dixon.

*

Paris

George o invită pe Madeline să intre prima în ascensorul minuscul. Închise uşa, apăsă pe butonul corespunzător etajului cinci şi îşi băgă limba în gura tinerei femei. Îi puse o mână pe sâni, în timp ce cu cealaltă încerca să-i ridice rochia.

Madeline simţi cum i se pune un nod în gât, dar reuşi să-şi ascundă dezgustul. Era în misiune.

În MISIUNE.

Duplexul lui George ocupa ultimele două etaje ale imobilului. Era un apartament modern, cu spaţii deschise şi decorat minimalist, cu o uşoară tentă industrială. O scară futuristă din oţel lega cele două etaje.

George îşi dezbrăcă invitata de mantou, apoi atinse uşor un întrerupător de sticlă: imediat începu să se audă muzică.

— Îţi place? E *Progressive Trance* mixată de un danez: Carl Karl, regele scenei berlineze. Pentru mine, e noul Mozart.

Iar tu eşti prost ca noaptea, se gândi Madeline, afişând cel mai adorabil zâmbet al ei.

Acum, că erau singuri, se simţea stânjenită. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Îi era frică de ceea ce avea să se întâmple. O parte din ea ar fi vrut să fie în altă parte, cu

Raphael, în confortul apartamentului ei. Dar o alta era încântată, febrilă, gusta din plin pericolul.

— Îţi prepar un Pink Pussy Cat? întrebă ea, trecând în spatele barului.

Auzind cuvântul *pussy,* George scoase un geamăt de plăcere. Se postă în spatele cuceririi lui, îi puse mâinile pe şolduri, apoi le urcă în sus pe piept.

— Aşteaptă, dragule, o să răstorni totul! zise ea, eliberându-se încetişor.

Luă două pahare înalte, pe care le umplu cu cuburi de gheaţă.

— Am un cadou pentru tine! zise el, scoţând din buzunar două comprimate mici, roz, ornate cu câte o stea.

Ecstasy...

Ea luă o pastilă şi-i aruncă o privire complice.

— Ar trebui să stingi lumina, propuse ea prefăcându-se că înghite amfetamina.

Imbecilul ăsta o să-mi strice planul!

Se grăbi să toarne vodcă în paharele de cocktail, peste care puse suc de grepfrut şi un strop de sirop de rodie. Profită de un moment de neatenţie al lui George pentru a-i pune în băutură o doză zdravănă de Rohypnol, un somnifer puternic, folosit adesea de violatori.

— Până la fund! zise ea, întinzându-i paharul cu Pink Pussy Cat.

Slavă Domnului că George nu se lăsă rugat să dea pe gât tot cocktailul, dar abia îşi puse paharul jos, că o şi trânti pe Madeline pe o canapea îmbrăcată în pânză neagră şi plină de pernuţe cu dungi.

Prinse capul tinerei femei cu amândouă mâinile, îndreptându-şi gura spre a ei pentru un sărut pe care şi-l imagina fără îndoială senzual. Îşi băgă limba îi gura ei, îi ridică rochia până la chiloţi, apoi îi descheie nasturii din partea de sus, mângâindu-i şi sărutându-i sânii.

Madeline simţi cum i se pune un nod în gât. Nu mai avea aer. Trupul lui George lipit de al ei era greu, copleşitor, degajând o căldură şi un miros supărătoare. Saliva lui caldă

şi sărată o îngreţoşa şi o sufoca. Excitat, George o domina, muşcând-o de gât, visându-se în pielea leului înainte de a-şi devora gazela. Ea se sufoca şi în acelaşi timp era supusă. Nimeni n-o obligase să vină. Nimeni n-o obliga să rămână. Putea să oprească jocul cu un singur cuvânt sau strigăt, dar nu o făcu.

Pentru a rezista, se concentră pe ceea ce o înconjura, pe zgomotul făcut de unul dintre pantofii ei căzut pe podea, pe tavanul luminat de farurile maşinilor care treceau pe stradă.

Faţa patronului de restaurant era lipită de a ei. Bărbatul îi lăsă sânii şi începu să-i mozolească urechile.

— Îţi place? îi şopti el.

Ea se mulţumi cu un geamăt, simţindu-i penisul erect. Cu un gest autoritar, George îi apucă mâna pentru a i-o pune pe sexul lui. Madeline închise ochii şi simţi ceva ca un gust de sânge în gură.

Să caute. Să afle. Să înţeleagă.

Să ancheteze.

Ăsta era drogul ei de când intrase în poliţie. Poliţistă era, poliţistă avea să rămână. Asta îi era adevărata natură. O chestie încrustată în ea şi care o contaminase ca o boală.

Degetele lui George coborau acum spre pântecul ei, mângâindu-i coapsele, explorându-i pubisul.

Madeline întoarse capul spre oglinda mare din salon şi-şi văzu ochii strălucind în noapte. Gustul vertijului, al violenţei, nevoia de a depăşi limitele: această latură sălbatică pe care o înăbuşise de doi ani revenea, lovind-o în plină figură, ca un bumerang.

Amintirile şi fostele senzaţii se ridicau la suprafaţă. Obişnuinţa pericolului; dependenţa pe care o putea crea această profesie. Când avea de-a face cu o crimă sângeroasă, puţine lucruri puteau să rivalizeze cu adrenalina slujbei ei. Nici vacanţele, nici ieşirile cu prietenele, nici sexul. Ancheta o făcea monomaniacă, misterul o devora. Înainte, când avea un caz important, „trăia” la comisariat, dormea în maşina din parcare sau

chiar în celule. În seara asta, era diferit. În fine, doar în aparenţă. Desigur, nu era vorba de vreo crimă, dar flerul ei îi spunea să persevereze. Francesca devenise obsesia ei: ce anume putuse s-o împingă pe această femeie să-şi saboteze de bunăvoie căsnicia şi să-şi distrugă căminul? Un asemenea comportament ascundea sigur ceva foarte grav…

Degetele lui George se mai plimbară un moment în jurul ţesăturii umezite a chiloţilor, apoi îşi pierdură progresiv agilitatea. Când simţi corpul „amantului" prăbuşindu-se brutal peste ea, Madeline se eliberă şi se ridică de pe canapea ca o scufundătoare grăbită să urce înapoi la suprafaţă. LaTulip zăcea pe sofa, doborât de *roofie*[29]*.* Madeline se asigură că bărbatul mai respiră. Spera doar ca interacţiunea dintre somnifer şi ecstasy să nu producă efecte iremediabile.

*

Ora 23.00

Să nu piardă timpul. Să-şi facă treaba. Imediat.

Madeline se apucă de lucru metodic. Apartamentul ascundea un secret, era sigură. Închise mai întâi muzica aia asurzitoare care o oripila, aprinse toate luminile şi începu să scotocească.

Duplexul era mare, dar relativ gol. Sau mai degrabă, toate lucrurile erau la locul lor. George era un tip ordonat şi avea mai mult ca sigur o menajeră. Avea un dulap imens, la care ar fi visat orice fată. În bibliotecă şi în dulapuri, totul era aranjat cu grijă: material de sport, aparate hi-fi ultimul răcnet, DVD-uri cu sutele, câteva cărţi frumoase… Madeline căută prin toate hainele, deschise tot ce se putea deschide, inspecta toate ungherele. Acest fel de „îndemânare" nu se pierdea niciodată. Nu ştia cu adevărat ce căuta, dar intuia

[29] Denumire dată de toxicomani Rohypnolului. (N. tr.)

că era ceva de găsit. Poate vreo hârtie în numeroasele dosare ale lui LaTulip.

Verifică dacă George era tot inconştient, îşi scoase Glock-ul, în caz că ar fi avut o trezire mai brutală, şi se instală la biroul lui, pentru a se uita prin hârtii: extrase de cont, avize de impozitare, facturi de energie electrică, titluri mobiliare şi imobiliare. Această „percheziţie” îi luă mai mult de o oră, dar nu descoperi nimic din ceea ce nu ştia deja. Patronul de restaurant avea venituri substanţiale din încasările localului său, dar mai ales ca administrator al Fundaţiei DeLillo.

Madeline turba de furie că o dăduse în bară.

Timpul trecea repede.

Mai rămânea laptopul de pe măsuţa joasă din salon. Madeline deschise aparatul cu circumspecţie. Când era poliţistă, trimetea conţinutul hardurilor la analizat, la un serviciu specializat, dar cunoştinţele ei în domeniul informaticii erau limitate. Din fericire, aparatul era deja pornit, ceea ce o scuti de introducerea unei parole pentru a avea acces la el. Se mulţumi cu două-trei operaţiuni simple, deschizând nişte dosare de pe desktop, un folder cu fotografii – ticsit de imagini subacvatice – examinând istoricul site-urilor accesate. Parcurse rapid e-mailurile păstrate în inbox, dar nu găsi nimic interesant.

A ancheta înseamnă a insista.

Fără a se descuraja, scotoci prin soft-ul de mesagerie. Contul lui George avea o configuraţie IMAP. Madeline făcuse acelaşi lucru pentru propria ei adresă, ceea ce îi permitea să-şi consulte e-mailurile în acelaşi timp pe telefon şi pe computerul personal. Dar nu era nevoie să fii un expert în informatică pentru a şti că, în acest caz, toate mesajele rămâneau arhivate pe server, chiar şi cele pe care utilizatorul credea că le şterse.

Aşadar, Madeline dădu o raită prin arhivele contului. Erau mii de mesaje, primite ori trimise de ani de zile. Introduse diferite cuvinte-cheie, până reuşi să izoleze e-mailul pe care-l căuta.

Dovada că era pe drumul cel bun:

De la: Francesca DeLillo
Către: George LaTulip
Subiect: Re:
Data: 4 iunie 2010 19:47

George,
Te implor, renunţă la planul de a merge să te întâlneşti cu Jonathan la San Francisco.
Decizia pe care am luat-o noi a fost cea bună. E prea târziu să ai remuşcări, credeam c-ai înţeles asta citind presa…
Uită de Jonathan şi de ceea ce ni s-a-ntâmplat! Lasă-l să-şi revină!
Dacă o să-i mărturiseşti adevărul, o să ne pui pe toţi trei într-o situaţie dramatică şi o să pierzi tot: slujba, apartamentul, micul tău confort.

F.

Mesajul era incoerent, dar interesant. Fără îndoială, erau ceva lucruri de descoperit citind printre rânduri. Printă e-mailul şi, pentru mai multă siguranţă, îşi trimise o copie pe propria-i adresă.

*

Ora 01.00

Apă rece ca gheaţa aruncată peste faţă. Apoi palme. George deschise ochii chiar în momentul în care încasa, în plină figură, o nouă scatoalcă.

— Ce naiba…

Era legat cu propriile cravate pe un scaun din living. Încercă să se elibereze, dar avea mâinile prinse la spate şi gleznele legate de câte un picior al scaunului. La zece

centimetri de faţa lui, ţeava unei arme îl ameninţa. Era cu totul la cheremul acestei femei pe care avusese imprudenţa să o aducă acasă la el şi care tocmai îl legase fedeleş.

— Pot… pot să-ţi dau bani. Am o cutie mică în dulap care conţine cel puţin douăzeci de mii de euro.

— Da, ţi-am găsit deja bişatrii, răspunse Madeline, fluturându-i teancul de bancnote prin faţa ochilor.

— Atunci ce mai vrei?

— Adevărul.

— Adevărul despre ce?

— Despre asta.

El lăsă capul în jos şi văzu e-mailul de la Francesca.

— Cine… cine eşti tu, de fapt? Credeam că eşti florăreasă şi că…

— Sunt femeia care ţine revolverul, atât!

— Nu ştiu ce te interesează în povestea asta, dar te sfătuiesc să…

— În poziţia ta, cred că n-ai ce să mă sfătuieşti! Să revenim la e-mailul ăsta: de ce voiai să te duci să-l vezi pe Jonathan Lempereur la San Francisco?

George transpira abundent, speriat. Pentru a-l face să vorbească, Madeline lipi ţeava armei de fruntea patronului de restaurant.

— Jonathan e omul căruia-i datorez totul, îngăimă el. El m-a scos din rahat şi mi-a croit un drum în viaţă. Era tânăr şi plin de energie. Pe vremea aia, era un tip deosebit: generos, capabil să te îndepărteze de demonii tăi şi să te facă să dai tot ce ai mai bun în tine…

— Şi pentru a-i mulţumi, i-ai furat nevasta?

— Deloc! se apără el, respirând cu greutate. Doar nu-ţi închipui că Francesca ar fi putut să se îndrăgostească de un tip ca mine! Era nebună după soţul ei!

Cu o mişcare a capului, George îşi şterse sudoarea care îi curgea pe faţă.

— Erau un cuplu ciudat şi exaltat, continuă el. Fiecare îl admira pe celălalt. Fiecare voia să-l impresioneze pe

celălalt. Îşi repartizaseră sarcinile, el în bucătărie şi pe platourile de televiziune, ea în culise, ocupată cu dezvoltarea afacerii. Francesca îşi venera soţul, voia să-i facă reţetele cunoscute în lumea întreagă, dar…

— …dar ce?

— Vrând să se extindă prea repede, a luat decizii proaste, care au dus compania în pragul falimentului.

Lui George îi clănţăneau dinţii. Cearcăne mari i se formaseră sub ochi, ca nişte dâre de funingine. Hotărât lucru, amestecul de ecstasy şi somnifer nu era recomandabil.

— Fotografiile astea din tabloide, cu tine şi Francesca, sunt deci praf în ochi?

— Evident! Într-o zi, acum doi ani, mi-a telefonat din Bahamas. Era chiar în timpul vacanţei de Crăciun. Eram în Maldive cu un prieten, pentru a face scufundări. Complet înnebunită, mi-a cerut să vin să mă întâlnesc cu ea la Nassau, până a doua zi la ora trei. Mi-a zis că era urgent. Am încercat să aflu mai multe, dar m-a asigurat că, cu cât ştiam mai puţin, cu atât era mai bine pentru mine.

— Ce te-a făcut să accepţi?

— Francesca era şefa mea şi n-aş zice că mi-a dat de ales. Îmi amintesc că a fost nebunie curată: avioanele erau pline; a trebuit să fac escală la Londra pentru a ajunge la timp. Îmi închipuiam că voi afla mai multe informaţii odată ajuns la faţa locului, dar n-a fost cazul. N-a făcut decât să pună în scenă fotografiile alea stupide cu un paparazzo local şi ne-am întors cu acelaşi avion.

— Şi?

— La sosire, Jonathan ne aştepta la aeroport. Nu ştiu cine-l prevenise, dar a ieşit urât de tot. Pe mine m-a pocnit şi s-a certat violent cu soţia lui, de faţă cu toată lumea. A doua zi, anunţau divorţul şi vânzarea companiei.

— Nu i-ai spus niciodată adevărul prietenului tău?

— Nu. M-am gândit la asta de mai multe ori. Aveam remuşcări, ştiam că o duce rău şi că vegetează la San

Francisco. Am vorbit cu Francesca şi de fiecare dată m-a convins să n-o fac, mai ales că…

— …mai ales că fundaţia ei te plătea regeşte ca să păstrezi tăcerea.

— Ascultă, n-am pretins niciodată că sunt un tip cinstit. Numai Jonathan o credea.

— Şi Francesca?

— Trăieşte tot la New York, cu fiul ei. De la moartea lui taică-său, se ocupă în principal de fundaţie.

— Are pe cineva?

— Nu ştiu. Uneori, la seratele de binefacere sau la premiere vine însoţită, dar asta nu-nseamnă că tipii respectivi sunt iubiţii ei. Bun, acum dezleagă-mă, fir-ar să fie!

— Ciocu’ mic, te rog! La ce face aluzie în mesajul ei, când scrie „Credeam c-ai înţeles citind presa…”?

— Habar n-am!

Madeline putea să pună pariu că George minţea. Venindu-şi în fire, devenea chiar ameninţător:

— Eşti conştientă că, de cum m-ai eliberat, o să dau năvală în primul comisariat care-mi iese-n cale şi…

— Nu cred, nu.

— Şi de ce mă rog?

— Pentru că poliţia sunt eu, tâmpitule!

Trebuia să se calmeze. Se afla într-o situaţie periculoasă. Care era următorul pas? Să-i pună ţeava pistolului în gură? Să-i verse apă pe căile respiratorii, ca să-l sufoce? Să-i taie vârful unui deget?

Un tip ca Danny l-ar fi făcut pe George să vorbească în cinci minute. Dar nu era sigură că Danny şi-ar fi dorit ca ea să treacă de partea cealaltă.

Luă un cuţit de bucătărie şi tăie prima legătură care îl ţinea pe George prizonier, eliberându-i astfel mâna dreaptă.

— Cu restul, te descurci singur! zise ea, părăsind apartamentul.

22
Fantoma din Manchester

„Un secret pe care-l păstrăm este ca un păcat
pe care nu-l mărturisim nimănui: germinează,
se alterează în noi şi nu se poate hrăni
decât cu alte secrete.”
Juan Manuel de Prada

Miercuri, 21 decembrie
Londra

Avionul companiei British Airways ateriză pe aeroportul Heathrow la ora şapte dimineaţa, pe întuneric, ploaie şi ceaţă. Această vreme „englezească” nu-l contrarie pe Jonathan peste măsură: nu venise aici în vacanţă. Abia coborât din avion, schimbă câţiva dolari şi îndreptă spre sediul firmei Hertz, pentru a intra în posesia maşinii pe care o rezervase cu o zi înainte pe internet.

De la Londra, făceai patru ore pe autostradă până la Manchester. Primii kilometri au fost un coşmar: Jonathan se gândi că nu se va obişnui niciodată să conducă pe stânga. Unele gânduri antibritanice îi trecură prin minte (se critica adesea ignoranţa francezilor, dar ce să mai zici de un popor care nu acceptă moneda euro, continua să conducă pe stânga şi îşi folosea indexul şi degetul mijlociu pentru a face cunoscutul gest obscen?), dar respinse aceste clişee etnocentrice. Trase aer în piept şi îşi zise că era mai bine să rămână calm, să conducă cu viteză mai mică şi să se concentreze.

Apoi ajunse la un rond, unde fu cât pe ce să greşească sensul, vru să semnalizeze, dar, din cauza comenzilor inversate, activă ştergătoarele şi puţin lipsi să nu provoace un accident.

La periferia Manchester-ului, puse în funcţiune GPS-ul şi introduse coordonatele comisariatului din Cheatam Bridge. Într-un final, ajunse la o clădire cenuşie, în faţa căreia

resimţi o oarecare emoţie. Locurile erau exact aşa cum şi le imaginase. Aici lucrase Madeline, aici venise Erin Dixon într-o dimineaţă ceţoasă, ca să anunţe dispariţia fiicei ei…

În holul de la intrare, se informă dacă *detective* Jim Flaherty mai lucra acolo. Când i se răspunse că da, întrebă dacă poliţistul putea să-l primească.

— Am să-i comunic nişte elemente noi în legătură cu una dintre anchetele lui.

Recepţionista vorbi la telefon, apoi îl invită s-o urmeze. Traversară o sală mare, pe care îşi amintea c-o văzuse în vechea fotografie de la aniversarea lui Madeline. Comisariatul era la fel. După toţi aceşti ani, nimic nu se schimbase cu adevărat, în afară de posterul cu Cantona, care fusese înlocuit cu cel al lui Wayne Rooney.

N-aţi făcut cel mai bun lucru, băieţi…

Recepţionista îl pofti într-un birou pe care Flaherty îl împărţea cu un tânăr *lieutenant.*

— Domnul *chief detective* vă poate primi.

Jonathan îl salută pe celălalt poliţist şi se îndreptă spre biroul lui Flaherty. Acesta recuperase vechiul poster al lui „Canto” pe care îl lipise cu scotch lângă afişul unui concert The Clash.

O bilă albă pentru el…

Pe panoul din plută, prinsese în pioneze mai multe fotografii – de la zilele de naştere, petreceri de ieşire la pensie, diverse sărbătoriri – care datau toate din vremea când Madeline mai era „încă acolo”. În fine, în dreapta sus, era lipit cu scotch micul afiş îngălbenit şi jerpelit, care anunţa dispariţia lui Alice Dixon. Nu numai că Flaherty nu-l scosese, dar îl pusese alături de un portret al fostei lui colege. Mai multe lucruri săreau în ochi: cele două femei aveau aceeaşi privire tristă şi stinsă, aceeaşi frumuseţe şi dădeau aceeaşi impresie de a fi în altă parte, într-o lume numai a lor, foarte departe de cel care ţinea aparatul de fotografiat.

— Pot să vă ajut? întrebă Flaherty închizând uşa în urma lui.

Jonathan îl salută. Poliţistul avea o figură plăcută, părul blond-roşcat şi o statură impozantă. În fotografii, era „bărbat bine”, chiar dacă acum se vedea o oarecare delăsare. Făcuse ditamai burta, aşa că Jonathan se gândi că nişte săptămâni de dietă Dukan l-ar fi ajutat să-şi recapete silueta.

— Avem o cunoştinţă comună, domnule locotenent, începu Jonathan, aşezându-se pe scaun.

— Despre cine este vorba?

— Despre Madeline Greene.

O mică scânteie se aprinse în ochii lui Flaherty.

— Madeline… Nu mai am veşti de la ea de când a demisionat. Ce mai face?

— Bine, cred. Are o florărie la Paris.

— Aşa auzisem şi eu.

— De fapt, reluă Jonathan, n-am venit să vă vorbesc de Madeline, ci de Alice Dixon.

Flaherty se schimbă la faţă şi se încruntă cu un aer ameninţător. Tensiunea era palpabilă şi Jonathan nu mai avea nici cea mai mică dorinţă de a-l sfătui să ţină regim.

— Sunteţi un afurisit de ziarist din ăla băgăcios, nu-i aşa?

— Deloc, sunt *chef.*

— Şef de ce?

— *Chef* bucătar.

Poliţistul îl măsură din cap până-n picioare şi se mai îmblânzi un pic:

— Într-o vreme apăreaţi la televizor, nu-i aşa?

— Da, eu eram.

— Atunci, ce naiba căutaţi în biroul meu?

— Am o informaţie care ar putea să vă intereseze.

Poliţistul se uită pe furiş la colegul lui, apoi aruncă o privire la ceasul de perete care tocmai anunţase ora unu.

— Aţi mâncat de prânz? întrebă el.

— Nu încă. Am luat avionul de la San Francisco şi am aterizat la Londra în dimineaţa asta.

— Doar ca să vă-ntâlniţi cu mine?

— Exact.

— La două străzi de-aici e un bar frecventat de poliţişti. Vă tentează o porţie de *fish&chips?*

— Cu plăcere, răspunse Jonathan, ridicându-se pentru a-l urma.

— Dar vă previn, nu e Fat Duck[30]...

*

În privinţa asta, poliţistul avusese dreptate. Locul era zgomotos şi mirosea a prăjeală, a bere şi a transpiraţie.

Abia ce se aşezară, că Flaherty intră direct în subiect:

— Îmi păreţi simpatic, dar vă pun în gardă de la bun început: cazul Alice Dixon este închis de doi ani, aţi priceput? Aşa că, dacă aţi venit să mă frecaţi la melodie cu teorii îmbârligate sau cu pseudorevelaţii idioate, vă sparg farfuria-n cap, e clar?

— Ca lumina zilei, răspunse Jonathan.

Poate nu e expresia cea mai potrivită, se gândi el, uitându-se pe geam privind prin geam la ploaia torenţială pe care norii mari şi negri o deversau peste oraş.

— În cazul ăsta, v-ascult! zise Jim, înfulecând ditamai bucata de peşte prăjit.

— Ce s-a întâmplat cu Erin Dixon? începu Jonathan.

— Mama puştoaicei? A murit anul trecut de o supradoză. Şi-a aruncat pe droguri toţi banii pe care i-au dat vulturii ăia de la televiziune. Nu contaţi pe mine ca să-i plâng soarta...

— De ce cazul a fost clasat atât de repede?

— Atât de repede? Am primit inima fetei acum doi ani şi jumătate, la sfârşitul primăverii lui 2009, cu zece zile înaintea arestării lui Harald Bishop, Măcelarul din Liverpool. Avem dovada morţii lui Alice şi un ucigaş după gratii, nu v-ajunge?

— Am citit că Bishop s-a acuzat singur de anumite crime pe care nu le-a comis...

[30] Restaurantul al *chef*-ului Heston Blumenthal, considerat unul dintre cele mai prestigioase localuri din Marea Britanie. (N. a.)

— Da, e ceva frecvent la criminalii în serie. Încă nu se ştie cu certitudine tot ce a făcut Bishop. El vorbeşte mult, dar nu neapărat despre ce ne-ar interesa pe noi. Ca alţi monştri din speţa lui, este un tip complet sărit de pe fix şi totodată foarte calculat. În timpul interogatoriilor se distrează cu anchetatorii: mărturiseşte ceva, apoi retractează, vorbeşte despre o altă crimă. Am continuat să analizăm toate osemintele găsite în grădina lui. N-am identificat profilul genetic al lui Alice, dar asta nu-nseamnă că n-a ucis-o.

Jonathan luă o gură de peşte prăjit şi avu o senzaţie de greaţă. Se simţea rău în acest loc înghesuit şi cald ca o etuvă. Îşi descheie un nasture de la gulerul cămăşii şi comandă o apă minerală Perrier.

— Mai sunteţi îndrăgostit de Madeline Greene? întrebă el, trăgând de inelul de deschidere al cutiei.

Flaherty îl privi uluit, apoi păru cuprins de o furie surdă.

— Haide, Jim recunoaşte! continuă Jonathan. E o fată frumoasă, inteligentă şi hotărâtă, cu o anume vulnerabilitate care o face şi mai atrăgătoare. E greu să n-o iubeşti, nu?

Flaherty bătu cu pumnul în masă.

— De unde ai scos…

— E suficient să te uiţi la fotografiile din biroul tău. De când a plecat Madeline, câte kilograme ai luat? Cinşpe? Douăzeci? Te-ai lăsat pe tânjală. Cred că plecarea ei te-a devastat şi că…

— Termină cu prostiile astea! zise poliţistul, apucându-l de guler.

Dar asta nu-l împiedică pe Jonathan să continue:

— Cred de asemenea că nu eşti deloc convins că Bishop a omorât-o pe Alice. Ai păstrat anunţul cu dispariţia ei în biroul tău fiindcă, pentru tine, cazul nu va fi niciodată închis. Sunt sigur că te gândeşti în fiecare zi la Alice. Cred chiar că ai continuat să anchetezi pe cont propriu şi că ai găsit indicii noi. Nu dovezi care să-ţi permită să redeschizi ancheta, dar elemente care te împiedică să dormi nopţile…

Privirea lui Flaherty se tulbură. Descumpănit, îi dădu drumul. Jonathan îşi luă haina, se ridică şi lăsă o bancnotă de zece lire pe masă. Făcu câţiva paşi prin ploaie şi traversă strada, adăpostindu-se de furtună sub copertina unei şcoli.

— Stai! îi strigă Flaherty repezindu-se după el. Ziceai că ai să-mi comunici nişte informaţii.

Cei doi bărbaţi se aşezară pe o bancă de lemn, la adăpost de averse. Era vacanţa de Crăciun. Curtea şcolii era pustie. Furtuna se abătea cu o forţă incredibilă, deversând asupra cartierului o ploaie cumplită, care ameninţa să înece totul.

— Nu sunt Moş Crăciun, îl preveni Jonathan. Înainte de a-ţi spune ce am găsit, vreau să ştiu exact unde ai ajuns cu investigaţiile.

Jim oftă, dar acceptă să facă un bilanţ al progreselor anchetei lui:

— Ai dreptate: chiar dacă acest caz a fost clasat, am continuat în timpul meu liber să cercetez anumite piste deschise de Madeline. Una în special, referitoare la jurnalul intim al lui Alice, care ne-a intrigat întotdeauna.

— De ce?

— Pentru că nu conţinea decât banalităţi, nimic cu adevărat „intim”…

— L-aţi trimis la analiză?

— Da, mai întâi la un grafolog care a confirmat autenticitatea documentului, apoi la un chimist. Deşi e destul de dificil să datezi documentele recente, poţi să afli multe lucruri din câteva pagini mâzgălite. Ştiai, de exemplu, că unii fabricanţi includeau în stilourile lor nişte „marcatori chimici”, indicând anul de fabricaţie a cernelii?

Jonathan dădu din cap că nu ştia. Jim continuă:

— Cerneala se învecheşte chiar din momentul în care intră în contact cu hârtia. Compuşii ei se degradează, rezultând alte produse care pot fi analizate prin cromatografie şi graţie razelor infraroşii. În fine, nu vreau să te plictisesc. Raportul grafologic a fost categoric:

paginile au fost scrise de Alice, dar acest jurnal cuprinzând evenimente care se întind pe mai mult de un an a fost scris, de fapt, *dintr-odată.*

Jonathan nu era sigur că înţelege tot. Jim îşi explică descoperirea:

— Sunt convins că e vorba de o copie „cenzurată" realizată de Alice pentru a ne pune pe nişte piste greşite.

— Sunt de acord cu tine că e deconcertant, dar e cam subţire, nu?

— Mai există şi altceva, adăugă Flaherty. Instrumentul muzical care a fost găsit în camera ei.

— Vioara?

— Da. Alice lua lecţii de şase ani cu Sarah Harris, o violonistă destul de cunoscută, care o remarcase făcând voluntariat în şcoli. Pentru că avea talent, Harris îi făcuse cadou o vioară de bună calitate. Un instrument care valorează între cinci mii şi şapte mii de euro…

— Dar nu e cea care a fost găsită în camera lui Alice, nu-i aşa?

— Nu, am cerut o expertiză a instrumentului: este o vioară de studiu proastă, fabricată în China şi care nu valorează un sfanţ…

De data asta, Jonathan se văzu obligat să admită că faptul era tulburător. Alice îşi vânduse vioara înainte să dispară? În orice caz, n-o avea la ea în imaginile surprinse de camera de supraveghere.

— Zadarnic am întors lucrurile pe toate părţile, nu-nţeleg ce logică au toate astea, mărturisi Jim.

— Ai făcut săpături şi în privinţa inimii?

— Chiar că mă iei drept un începător! La ce te gândeşti? La un transplant?

— Să zicem…

— Bineînţeles c-am verificat! Nici nu era prea complicat, de altfel; nu faci genul ăsta de operaţii în garaj şi numărul mic de grefe disponibile obligă la o transparenţă totală. Am făcut inventarul adolescentelor care au primit o inimă nouă în lunile de după răpirea lui Alice. Nu sunt decât câteva zeci

de cazuri. Toate aceste persoane au fost identificate şi toate au respectat procedura.

Jonathan trase fermoarul de la rucsacul său şi scoase din el o pungă din plastic în care erau două şerveţele de hârtie mâzgălite, pătate de ciocolată.

— Ce-i asta? întrebă Jim, încercând să citească prin ambalaj.

Recunoscu o scriitură care îi era de acum familiară. Primele rânduri începeau cu:

Dragă Domnule Lempereur, mă rog, vreau să spun Jonathan,

Mi-am luat libertatea de a scoate gloanţele din revolverul tău şi de a le arunca în coşul de gunoi din parcare în timp ce tu-ţi beai cafeaua...

— Trimite şerveţelele astea la laboratorul vostru! Încearcă să prelevezi amprentele!

— Spune-mi mai mult!

— Uită-te la inscripţia de pe spate şi vei înţelege!

Jim se încruntă, întorcând punga de plastic. În mijlocul fiecărui şerveţel se găsea o inscripţie cu litere aurii: „Staţiile Total vă urează la mulţi ani pe 2010.”

— Este imposibil: la data asta, Alice era moartă de şase luni!

— Sună-mă când ai rezultatele! îi răspunse Jonathan, întinzându-i cartea lui de vizită.

— Aşteaptă! Te întorci la San Francisco?

— Da, minţi Jonathan. Am un avion în seara asta şi un restaurant de deschis.

Se ridică şi se îndreptă spre maşină, prin ploaie.

Băgă cheia în contact, puse în funcţiune ştergătoarele şi demară. Se gândea la ceea ce-i dezvăluise Flaherty. Povestea cu jurnalul, cu vioara... Cufundat în gândurile lui, nu-şi dădu seama că rula în mod automat pe dreapta. Un autobuz îi apăru în faţă, cu viteză mare. Jonathan scoase un

ţipăt, trase de volan cu toată puterea şi redresă imediat maşina. Pierdu un capac de roată în trecere, zgârie uşor vehiculul şi se alese cu o spaimă zdravănă.

Dar era în viaţă.

*

Paris, ora 16.30

— Te duci la Londra s-o vezi pe Juliane! exclamă Raphael. Aşa, tam-nesam?

— O să-mi facă bine, răspunse Madeline.

Îşi dăduseră întâlnire într-o cafenea micuţă de pe strada Pergolèse, în apropierea clădirii în care Raphael îşi avea cabinetul de arhitectură.

— Când pleci?

— În seara asta, cu Eurostarul de 18.13.

— Dar mai sunt trei zile până la Crăciun!

Ea încercă să-l liniştească:

— Nu face mutra asta, voi fi acasă în seara de Ajun.

— Şi florăria ta? Parcă ziceai că ai foarte multe comenzi?

— Ascultă, se enervă ea, am chef să mă duc să-mi văd prietena în Anglia şi cu asta basta! Nu mai suntem în anii ’50, aşa că n-am nevoie de permisiunea ta.

Pierzându-şi brusc răbdarea, se ridică şi ieşi din cafenea. Uluit, Raphael achită nota de plată şi alergă după ea în staţia de taxiuri de pe bulevardul Grande-Armée.

— Nu te-am văzut niciodată în starea asta, zise el, îngrijorat. Ai probleme?

— Nu, dragul meu, nu-ţi face griji! Am doar nevoie de o pauză, bine?

— Bine, încuviinţă el, ajutând-o să-şi pună rucsacul pe bancheta din spate a taxiului. Mă suni când te-ntorci?

— Normal! spuse ea, îmbrăţişându-l.

El se aplecă spre şofer şi îi zise:

— Gara de Nord, vă rog.

Maşina demară. Madeline îi făcu cu mâna lui Raphael. Arhitectul îi răspunse, trimiţându-i o bezea.

Tânăra femeie aşteptă ca taxiul să ajungă în Piaţa Étoile, apoi îi spuse şoferului:

— Uitaţi de Gara de Nord, merg la Roissy, terminalul 1!

*

Madeline îi prezentă paşaportul şi biletul stewardesei de la Air China. În această perioadă de vacanţă, toate zborurile spre San Francisco erau pline sau peste măsură de scumpe. Sub o mie de euro, nu găsise pe internet decât acest bilet doar dus cu compania chineză. O escapadă în California care o obliga totuşi să facă o scurtă escală la Beijing!

O luă pe pasarela de sticlă ce ducea la avion. Blugii spălăciţi, pulover pe gât, geacă din piele: jocul de oglinzi al geamurilor platformei îi arăta o siluetă care nu mai era prea feminină. Nu coafată, nu machiată, aproape neglijentă. Latura „şifonată” a aspectului ei fizic reflecta haosul din minte.

Îi părea rău că-şi minţise iubitul. Raphael era un bărbat minunat, responsabil şi curtenitor. Îi cunoştea trecutul şi nu o judeca. Aduse calmul şi încrederea în viaţa ei. N-avea dreptul să-l înşele astfel.

Totuşi, nu ezitase nicio clipă să-şi cumpere un bilet de avion pentru celălalt capăt al lumii, la doar câteva secunde după ce primise acel apel telefonic de la Jim Flaherty.

Fostul ei coleg găsise numărul florăriei şi luase legătura cu ea la începutul după-amiezii pentru a o preveni că un oarecare Jonathan Lempereur, un bărbat care pretindea că o cunoaşte, venise să-i pună întrebări despre cazul Dixon.

Cazul Dixon…

Alice.

Vestea aceasta jucase rolul unui electroşoc care îi justifica întreg comportamentul din ultimele zile. Era un semn al destinului! Soarta îşi bătuse joc de ea de la bun început, schimbând telefonul ei cu cel al lui Lempereur.

Făcând cercetări despre George, Francesca şi Jonathan, se întorsese la Alice!

În mintea ei, nimic nu era departe, nimic nu era nebulos. Amintirea adolescentei continua să fie la fel de puternică. O imagine clară, pe care încercase zadarnic s-o facă să dispară, pentru a-şi proteja sănătatea mintală. O rană sufletească încă vie, pe care niciun foc n-ar putea vreodată s-o cauterizeze.

Nu te eliberezi aşa uşor de trecutul tău. Nu scapi aşa uşor de nisipuri mişcătoare şi de obsesii.

Alice se întorcea s-o caute.

Alice se întorcea s-o bântuie.

Ultima dată, oroarea episodului cu „inima” o făcuse să renunţe şi să nu-şi mai continue ancheta.

De data asta, era gata să meargă până la capăt.

Nu conta preţul pe care va trebui să-l plătească.

23
Oglinda cu două feţe

„Nu ştiu unde duce drumul meu, dar merg
mai bine când te ţin de mână.”
Alfred de Musset

Joi, 22 decembrie
Aeroportul din Nisa – Coasta de Azur
Ora 11.55

Un soare puternic transformase zăpada de pe asfalt în noroi.

Jonathan părăsise chiar în acea dimineaţă peisajul cenuşiu englezesc pentru blândeţea climei mediteraneene. Abia coborât din avion, luă un taxi spre Antibes. Şoferul ieşi de pe autostradă şi intră pe şoseaua care mergea de-a lungul ţărmului mării. Pe Promenade des Anglais, ai fi zis că eşti în plină primăvară sau în California: unii făceau jogging, bătrânii îşi plimbau câinii şi, la ora prânzului, numeroşi angajaţi aşezaţi sub pergole îşi mâncau sandvişurile, contemplând Golful Îngerilor.

În douăzeci de minute, maşina ajunse la Antibes. Traversă centrul oraşului şi intră pe bulevardul Garoupe. Cu cât Jonathan se apropia mai mult de destinaţie, cu atât se simţea mai nerăbdător. Cine locuia în „casa lui Alice” astăzi? Era perioada vacanţei. Poate că tânăra pe care o condusese acasă în urmă cu doi ani îşi petrecea tot acolo Crăciunul împreună cu părinţii?

— Aşteaptă-mă câteva minute! îi ceru el şoferului, când ajunseră la capătul fundăturii Sans-Souci.

De data asta, poarta mare era închisă. Trebui să sune de mai multe ori şi să-şi arate cartea de identitate în faţa camerei de supraveghere, înainte de a i se deschide poarta mai mică.

Străbătu pe jos aleea de pietriş printre pini. Miresme de cimbrişor, rozmarin şi lavandă pluteau în aer. În faţa casei,

îl aştepta o femeie de vreo cincizeci de ani. Avea părul strâns cu o eşarfă, o paletă în mână şi câteva pete de vopsea pe faţă: o deranjase în plină şedinţă de pictat.

— Cu ce pot să v-ajut? îl întrebă ea cu un puternic accent austriac, care îi întărea asemănarea cu Romy Schneider.

O chema Anna Askin şi cumpărase casa în primăvara anului 2001. O proprietate pe care o închiria o bună parte a anului, cel mai adesea cu săptămâna, unor clienţi bogaţi – ruşi, englezi şi olandezi.

Jonathan nu fu prea surprins. Aşadar, Alice îl minţise: „părinţii" ei nu erau proprietarii locuinţei. Fără îndoială, o închiriaseră pe perioada unei scurte vacanţe.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar încerc să găsesc o familie care a închiriat casa dumneavoastră acum exact doi ani. Domnul şi doamna Kowalski, vă spune ceva numele acesta?

Anna Askin dădu din cap. De obicei, nu se întâlnea cu locatarii: pasionat de electronică, soţul ei automatizase întreaga casă. Totul funcţiona pe bază de coduri cu infraroşu, integrate într-o reţea controlată printr-un sistem informatic.

— Nu mai ştiu, dar pot să verific.

Îi făcu semn lui Jonathan să o urmeze pe terasă. O însoţi până la o belvedere circulară, de unde se vedeau marea şi stâncile. Alături de un şevalet pus pe o masă din lemn de tec, un laptop de ultimă generaţie difuza muzică relaxantă. Austriaca deschise un tabel în Excel care conţinea evidenţa închirierilor.

— Domnul şi doamna Kowalski, aşa este. Un cuplu de americani. Au închiriat casa pentru cincisprezece zile, între 21 decembrie 2009 şi 4 ianuarie 2010. E ciudat, pentru că au plecat mai devreme: casa era goală pe 1 ianuarie seara.

Au plecat doar la câteva ore după întoarcerea lui Alice, se gândi Jonathan.

— Aveţi adresa lor?

— Nu, au achitat totul cu bani cash: nouă mii de dolari, pe care i-au trimis cu mai multe săptămâni înainte la biroul

soţului meu din New York. Nu e o practică obişnuită, dar s-a mai întâmplat cu americanii. Ei au această „religie a cash-ului”, zise ea pe un ton uşor dispreţuitor.

— Şi garanţia?

— N-au solicitat niciodată rambursarea ei.

— Totuşi, trebuie să fi păstrat ceva!

— O simplă adresă de e-mail. În acest mod comunicam.

Fără prea mari speranţe, Jonathan notă adresa: un cont de hotmail, creat probabil doar pentru această utilizare şi care se va dovedi imposibil de urmărit.

Îi mulţumi totuşi Annei Askin pentru amabilitatea ei şi îi ceru şoferului să-l ducă înapoi la aeroport.

*

Ora 14.00

Jonathan se îndreptă spre ghişeul Air France ca să cumpere un bilet la zborul de ora 15.00 spre Paris. Trecu de zona de check-in şi aşteptă răbdător, mâncând fără poftă un sandviş, într-una dintre cafenelele de pe aeroport.

De obicei, se simţea rău în aeroporturi, dar cel din Nisa era diferit. Terminalul avea forma unui imens con de sticlă, aducând cu o farfurie zburătoare. Oferea o privelişte spectaculoasă asupra mării, a Golfului îngerilor şi asupra culmilor înzăpezite ale masivului Esterel. Avangardist şi liniştitor, locul te îmbia la visare. Lumina era peste tot, ca într-un apartament de dimensiuni infinite, plutind între cer şi mare…

Scoase carneţelul cu coperte din moleschin în care îşi notase concluziile discuţiei cu Jim Flaherty. Notă şi informaţiile obţinute de la Anna Askin, conştient că nu avansase prea mult. Povestea cu Alice Dixon îl impresionase puternic şi pe el, dar nu făcuse mai mult decât cei care se ocupaseră de caz înaintea lui: cu cât ancheta mai mult, cu atât misterul se adâncea şi pistele se înmulţeau, unele mai derutante ca altele.

Mai făcu nişte însemnări, încercând să lege anumite elemente şi aşternând pe hârtie toate ipotezele care îi treceau prin cap. Cufundat în gândurile sale, aştepta să-i fie strigat numele pentru a se ridica şi a merge la poarta de îmbarcare.

Conştient că deducţiile lui se loveau de un zid şi că nu va găsi singur cheia enigmei, ajunse la concluzia că trebuia să ia legătura cu Madeline Greene.

*

Aeroportul din San Francisco
Ora 8.45

Cu o mândrie nedisimulată, pilotul aeronavei Air China le aduse la cunoştinţă pasagerilor că aparatul aterizase pe pistă cu cinci minute înainte de ora prevăzută.

Cu rucsacul pe umeri, Madeline urmă valul de călători care se aşezaseră la cozile din faţa biroului de imigrare. Buimacă, avu nevoie de ceva timp să înţeleagă că nu e decât ora nouă dimineaţa. Când i se ceru paşaportul, îşi dădu seama că, în graba plecării, uitase să completeze formularul online ESTA, care îi autoriza intrarea în Statele Unite!

— Aţi fost la New York acum câteva zile. Formularul este valabil doi ani, o linişti ofiţerul.

Scoase un oftat adânc şi încercă să se calmeze. Neavând bagaje, se duse direct în zona cu taxiuri şi îi dădu şoferului singura adresă a lui Jonathan pe care o avea: cea a restaurantului.

Era o vreme caldă şi însorită. Nici nu-i venea să creadă că, cu doar câteva ore mai devreme, se afla în mohorâtul peisaj Parisian. Deschise chiar geamul pentru a-şi da mai bine seama de blândeţea climei.

California...

Mereu visase să ajungă aici, dar îşi imaginase că va veni în vacanţă, împreună cu vreun iubit. Nu aşa, valvârtej, minţindu-l pe bărbatul care tocmai o ceruse în căsătorie.

Fir-ar să fie! De ce naiba stric totul?

Îi luase doi ani să-şi construiască o viaţă stabilă şi liniştită, dar acest echilibru se făcuse ţăndări odată cu întoarcerea perfidă a fantomelor trecutului. În câteva zile, îşi pierduse toate reperele. Se simţea rătăcită într-un pustiu îngrijorător, sfâşiată între două vieţi dintre care niciuna nu mai era a ei.

În douăzeci de minute maşina traversă oraşul de la cartierele din sud până la North Beach.

Era ora zece când taxiul o lăsă pe Madeline în faţa restaurantului lui Jonathan...

*

Între timp, la Paris

Ora optsprezece. Avionul decolase din Nisa cu întârziere; o grevă spontană a controlorilor de trafic aerian imobilizase aparatul la sol timp de o oră. Apoi, odată ajuns la Orly, trebuise să aştepte mai bine de cincisprezece minute instalarea pasarelei. Era noapte, era frig, ploua cu găleata, şoseaua era aglomerată; şoferul taxiului, ursuz, asculta radioul cu sonorul dat la maximum, fără a se sinchisi de clientul său.

Welcome to Paris!

Jonathan n-avea suflet de parizian. Spre deosebire de New York, de San Francisco sau de oraşele din sud-est, capitala nu era oraşul *lui.* Nu se simţea acasă aici, n-avea amintiri frumoase, nu dorise niciodată să-şi crească fiul aici.

După ce au trecut de poarta Orléans, traficul a devenit ceva mai fluid. Se apropiau de Montparnasse. Verificase pe telefonul „lui" programul florăriei lui Madeline şi aflase că se închidea la ora opt seara. Peste câteva minute, avea s-o revadă, să-i vorbească. Simţea un amestec de nerăbdare şi teamă. Nu avusese niciodată această impresie de a cunoaşte atât de bine pe cineva... necunoscut. Fusese suficient acest schimb de telefoane ca să se simtă legat de ea foarte puternic.

Taxiul trecu de statuia leului din Belfort din piaţa Denfert-Rochereau, intră pe bulevardul Raspail, apoi coti pe strada Delambre. Iată, nu mai erau decât câţiva metri. Zărea deja faţada verzuie a magazinului, pe care o văzuse pe internet. Un camion bloca strada, staţionat în faţa unui restaurant de sushi. Grăbindu-se să ajungă, Jonathan îşi plăti cursa şi parcurse pe jos cei câţiva metri care îl despărţeau de magazin…

*

San Francisco

O tăbliţă agăţată pe uşa restaurantului French Touch anunţa:

Dragi clienţi,
Restaurantul va fi închis
până în data de 26 decembrie, inclusiv.
Vă mulţumim pentru înţelegere!

Madeline nu-şi credea ochilor: Jonathan Lempereur îşi luase o mică vacanţă! Totuşi, doar nu străbătuse douăsprezece mii de kilometri… degeaba?

La dracu'! Ar fi trebuit să se informeze înainte de a întreprinde o asemenea călătorie, dar Jim Flaherty îl asigurase că patronul de restaurant luase avionul spre casă seara trecută.

Reciti ultimul rând scris cu cretă:

Vă mulţumim pentru înţelegere!

— Înţelegere! Ştii unde poţi să ţi-o bagi, înţelegerea asta? strigă ea, sub privirea uluită a unei bătrânici care-şi plimba câinele.

*

Paris

Dragi prieteni,
Cu ocazia, sărbătorilor de sfârşit de an,
Grădina Minunată va fi închisă de miercuri,
21 decembrie, până luni, 26 decembrie, inclusiv.
Sărbători fericite tuturor!
Madeline Greene + Jakumi

Nevenindu-i să creadă, Jonathan se frecă la ochi: o florărie care îşi închidea porţile în săptămâna dinaintea Crăciunului!

După toate aparenţele, tânăra englezoaică prinsese gustul nemăsurat al francezilor pentru vacanţe! Consternarea lui se transformă în iritare. În timp ce fierbea de mânie, îşi auzi telefonul sunând în buzunar. Era Madeline...

*

Ea: Unde eşti?
El: Hei! Nu te-a învăţat nimeni să spui bună ziua?
Ea: Bună ziua. Unde eşti?
El: Dar tu?
Ea: În faţa restaurantului tău, imaginează-ţi!
El: Ce?
Ea: Sunt la San Francisco. Spune-mi unde locuieşti şi vin la tine!
El: Dar nu sunt acasă, drept să-ţi spun!
Ea: Adică...
El: Sunt la Paris, în faţa magazinului tău.
Ea:...
El:...
Ea: Şi nu puteai să mă previi, fir-ar să fie?
El: Vrei să zici că-i greşeala mea? Aş putea să-ţi întorc complimentul, să ştii!

Ea: TU eşti ăla care a început să scotocească în telefonul meu! TU te amesteci în lucruri care nu te privesc! TU ai dezgropat un dosar care mi-a distrus viaţa. TU…

El: AJUNGE! Ascultă, trebuie să vorbim cu calm! Între patru ochi.

Ea: La zece mii de kilometri distanţă, mi se pare cam greu!

El: Tocmai de-aia o să facem fiecare un pas către celălalt.

Ea: …?

El: Îţi propun să ne-ntâlnim în Manhattan. Ar fi cel mai simplu şi, cu decalajul de fus orar, o să fim acolo chiar în seara asta.

Ea: Eşti nebun! În primul rând, avioanele sunt pline, cardul meu de credit este gol şi te anunţ că…

El: Este o cursă United Airlines la 14.30. Am luat-o adesea ca să mă duc să-l văd pe Charly la New York. Am un pachet de *miles* şi pot să-ţi ofer biletul…

Ea: Ştii unde poţi să-ţi bagi biletul ăla?

El: E inutil să fii grosolană şi să dai din clonţ. Mai bine trimite-mi numărul paşaportului tău, data şi locul de eliberare. Am nevoie de datele astea ca să-ţi fac rezervare.

Ea: Încetează să-mi dai ordine şi să-mi vorbeşti ca unei adolescente cretine! Nu eşti taică-meu!

El: Nu. Slavă Domnului…

Ea: Şi nu-ţi mai băga nasul în viaţa mea personală şi în anchetele mele!

El: Anchetele tale? Ţin să te informeze că nu mai eşti de mult poliţistă.

Ea: Nu-nţeleg de ce mă hărţuieşti şi nici ce vrei să obţii. Vrei să mă şantajezi, nu-i aşa?

El: Nu fi ridicolă, vreau doar să te ajut!

Ea: Începe prin a te ajuta pe tine mai întâi!

El: Ce vrei să spui?

Ea: Vreau să spun că viaţa ta este o babilonie de toată frumuseţea şi că fosta ta nevastă îţi ascunde unele lucruri.

El: Ce te face să spui asta?

Ea: Am făcut şi eu cercetările mele…
El: Un motiv în plus ca să vorbim, nu?
Ea: N-am nimic să-ţi spun.
El: Ascultă, am informaţii noi despre Alice Dixon.
Ea: Eşti tâmpit…
El: Lasă-mă doar să-ţi ex…
Ea: Du-te naibii!

*

Întrerupsese convorbirea. Încercă să o sune, dar îşi închisese telefonul. Dumnezeule! Nu-i uşura deloc sarcina…

Mai multe fulgere spintecară norii negri, apoi se auzi un tunet. Continua să plouă torenţial. Jonathan n-avea nici umbrelă, nici glugă şi paltonul îi era îmbibat de apă. Încercă să oprească un taxi, dar aici nu era ca la New York. Înciudat, merse până la staţia de la gara Montparnasse şi se aşeză la coadă. Silueta neagră şi solitară a hidosului turn urâţea cerul parizian. Ca de fiecare dată când venea în acest cartier, se întreba cum de fusese aprobată construirea acestei carcase pe cât de monstruoase, pe atât de inestetice.

Tocmai se urcase în taxi când sunetul zglobiu al unui clopoţel care anunţa primirea unui SMS îi răsună în buzunarul umed al impermeabilului.

Era un mesaj de la Madeline. Conţinea o suită de cifre şi de litere şi menţiunea: „Eliberat la Manchester, în 19 iunie 2008.”

*

De pe aeroportul Charles-de-Gaule, Jonathan luă cursa Air France de la ora 21.10. Călătoria dură şapte ore şi cincizeci şi cinci de minute şi avionul ateriză la New York, pe JFK, la ora 23.05.

*

Madeline părăsi oraşul San Francisco la 14.30. Primise pe mail biletul electronic promis de Jonathan. Drumul până la New York dură cinci ore şi douăzeci de minute. Era ora 22.55 când ateriză pe JFK.

*

New York

Abia debarcat, Jonathan se îndreptă spre ecranele care afişau sosirile. Avionul lui Madeline aterizase cu zece minute înaintea cursei lui. Neştiind unde îl aştepta, ezită s-o sune, apoi zări restaurantul Poarta Cerului, locul în care se ciocniseră unul de altul.

Poate că...

Se apropie de local şi se uită prin geam. Madeline era aşezată la o masă în faţa unei cafele şi a unui *bagel.* Nu o recunoscu din prima. Nu mai era tipa elegantă şi rafinată pe care şi-o amintea. Machiajul dispăruse. O pereche de bascheţi Converse înlocuise pantofii cu toc, o geacă de piele luase locul mantoului Prada şi un rucsac inform, pus pe banchetă, detronase luxoasele genţi Louis Vuitton.

Avea părul prins într-un coc din care ieşeau câteva şuviţe blonde care îi ascundeau parţial o cicatrice şi dădeau totuşi o tuşă de feminitate noii ei înfăţişări. Jonathan bătu discret de două ori cu degetele în geam, ca şi cum ar fi ciocănit la o uşă. Ea ridică ochii spre el şi înţelese imediat că persoana pe care o avea în faţa lui nu mai avea nimic de-a face cu tânăra drăguţă şi cochetă pe care o întâlnise sâmbăta trecută. Apriga *chief detective* din Manchester o învinsese pe florăreasa pariziană.

— Bună seara, zise el, apropiindu-se de masă.

Ochii lui Madeline erau roşii din cauza lipsei de somn şi sticleau de oboseală.

— Bună ziua, bună seara... nu mai ştiu nici ce oră e, nici în ce zi suntem...

— Ţi-am adus ceva, zise el, întinzându-i telefonul.

La rândul său, ea băgă mâna în buzunar şi scoase telefonul lui Jonathan, pe care îl aruncă în direcţia lui şi pe care el îl prinse din zbor.

De acum înainte, nu mai erau singuri.

Partea a treia
Unul pentru altul

24
Ceea ce morţii le lasă celor vii

„Ceea ce morţii le lasă celor vii (…) este desigur o tristeţe de neconsolat, dar şi datoria de a trăi mai intens, de a împlini partea de viaţă de care morţii au fost nevoiţi aparent să se despartă, dar care rămâne intactă.”
Françoise Cheng

Manchester
Comisariatul din Cheatam Bridge
Ora 04.00

În semiîntunericul biroului său, Jim Flaherty dădu căldura mai tare, dar aparatul, oferit cu amabilitate de administraţie, se dereglase şi scuipa acum aer rece. Trebuia să-şi ţină fularul şi geaca pe el. În acest ajun de Crăciun, comisariatul era aproape pustiu. Noaptea fusese liniştită: frigul care paraliza nord-estul Angliei avea măcar meritul de a stopa delincvenţa.

Un piuit anunţă sosirea unui e-mail. Jim înălţă capul spre ecranul computerului său şi ochii i se luminară. Era e-mailul pe care-l aştepta: raportul expertului grafolog căruia îi trimisese fotografia şerveţelului de hârtie încredinţat de Jonathan Lempereur. În ajun, după ce completase formularul oficial, îşi văzuse cererea respinsă sub pretextul că acest caz era închis şi că administraţia nu mai avea cum să-i aloce nici timp, nici bani. Alesese atunci un subterfugiu şi făcuse apel la una dintre profesoarele lui de la şcoala de poliţie: Mary Lodge, fostă responsabilă a unităţii de expertiză „Comparaţia scriiturilor manuscrise” de la Scotland Yard. În prezent era consultant, practicând nişte tarife prohibitive, dar acceptase să-i facă o favoare.

Jim citi şi răsciti mesajul cu febrilitate. Concluziile raportului erau ambigue. Era posibil ca frazele de pe şerveţelul de hârtie să fi fost scrise de mâna lui Alice, dar scrisul se schimbă şi evoluează odată cu vârsta: noua caligrafie era mai „matură” decât cea din jurnalul intim, făcând dificilă o identificare sigură.

Jim oftă.

Afurisiţii ăştia de experţi nu-şi asumă niciodată riscuri...

Un zgomot. Cineva deschise uşa biroului fără a se obosi să bată.

Flaherty înălţă capul, miji ochii şi-l recunoscu pe colegul său, Trevor Conrad.

— E frig aici! remarcă tânărul poliţist, trăgându-şi fermoarul bluzonului.

— Ai terminat? întrebă Jim.

— Te previn, este ultima oară când mă faci să mă spetesc toată noaptea pentru un dosar clasat de luni de zile! N-a fost chiar aşa de simplu să prelevez amprentele astea, crede-mă! zise el, dându-i înapoi punga care conţinea proba, faimosul şerveţel de hârtie pătat de ciocolată.

— Ai găsit ceva care ne poate folosi?

— În orice caz, am muncit ca un apucat. Am trecut şerveţelul prin DFO[31]. Am multe urme, fragmente, dar totul rămâne foarte parţial.

Îi întinse un stick USB, atenţionându-l:

— Ţi-am copiat toate amprentele, dar e o adevărată harababură, nu te-aştepta la vreun miracol!

— Mulţumesc, Trevor.

— Bun, eu am tăiat-o! Din cauza prostiilor tale, Connie o să creadă iar că am o amantă, bombăni tânărul inspector, părăsind încăperea.

Rămas singur, Jim băgă stick-ul USB în portul computerului. Trevor reuşise să izoleze vreo zece fragmente, dintre care două-trei păreau utilizabile. Jim le

[31] Deferoxamină, soluţie chimică folosită la prelevarea amprentelor de pe hârtie, carton etc. (N. tr.)

descărcă în calculatorul lui. Mări pozele şi privi fascinat acele împletituri de curbe, bucle, creste şi brazde care ne ornează pielea degetelor, dând fiecăruia dintre noi unicitate.

Intră cu teamă în fişierul cu amprentele digitale. Ştia că îşi juca ultima carte, dar, în singurătatea şi frigul nopţii, încă mai voia să creadă în steaua lui norocoasă. Lansă compararea celor trei forme cu sutele de mii de amprente din baza de date. Algoritmul îşi începu explorarea cu o viteză halucinantă. În acest domeniu, legea engleză era una dintre cele mai exigente din lume: ea impunea prezenţa a şaisprezece puncte de convergenţă pentru a putea autentifica două amprente ca identice.

Deodată, pe ecran răsări chipul trist al lui Alice Dixon.

Jim fu străbătut de un fior: amprentele de pe şerveţel erau într-adevăr ale adolescentei.

Jonathan Lempereur nu-i turnase gogoşi. În decembrie 2009, la mai bine de şase luni după ce i se smulsese inima din piept, Alice Dixon era încă în viaţă!

Îşi simţea mâinile tremurând şi priorităţile i se îmbulzeau în minte. O să redeschidă ancheta. O să-i dea vestea şefului şi lui Madeline, o să anunţe mass-media. De data asta, aveau s-o găsească. Nu mai era nicio clipă de pierdut, o să…

Zgomotul surd sparse tăcerea nopţii.

Tras de aproape, glonţul îl ucise imediat pe Jim.

*

Umbra se strecurase pe fereastră.

Îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, ucigaşul îşi continuă misiunea pentru care fusese plătit. Puse pistolul în mâna lui Jim, pentru a da impresia unei sinucideri, apoi, aşa cum i se ceruse, recuperă punga de plastic cu şerveţelul de hârtie, precum şi stick-ul USB. Băgă apoi un CD în computerul poliţistului defunct şi se folosi de el pentru a introduce virusul „Cernobâl 2012” care, într-un timp record,

avea să infecteze programele calculatorului şi să şteargă conţinutul hardului.

Operaţiunea dură mai puţin de treizeci de secunde. Acum, trebuia să-şi ia tălpăşiţa. Deşi comisariatul era pe trei sferturi gol, cineva tot avea să intre în curând în cameră. Amortizorul cu care era echipat Beretta avea o eficacitate relativă. Înăbuşea intensitatea detunăturii fără a o reduce totuşi la şuieratul scurt pe care-l auzeai în filme.

Umbra strânse rapid materialul. În momentul în care se pregătea să iasă pe fereastră, auzi telefonul lui Jim vibrând pe birou. Nu se putu stăpâni să nu arunce o privire la smartphone: pe ecran, se afişă un nume:

MADELINE

25
Oraşul care nu doarme niciodată

„Bărbaţii le vorbesc femeilor pentru a putea
să se culce cu ele; femeile se culcă cu bărbaţii
pentru a le putea vorbi.”
Jay McInerney

Între timp, la New York…

— Nu-i nimic de făcut: Jim nu răspunde, constată Madeline, închizându-şi telefonul în timp ce taxiul lor oprea în faţa unui mic restaurant din Greenwich Village.

Jonathan îi deschise portiera maşinii.

— Nici nu-i de mirare, e cinci dimineaţa la Manchester! Jim al tău este încă în pat, asta-i tot…

Anchetatoarea îl urmă pe francez în braserie. De cum intrară, proprietarul localului îl recunoscu pe fostul *chef:*

— Jonathan! Ce onoare!

— Sunt bucuros să te revăd, Alberto.

Patronul îi instală la o măsuţă de la fereastră.

— Vă aduc două porţii *special one,* zise el, dispărând.

Madeline formă din nou numărul lui Flaherty. Ceva nu era în regulă…

— Jim e pasionat de munca lui. Din câte-l cunosc, după ce i-ai povestit, trebuie să-şi fi folosit toată influenţa pentru a grăbi intervenţia celor de la laboratorul de criminalistică. La ora asta, ar trebui să aibă primele rezultate.

— Suntem cu două zile înainte de Crăciun: serviciile merg cu încetinitorul. O să-l suni mâine-dimineaţă!

— Mda… cedă Madeline. De fapt, unde ai de gând să mă cazezi? Fiindcă, te previn, sunt frântă şi…

— Nu-ţi face griji: mergem la Claire.

— Claire Lisieux? Fosta ta adjunctă de la Imperator?

— Da, are un apartament, nu departe de-aici. Am sunat-o ca să-i cer găzduire. Pică tocmai bine: nu e la New York de Crăciun.

— Unde lucrează acum?

— La Hong Kong, într-unul dintre restaurantele lui Joel Robuchon.

Madeline strănută. Jonathan îi întinse un şerveţel. *Poate că Alice este în viaţă...* se gândi ea şi ochii îi scânteiară. Tulburată de dezvăluirile lui Jonathan, încerca să-şi înăbuşe vocea interioară, străduindu-se să-şi înfrâneze încântarea, refuzând deocamdată să se ambaleze înainte de a fi primit dovezi tangibile.

— Atenţie, frige! strigă Alberto, aducând specialitatea casei, doi hamburgeri în sânge într-o chiflă crocantă, cu feliuţe de ceapă, castraveciori şi cartofi sotaţi.

Situat în partea de nord a Greenwich Village, pe colţul format de University Place şi Strada 14, Alberto’s era unul dintre ultimele localuri autentice din Manhattan. Deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, vagonul-restaurant din metal atrăgea, într-o atmosferă retro, un val continuu de noctambuli veniţi să se ospăteze cu omlete, *french toast,* hotdogi, gofre şi *pancakes.*

Italo-americanul puse câte un milk-shake în faţa fiecărei farfurii.

— În seara asta, sunteţi invitaţii mei. Nu, Jonathan, nu mă contrazice, te rog! De altfel, va fi cu siguranţă ultima oară...

— Păi, de ce?

— Şi pe mine m-au mâncat fript! zise Alberto, arătând spre un afiş lipit pe zid.

Anunţul le aducea la cunoştinţă clienţilor că, din cauza creşterii excesive a chiriei, localul îşi trăia ultimele zile şi avea să se închidă în primăvară.

— Îmi pare rău, spuse Jonathan.

— Aş! Voi deschide ceva în altă parte, îl asigură bărbatul recăpătându-şi jovialitatea şi dispărând în bucătărie.

Imediat, Madeline se repezi la sandvişul său.

— Mor de foame! mărturisi ea luând o gură din *special one.*

Şi lui Jonathan îi era foame. Îşi savurară gustarea, lăsându-se furaţi de farmecul restaurantului. Era un loc în afara timpului, cu un design care amesteca elemente art déco, accesorii metalice strălucitoare şi un mobilier din plastic laminat. Pe perete, în spatele tejghelei, o serie de fotografii cu autografe făceau inventarul celebrităţilor – de la Woody Allen la primarul New Yorkului – venite să deguste aici o porţie de paste sau de *arancini.* În fundul sălii, un vechi tonomat difuza „Famous Blue Raincoat”, unul dintre cele mai frumoase cântece ale lui Leonard Cohen, în ciuda tristeţii lui şi a versurilor criptice.

Cu coada ochiului, Jonathan o privea pe tânăra englezoaică devorându-şi hamburgerul.

— E ciudat, prima dată când te-am văzut, aş fi jurat că eşti genul de tipă vegetariană, care se mulţumeşte cu două frunze de salată pe zi.

— Ce ţi-e şi cu aparenţele astea… zâmbi ea.

Era acum trecut de ora unu noaptea. Aşezaţi unul în faţa altuia, pe o banchetă capitonată cu moleschin, profitau de acest moment de răgaz. În ciuda oboselii, amândoi aveau impresia că au ieşit dintr-o lungă hibernare. De câteva ore, adrenalina le făcea sângele să curgă mai repede prin vene. Jonathan ieşise din amorţeala şi depresia în care alunecase în urmă cu doi ani. Cât despre Madeline, ea nu se mai amăgea singură că viaţa ei obişnuită, fără zguduituri, ar proteja-o de propriii demoni.

Această clipă împărtăşită, un pic ireală, era „ochiul lor de ciclon”: calmul dinaintea întoarcerii unei furtuni care nu putea fi decât mai brutală şi mai devastatoare. Nu-şi regretau alegerea, dar ştiau totodată că necunoscutul se va deschide în faţa lor: vidul, întrebările, frica… Ce se va întâmpla mâine? Spre ce o să-i ducă ancheta? Vor putea să facă faţă sau vor ieşi din această aventură şi mai distruşi?

Un mobil începu să sune pe masă. Îşi coborâră privirile în acelaşi timp. Fără să-şi dea seama, îşi puseseră telefoanele unul lângă altul. Era al lui Jonathan, dar pe ecran era afişat numele RAPHAEL.

— Cred că e pentru tine, zise el, întinzându-i telefonul. Văd că nu te-ai abţinut să nu-l bagi în agenda mea telefonică!

— Îmi pare rău. Îmi ceruse numărul tău de telefon. Nu ştie că mi l-am recuperat pe-al meu.

— Nu răspunzi?

— Nu, n-am curaj.

— Ascultă, nu e treaba mea şi nu ştiu exact ce i-ai spus când ai plecat, dar nu cred că e înţelept să-ţi ignori iubitul…

— Ai dreptate: nu e treaba ta!

Mobilul amuţi. Jonathan o privi pe tânăra femeie cu reproş.

— Ştie că eşti aici?

Ea ridică din umeri.

— Crede că sunt la Londra.

— La prietena ta Juliane, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Probabil c-a reuşit să vorbească cu ea, zise Jonathan. Ştie că nu eşti la Londra.

— O să-l sun mâine!

— Mâine? Dar probabil că e mort de îngrijorare! O să telefoneze la aeroporturi, la poliţie, la spitale…

— Scuteşte-mă! Mai rămâne să aduci vorba de răpire!

— Aşadar, n-ai pic de inimă, de compasiune pentru bietul băiat care probabil că-şi face sânge rău?

— Mă enervezi! Şi Raphael nu e un biet băiat!

— Chiar că sunteţi toate la fel!

— Fiindcă tu ai o problemă cu femeile, n-o să trag eu ponoasele!

— Nu eşti cinstită cu el! Spune-i adevărul!

— Şi care-i adevărul?

— Că nu-l mai iubeşti. Că n-a fost decât o roată de rezervă în viaţa ta, o cârjă care…

Ea ridică mâna pentru a-l lovi, dar el îi apucă braţul, evitând palma la limită.

— Te sfătuiesc să te calmezi!

Se ridică, îşi puse paltonul, îşi luă telefonul şi ieşi să fumeze o ţigară pe trotuar.

*

Firma luminoasă strălucea în noapte. Era un frig de crăpau pietrele, accentuat de rafalele glaciale. Jonathan îşi făcu palmele căuş pentru a proteja flacăra brichetei, dar vântul era atât de puternic, încât fu nevoit să încerce de două ori până să reuşească să-şi aprindă ţigara.

*

Furioasă, Madeline se ridică de la masă şi îşi croi drum până la bar, unde comandă un whisky dublu cu suc de ananas. La tonomat, vocea gravă şi aspră a lui Leonard Cohen cedase locul chitarei ritmice şi bateriei celor de la Beatles. „I Need You”, cânta George Harrison. Era o melodie „şaizecistă”, uşoară şi naivă, pe care „cel de-al treilea Beatles” o scrisese pentru Pattie Boyd, pe vremea când se iubeau, cu mult înainte ca ea să-l părăsească pentru Eric Clapton.

Cu paharul de cocktail în mână, Madeline se întoarse la masa ei. Se uită pe geam la acel bărbat ciudat pe care nu-l cunoştea decât de o săptămână, dar care, în aceste ultime zile, îi acaparase gândurile până la obsesie. Înfofolit în paltonul său, se uita la cer. Lumina albă a felinarului îi dădea un aer visător, vag copilăresc şi melancolic. Avea ceva emoţionant şi atrăgător. Un farmec simplu, un chip care inspira încredere. Degaja un „nu ştiu ce” sincer, sănătos şi benefic. O privi şi el la rândul lui şi, în acel moment, ceva se schimbă. Cuprinsă de fiori, simţi brusc un nod în stomac.

Pe măsură ce era copleşită de această emoţie neaşteptată, inima îi bubuia, picioarele îi tremurau şi prin stomac îi zburau fluturi.

Era surprinsă, tulburată şi se întreba de unde vine această emoţie care o lăsa subit fără repere. Nu mai controla nimic. Bulversată, incapabilă să lupte, nu-şi mai putea dezlipi privirea de a lui. Acum, figura aceea îi părea familiară, ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

*

Jonathan trase din ţigară şi scoase un rotocol de fum albăstrui care, în frigul nopţii, se risipi îngrozitor de încet. Simţind privirea lui Madeline aţintită asupra lui din cealaltă parte a geamului, întoarse capul şi, pentru prima oară, privirile li se încrucişară cu adevărat.

Femeia asta… Ştia că, dincolo de carapacea ei dură şi rece, se ascundea o fiinţă sensibilă şi complexă. Graţie ei, ieşise din toropeala lui. Simţi din nou acea legătură neobişnuită care îi unea. În ultimele zile, aflaseră în ritm accelerat multe lucruri unul despre celălalt. Ajunseseră să fie obsedaţi unul de altul, violându-şi cele mai intime secrete, dându-şi la iveală lipsurile, fragilitatea, tenacitatea, descoperind forţe şi slăbiciuni care păreau să-şi corespundă.

*

Timp de câteva secunde, se simţiră uniţi într-un acord perfect. O orbire, o străfulgerare, o sete de viaţă. Măsurând drumul şi riscurile asumate pentru a ajunge unul la celălalt, erau obligaţi să admită că erau suflete-pereche care se recunoscuseră şi care merseseră împreună spre aceeaşi destinaţie. Acum, ceea ce se întâmpla între ei era ceva evident, o flacără, o alchimie. Un sentiment primitiv, care îi ducea cu gândul la spaimele şi speranţele copilăriei. Certitudinea ameţitoare de a fi întâlnit în sfârşit persoana capabilă să le umple golul, să le reducă la tăcere spaimele şi să le vindece rănile.

*

Madeline capitulă în faţa acestui sentiment nou. Era ameţitor precum un salt în gol, fără paraşută ori coardă elastică. Se gândi din nou la întâlnirea lor. Nimic nu s-ar fi întâmplat fără acea ciocnire din aeroport. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu şi-ar fi schimbat telefoanele din neatenţie. Dacă ea ar fi intrat în acea cafenea cu treizeci de secunde mai devreme sau cu treizeci de secunde mai târziu, nu s-ar fi întâlnit niciodată. Aşa le era scris. O stranie lovitură a destinului, care alesese să-i apropie într-un moment decisiv. Chemarea îngerului, cum zicea bunica ei...

*

Jonathan îşi lăsă gândurile să plutească la voia întâmplării, devorat de o flacără care ardea legăturile cu trecutul pentru a schiţa viitorul.

Magia dură mai puţin de un minut. Deodată, tot farmecul se rupse. Telefonul îi sună în buzunar. Era Raphael, care îşi încerca din nou norocul. De data asta, Jonathan se hotărî să răspundă. Intră în restaurant, se duse la masa lui şi îi întinse aparatul lui Madeline.

— E pentru tine.

Dură întoarcere la realitate.

*

Douăzeci de minute mai târziu

— Nu te purta ca un copil! O să răceşti în gecuţa aia a ta!

Frigul era din ce în ce mai tăios. Îmbrăcată doar cu un pulover şi geaca de piele, Madeline îl urma pe Jonathan de-a lungul Străzii 14, dar refuza cu încăpăţânare să îmbrace paltonul pe care i-l oferea.

— N-o să mai fii aşa băţoasă mâine, când o să faci febră patruzeci de grade...

La colţul cu Sixth Avenue, el se opri într-un *deli* ca să cumpere apă, cafea şi un sac mare de pânză, plin cu surcele şi lemne.

— De unde ştii că are şemineu?

— Imaginează-ţi că ştiu casa asta! Am ajutat-o pe Claire s-o cumpere, ca girant.

— Eraţi foarte apropiaţi, nu-i aşa?

— E o prietenă foarte bună, da. Deci, îţi pui paltonul ăsta, da sau nu?

— Nu, mersi. E într-adevăr minunat aici! se extazie ea, descoperind cartierul.

Într-un oraş în perpetuă schimbare, Greenwich Village reprezenta un soi de punct fix, ferit oarecum de modernizare. Când Madeline venise în Manhattan cu Raphael, rămăseseră în Midtown, vizitând Times Square, muzeele şi magazinele de pe Fifth Avenue. Aici, ea descoperea un New York fără zgârie-nori. Un New York mai prietenos, cu elegantele *brownstones* cu faţade de cărămidă şi scări de piatră, care aminteau de cartierele burgheze din vechea Londră. Şi mai ales, spre deosebire de străzile drepte care tăiau restul oraşului, The Village era plin de străduţe întortocheate, care urmau traseul fostelor uliţe, vestigii ale epocii în care Greenwich nu era decât un mic târg rural.

În ciuda frigului şi a orei târzii, barurile şi micile restaurante erau încă animate. Pe aleile mărginite de copaci, întâlniră oameni care făceau jogging însoţiţi de câinii lor, în timp ce nişte studenţi de la NYU sărbătoreau începutul vacanţei de Crăciun cântând colinde sub felinare.

— Este într-adevăr oraşul care nu doarme niciodată! constată ea.

— Da, în privinţa asta, legenda nu minte…

Când ajunseră în Washington Square, Jonathan o coti pe o străduţă pavată, prevăzută cu o poartă.

— MacDougal Alley adăpostea altădată grajdurile vilelor de la marginea parcului, explică el, formând codul pentru a

deschide bariera. Se pare că asta era ultima stradă din Manhattan luminată cu felinare cu gaz.

Intrară în micuţa fundătură lungă de vreo sută de metri. Îţi venea greu să crezi că te afli la New York, la începutul secolului XXI, într-atât de fermecător şi atemporal părea locul.

Se opriră în faţa unei case pitoreşti cu un etaj. Jonathan urmă instrucţiunile lui Claire, ridicând ghiveciul de la intrare, sub care paznicul lăsase o legătură de chei.

Dădu drumul la lumină şi la centrală, apoi aranjă o grămăjoară de lemne în şemineu. Madeline se plimbă prin toate camerele. Casa fusese amenajată cu gust. Mobilierul era modern, dar se păstraseră unele dintre elementele arhitecturale originale, precum zidurile din cărămidă roşie, grinzile la vedere şi o uimitoare fereastră în plafon care dădea locului latura sa feerică.

Curioasă, tânăra englezoaică privi fotografiile agăţate pe perete. Claire Lisieux era o fată drăguţă, înaltă şi sportivă. Deveni imediat geloasă pe ea.

— Nu ţi se pare ciudat să fii prezent în mai mult de jumătate dintre fotografiile expuse în casa asta?

— Cum aşa? întrebă Jonathan, scăpărând un chibrit pentru a aprinde grămăjoara de lemne.

— Eşti peste tot: Claire şi Jonathan în bucătărie, Claire şi Jonathan la Fish Market, Claire şi Jonathan la Dean and Deluca, Claire şi Jonathan la piaţa cu produse proaspăte, Claire şi Jonathan pozând alături de cutare sau cutare celebritate…

— E prietena mea. Normal că a păstrat amintiri.

— În afară de tatăl ei, tu eşti singurul bărbat din toate aceste fotografii.

— Ce-i asta, îmi faci o scenă sau ce?

— Cine era fata asta? Amanta ta?

— Nu! De câte ori o să-mi pui întrebarea asta?

— Totuşi, era îndrăgostită de tine, e evident.

— Habar n-am!

— Dacă-ţi spun!

— Şi ce-i cu asta?

— După ce ai divorţat, ai fi putut să te apropii de ea. Este tânără, frumoasă foc, vizibil inteligentă…

— Gata, ajunge!

— Nu, explică-mi!

— Nu e nimic de explicat!

— Vrei să o fac eu? îl sfidă ea, aplecându-se spre el.

— Nu, nu chiar.

Jonathan încercă să se dea înapoi, dar era cu spatele la şemineu şi focul începea să ardă.

— O voi face totuşi! Claire Lisieux este perfectă: este o fată docilă, drăguţă şi serioasă. Ar fi mama ideală dacă ar fi să ai alţi copii. O apreciezi şi o respecţi mult, dar… cum să spun… Ar fi ceva prea uşor, prea armonios…

Madeline se apropiase şi mai mult. Acum, buzele ei erau doar la câţiva centimetri de cele ale lui Jonathan. Ea continuă:

— Or, nu asta cauţi tu în iubire, nu-i aşa? Ţie îţi trebuie pasiune, luptă, cucerire. Pe scurt, Claire nu este o femeie pentru tine…

Jonathan ezită să răspundă. Simţea răsuflarea lui Madeline amestecându-se cu a lui.

— Dar eu? Eu sunt o femeie pentru tine? insistă ea.

El îşi lipi corpul de al ei şi o sărută.

*

Jonathan nu mai făcuse dragoste de la despărţirea de Francesca, aşa că dădu dovadă de stângăcie când îi scoase geaca şi puloverul tinerei femei. Ea îi descheie cămaşa, muşcându-l uşor de gât. El se eliberă pentru a putea să-i mângâie faţa şi să o sărute mai bine. Avea un miros proaspăt şi vibrant de citrice, mentă şi lavandă.

Corpul ei delicat şi suplu se înfăşură în jurul lui şi căzură amândoi pe canapea. Şoldurile li se unduiau. Trupurile li se uniră, formând o sculptură în mişcare, toată numai curbe şi adâncituri, care se mlădia în clarobscurul lunii.

Părul, mirosul, pielea, buzele li se contopiră. Sorbindu-se din ochi, se lăsară copleşiţi de plăcere.

Afară, viaţa continua în oraşul care nu doarme niciodată.

26
Fata cu ochi de Modigliani

„Nu mai sunt ceea ce eram.”
Horaţiu

Între timp, la Juilliard School,
cea mai prestigioasă şcoală artistică din New York

— Tocmai am primit un mesaj de la Luke! exclamă Lorely, deschizând uşa de la baie şi fluturând telefonul mobil sub ochii colocatarei ei.

Cu capul aplecat peste chiuvetă, cu periuţa de dinţi în mână, Alice întrebă:

— Şevradelatine?

— Poftim?

Fata îşi dăţi gura şi repetă:

— Ce vrea de la tine?

— M-a invitat la cină mâine-seară, la Café Luxembourg!

— Norocoaso! Nu ţi se pare că seamănă puţin cu Ryan Reynolds?

— În orice caz, are un poponeţ drăguţ! chicoti Lorely, închizând uşa.

Rămasă singură, Alice se privi în oglindă, demachiindu-se cu un şerveţel umed. Oglinda îi oferea imaginea unei fete drăguţe de şaptesprezece ani, cu faţa delicată încadrată de şuviţe blonde.

Avea fruntea lată, buze senzuale şi pomeţi înalţi. Ochii ei albaştri-verzui contrastau cu tenul de porţelan. Aici, la şcoală, din cauza înfăţişării şi a numelui, toată lumea credea că avea origini poloneze. Se numea Alice Kowalski. Cel puţin, aşa era scris pe cartea ei de identitate…

Îşi termină toaleta, apoi se mai schimonosi câteva secunde. Ca în timpul exerciţiilor pe care le făcea la cursurile de artă dramatică, făcu o mutră bosumflată, aruncând întâi o privire timidă, apoi una provocatoare.

O găsi pe Lorely în camera mare pe care o împărţeau. Foarte încântată de apropiata întâlnire, tânăra cântăreaţă afro-americană asculta o melodie cântată de Lady Gaga, cu sonorul la maximum şi proba diferite ţinute în faţa oglinzii: rochie neagră şi geacă din tweed à la *Gossip Girl,* rochie *vintage* cu tente gypsy, blugi Chloé şi top colorat à la Cameron Diaz...

— Sunt terminată! mărturisi Alice, ghemuindu-se sub pătură.

— E normal. În seara asta, ai fost regina balului!

Frumoasa soprană făcea referire la spectacolul de sfârşit de an, pe care-l dăduseră elevele secţiei lor: o reprezentaţie cu *West Side Story,* în care Alice jucase rolul Mariei.

— Chiar crezi că m-am descurcat bine?

— Ai fost strălucitoare! Eşti la fel de talentată la muzicale, ca şi la vioară.

Alice îi mulţumi, îmbujorată. Timp de mai bine de un sfert de oră, cele două fete sporovăiră, refăcând filmul serii.

— La dracu', mi-am uitat geanta în vestiarul sălii de spectacol! îşi dădu Alice seama brusc.

— Nu e grav, o să ţi-o recuperezi mâine, nu?

— Problema e că medicamentele mele sunt în ea.

— Chestiile alea pe care le iei pentru ca organismul să nu respingă grefa?

— Mai ales pastilele pentru hipertensiune, preciză ea, aşezându-se turceşte în pat.

Dezorientată, se gândi câteva secunde, apoi zise:

— Mă duc acolo! hotărî ea, sărind din pat.

Îşi trase nişte pantaloni de trening direct peste cămaşa de noapte şi deschise dulapul ca să ia un pulover.

Din instinct, îl alese pe ultimul pus peste maldărul de haine: era un hanorac cu glugă, din bumbac căptuşit cu molton, roz cu gri, decorat cu ecusonul echipei Manchester United. Singurul vestigiu al vieţii ei de dinainte.

Se încălţă cu o pereche de bascheţi, fără a se mai obosi să-şi lege şireturile.

— O să mă opresc şi la automat, zise ea. Am chef de nişte biscuiţi Oreo şi de o sticlă de lapte cu căpşune.

— Îmi iei şi mie un pachet de biscuiţi? îi ceru colega ei de cameră.

— Da. Pa!

*

Alice ieşi din cameră. Pe culoar, ambianţa era destinsă. Cu o zi înainte de vacanţa şcolară, veselia domnea în internat. Căminul adăpostea peste trei sute de studenţi la ultimele doisprezece etaje din Lincoln Center: viitori dansatori, actori şi muzicieni de cincizeci de naţionalităţi! Deşi era aproape ora două dimineaţa, elevele se perindau din cameră în cameră. Multe îşi făceau bagajele ca să părăsească şcoala a doua zi, pentru a-şi petrece Crăciunul în familie.

Odată ajunsă pe hol, Alice chemă ascensorul. În timp ce aştepta, privi pe fereastră luminile clădirilor care se reflectau în fluviu. Simţea încă euforia spectacolului şi execută un mic pas de dans. Mai mult ca niciodată, la sfârşitul acestui an, o cuprinse un fel de recunoştinţă faţă de viaţă. Ce s-ar fi ales de ea dacă ar fi rămas în Manchester? Ar mai fi în viaţă la ora asta? Probabil că nu. Aici, în Manhattan, înflorise şi, în ciuda sechelelor transplantului cardiac, se simţea în al nouălea cer. Ea, fetiţa din Cheatam Bridge, jucase în seara asta rolul principal într-un spectacol al celei mai prestigioase şcoli de artă din New York!

Deodată, se simţi cuprinsă de un frison şi îşi băgă mâinile în buzunarele hanoracului. Vechiul pulover roz îi trezea amintiri şi, brusc, imagini din fosta ei viaţă îi trecură fulgerător prin minte: maică-sa, cartierul, şcoala, mizeria, clădirile părăginite, ploaia, singurătatea îngrozitoare şi spaima care n-o părăsea niciodată. Astăzi, avea adesea somnul agitat, dar nu-şi regreta decizia. Şi n-o va regreta niciodată.

Aici, la Juilliard School, toată lumea era pasionată de artă şi de cultură. Oamenii erau deschişi la ideile noi, toleranţi, originali şi captivanţi. Viaţa era uşoară şi toate dotările erau propice studiului: dacă voia, putea să repete la vioară în toiul nopţii în sălile izolate fonic prezente la fiecare etaj. Şcoala beneficia de mai multe săli de audiţii şi de spectacol, de o clinică de fizioterapie, de un centru de fitness…

Când ascensorul veni în sfârşit, Alice apăsă pe butonul de la etajul doisprezece, unde se afla uriaşul spaţiu de zi comun. Livingul era încă animat: câteva eleve se uitau la un concert pe un ecran imens, unele jucau biliard, altele, aşezate la barul de la bucătăria comunitară, îşi împărţeau *cupcake*-uri de la Magnolia Bakery.

— N-am noroc! zise ea dezamăgită, constatând că automatele cu mâncare fuseseră devalizate.

— Care-i problema, domnişoară? întrebă unul dintre gardienii de noapte.

— Biscuiţii mei preferaţi s-au terminat!

Locul era supravegheat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de un dispozitiv important. La Juilliard, nu se glumea cu securitatea: la şcoală erau înscrişi copii de diplomaţi, de capete încoronate şi chiar fiica preşedintelui în funcţie.

Înainte de a se întoarce la ascensoare, Alice cumpără lapte cu căpşune pentru ea şi un pachet de biscuiţi pentru Lorely. De data asta, se duse la etajele inferioare unde se aflau sălile de concert. La etajul al doilea, când uşile se deschiseră, Alice văzu o siluetă întunecată care o aştepta. Un bărbat cu cagulă pe faţă îndreptă un pistol înspre ea. Se dădu înapoi, scoase un ţipăt înăbuşit, dar el înaintă şi deschise focul.

27
Captivă

„Nimeni nu poate purta mult timp mască.”
Seneca

Cele două săgeţi ale Taser-ului[32] o loviră pe Alice în abdomen, străfulgerând-o. Paralizată, adolescenta se prăbuşi, cu răsuflarea şi picioarele tăiate, cu sistemul nervos blocat.

Chiar în aceeaşi secundă, agresorul se repezi la ea. O apucă de gât şi îi înfundă cu brutalitate o batistă în gură, înainte de a-i pune căluş folosindu-se de o eşarfă. Uşile ascensorului se închiseră. El apăsă pe butonul pentru subsol şi, în timp ce liftul cobora, o trânti pe Alice la pământ. Înainte ca ea să-şi vină în simţiri, o întoarse pe burtă, legându-i încheieturile mâinilor şi gleznele cu ajutorul a două legături de nailon pe care le strânse la maximum.

În câteva secunde, ajunseră în parcare. Bărbatul, cu faţa acoperită în continuare de cagulă, o apucă pe Alice ca pe un sac şi o ridică pe umăr. Încă ameţită, ea încercă să se zbată, dar, cu cât se mişca mai mult, cu atât tipul o ţinea mai strâns. Braţele lui erau puternice ca nişte fălci capabile să-i strivească oasele. Cum reuşise să păcălească un sistem de securitate atât de sofisticat? De unde ştiuse că Alice lua ascensorul *exact în acel moment?*

Traversară parcarea întunecoasă până la o camionetă Dodge de culoare roşie. Cu un bot monstruos, geamuri vopsite, accesorii cromate strălucitoare şi roţile din spate cu jante dublate, maşina arăta înspăimântător. Bărbatul o aruncă pe Alice pe bancheta din spate, separată de şofer printr-o foaie de plexiglas ca în unele taxiuri. Se instală la

[32] Marcă de pistol cu şocuri electrice. (N. tr.)

volan şi părăsi parcarea fără a fi împiedicat de nimeni, graţie unui dispozitiv electromagnetic.

De cum ajunseră afară, necunoscutul îşi scoase cagula, permiţându-i lui Alice să-i vadă faţa în oglinda retrovizoare. Era un bărbat ras în cap, cu ochi sticloşi şi cu nişte obraji mari, fleşcăiţi şi atinşi de cuperoză. Nu-l mai văzuse niciodată. Camioneta se pierdu în trafic şi ajunse pe Broadway, după care o coti pe Columbus Avenue.

*

Cu genunchii tremurând, cu inima bubuindu-i în piept, Alice începea să-şi revină cu greu din starea catatonică în care o aruncaseră impulsurile electrice ale Taser-ului. Cuprinsă de panică, încercă totuşi să vadă pe geam drumul pe care apucase răpitorul ei. Atâta vreme cât rămâneau în cartierele „turistice”, mai avea o speranţă. Încercă să bată cu picioarele în geam, dar legătura strânsă de la glezne nu-i permitea nici cea mai mică libertate de mişcare. Îngrozită, simţea că se sufocă din cauza căluşului care îi tăia respiraţia. Încercă să-şi elibereze mâinile, dar corzile din nailon îi pătrunseră adânc în încheieturi.

Maşina coborâse pe 9th Avenue până la Strada 42. Erau acum în apropiere de Hell’s Kitchen – bucătăria diavolului. Alice încercă să asculte de vocea raţiunii:

Calmează-te! Respiră! Păstrează-ţi sângele rece!

N-avea să moară. Cel puţin, nu imediat. Dacă ar fi vrut s-o omoare, bărbatul ar fi făcut-o deja. Nici n-o s-o violeze, fără îndoială. Un dement care ar fi vrut să-şi satisfacă un simplu impuls nu şi-ar fi asumat atâtea riscuri, pătrunzând într-o clădire aşa de bine păzită ca Juilliard.

Atunci, cine era bărbatul ăsta? Ceva îi atrăsese atenţia: individul avusese grijă să nu tragă în torace cu arma, preferând să ţintească abdomenul.

Ştie c-am suferit un transplant şi că o descărcare electrică prea aproape de inimă ar fi putut să mă ucidă.

Fără a cunoaşte încă motivaţiile răpitorului său, Alice înţelesese deja că, în seara asta, trecutul o ajungea din urmă.

Bărbatul conducea prudent, rămânând pe banda a doua, atent să nu depăşească viteza legală, pentru a evita orice control al poliţiei. Ajunsese la extremitatea vestică a oraşului şi cobora spre sud, de-a lungul fluviului. Mergeau de mai puţin de un sfert de oră, când camioneta intră în tunelul Brooklyn Battery.

Semn rău, ieşim din Manhattan...

Tocmai trecuseră de punctul de taxare, când sună telefonul necunoscutului. Avea un dispozitiv *handsfree,* permiţându-i lui Alice să audă cea mai mare parte a conversaţiei:

— Deci, cum stă treaba, Iuri? întrebă vocea.

— Sunt pe drum. Totul s-a desfăşurat conform planului, anunţă bărbatul cu un accent rusesc cât se poate de evident.

— N-ai şifonat-o prea mult, nu?

— Am urmat instrucţiunile.

— Bun. Ştii ce-ţi rămâne de făcut?

— Da, răspunse rusul.

— Nu uita s-o percheziţionezi şi scapă de camionetă.

— Am înţeles.

Vocea de la telefon... Era a... Nu, nu era cu putinţă...

Totul devenea clar acum. Inima lui Alice începu să bată şi mai repede, căci tocmai îşi dăduse seama că pericolul era mai mare decât crezuse.

Din cauza panicii, căluşul o făcu din nou să se sufoce. Se strădui să respire normal. Trebuia neapărat să încerce ceva.

Mobilul meu!

Încercând să nu atragă atenţia, Alice se contorsionă pentru a-şi scoate telefonul mobil din buzunarul de la spate al pantalonilor de trening. Din păcate, încheieturile legate făceau orice mişcare dificilă, mai ales sub supravegherea atentă a lui „Iuri”, care arunca frecvent priviri în oglinda

retrovizoare. Totuşi, cu răbdare şi obstinaţie, reuşi să ia aparatul şi să-l deschidă. Pe nevăzute, formase deja primele două cifre de la 911, când camioneta frână brusc. Telefonul zbură din mâinile lui Alice şi ateriză sub banchetă.

— *Гандн!* îl înjură rusul pe motociclistul care trecuse pe roşu.

Legată fedeleş, Alice nu mai putea face nimic: telefonul era pierdut.

Mai merseră vreo cincisprezece minute bune spre sud, afundându-se în noapte. Unde se duceau? Era convinsă că ieşiseră deja din Brooklyn, când zări plăcuţa pe care scria Mermaid Avenue, una dintre principalele artere din Coney Island.

Avu o speranţă nebunească atunci când se încrucişară cu o maşină de poliţie care patrula pe Surf Avenue, dar cei doi poliţişti parcară în faţa fast-food-ului Nathan’s Famous ca să se îndoape cu hotdogi. Nu de la ei trebuia să aştepte salvarea.

Rusul intră într-o fundătură întunecată şi stinse farurile. Nu se mai vedea nicio altă maşină. Înaintă până la o clădire dărăpănată şi opri motorul.

După ce verifică că locul era pustiu, Iuri deschise una dintre uşile din spate ale camionetei şi o scoase pe fată.

Îi tăie legăturile de la glezne, cu un gest rapid.

— Mergi!

Alice auzi zgomot de valuri şi simţi aerul sărat mângâindu-i faţa. Se găseau în mijlocul unei zone sinistre şi pustii, aproape de Atlantic. În peninsulă domnea o atmosferă funebră, departe de zgârie-norii din Manhattan şi de aglomeraţia din Brooklyn-ul modern. La începutul secolului XX, Coney Island găzduia totuşi un imens parc de distracţii. Atracţiile lui, celebre pentru originalitatea lor, adunau milioane de turişti veniţi din toate colţurile Statelor Unite. Căluşeii lui vibrau în ritmul melodiilor populare şi al efervescenţei mulţimilor. Roata mare era cea mai înaltă din ţară, montaigne russe-ul în formă de opt, cel mai rapid, fantomele, cele mai înspăimântătoare, iar Freak Show-ul lui

se fălea cu monştrii cei mai înfricoşători. Legat cu un cablu puteai chiar sări cu paraşuta din vârful unui turn uriaş.

Dar acea epocă glorioasă era departe. În această noapte friguroasă de decembrie, locul nu mai avea nimic din splendoarea şi magia de altădată. Îşi începuse declinul încă din anii ’60, neputând concura cu Disneyland-ul şi cu alte parcuri de distracţii moderne. Astăzi, zona nu mai era decât o adunătură de terenuri virane, de parcări împrejmuite cu grilaj, de blocuri înalte de locuit părăginite. Doar câteva carusele continuau să se mai învârtă în timpul verii. În restul anului, atracţiile lăsau impresia că au putrezit pe loc, mâncate de rugină şi murdărie.

— Dacă-ncerci să fugi, o să te înjunghii ca pe un miel! o preveni Iuri, punând lama pumnalului său la gâtul lui Alice.

*

O conduse pe un teren viran înconjurat de garduri înalte de şipci mâzgălite cu graffiti, pe unde alerga o haită de câini dezlănţuiţi. Dogi germani cu blană galbenă, ai căror ochi străluceau în noapte. Păreau înfometaţi şi foarte agresivi şi lătrau înspăimântător. Chiar şi lui Iuri îi era greu să-şi facă dulăii să tacă. O împinse pe Alice până la uşa unui depozit dezafectat, forţându-şi victima să coboare pe o scară metalică ce ducea la un tunel îngust. Un curent de aer glacial năvăli odată cu ei în spaţiul strâmt. Pasajul era atât de întunecat, încât rusul se văzu obligat să aprindă o lanternă. Conducte şi ţevi de canalizare de toate mărimile străbăteau subsolul. Vechi motoare şi contoare electrice erau stivuite de-a lungul traiectului. Rezemat de un zid, fusese depozitat un panou de lemn pictat reprezentând zeci de monştri şi care promitea THE SCARIEST SHOW ÎN TOWN – o reclamă la unul dintre acele trenuri-fantomă de care era plin parcul în urmă cu cincizeci de ani.

Lumina era slabă. Umbrele lor dansau pe perete. Lumina lanternei se reflecta în băltoace de apă stătută. La capătul tunelului, deranjară un grup de şobolani care, cuprinşi de

panică, începură să chiţăie şi să alerge în toate părţile. Pe obrajii lui Alice curgeau lacrimi. Se trase înapoi, dar Iuri o ameninţă din nou cu pumnalul său pentru a o sili să o ia pe o rampă în spirală care ducea în adâncurile depozitului. Acolo, trecură de vreo zece uşi din fier care se succedau de-a lungul unui coridor care se înfunda. Străbătând tenebrele, Alice era tot mai înspăimântată, simţind cum i se cască un hău în stomac.

La capătul culoarului, ajunseră în faţa ultimului dreptunghi metalic. Iuri scoase o legătură de chei din buzunar şi deschise poarta infernului.

*

Înăuntru era un frig cumplit. Beznă. Iuri îşi folosi lanterna pentru a găsi întrerupătorul. Un neon prăfuit răspândea cu chiu cu vai o lumină palidă, care dădea la iveală o mică încăpere cu pereţii scorojiţi. Se simţea miros de mucegai şi umezeală. Susţinută de nişte stâlpi metalici ruginiţi, pivniţa avea un plafon jos, care ar fi provocat oricui senzaţia de claustrofobie. Locul era pe cât de insalubru, pe atât de spartan: la dreapta, un scaun de toaletă dezgustător şi un mic lavoar jegos; la stânga, un pat de campanie din fier.

Fără menajamente, rusul o împinse pe Alice în camera îngustă. Ea căzu pe podeaua umedă şi mizerabilă.

În ciuda faptului că avea mâinile legate, Alice reuşi să se ridice şi dădu cu toată puterea o lovitură de picior furioasă în boaşele răpitorului ei.

— *Сволочь!*[33] strigă bruta, strâmbându-se de durere.

Se dădu înapoi, dar era nevoie de mai mult pentru a-l doborî. Înainte ca Alice să poată pregăti o altă lovitură, el se năpusti asupra ei, înfigându-i un genunchi în spate pentru a o pune la pământ şi fiind cât pe ce să-i disloce umărul.

[33] „Ticăloaso” (rusă în original). (N. tr.)

Alice se sufoca. Timp de câteva secunde, se simţi confuză, apoi auzi un zăngănit şi se trezi încătuşată de o ţeava groasă de canalizare.

Dându-şi seama că batista era pe cale s-o sufoce, Iuri îi scoase din gură bucata de pânză. Cu lacrimile şiroindu-i, fata avu un acces de tuse, după care îşi recapătă suflul, respirând cu lăcomie aerul rarefiat.

Iuri îşi regăsise îngâmfarea, contemplând cu plăcere suferinţa victimei lui.

— Mai încearcă să mă loveşti, dacă mai poţi! zise el.

Alice urlă. Ţipătul ca ultimă armă. Ştia că, la această adâncime şi având în vedere cât de izolat era locul, nimeni n-o putea auzi, dar se dezlănţui cu toată energia disperării ei ca să spargă liniştea nopţii.

Rusul înţepeni de plăcere preţ de un minut lung. Totul îl excita: frica fetei, îngustimea şi întunecimea locului, senzaţia de putere de care se simţea cuprins. Dar se stăpâni. I se spusese clar să n-o violeze pe puştoaică *în primele trei zile.* După aceea, va putea să facă ce vrea cu ea...

*

Acum, Alice îşi spărgea pieptul strigând, dar, în curând, ţipetele ei se transformară într-o criză de plâns. Iuri se gândi că deja se întrecea cu gluma. Băgă mâna în buzunar şi scoase o rolă mare de bandă izolantă de care se folosi pentru a o reduce la tăcere pe adolescentă. Pentru mai multă siguranţă, îi legă din nou gleznele, apoi o abandonă în voia sorţii, închizând uşa metalică în urma lui.

Făcu drumul în sens invers, prin şirul de încăperi subterane, pe rampa în spirală, prin tunelul îngheţat, pe scara metalică. Ajunse în sfârşit la suprafaţă şi la haita de câini pe care îi înfometa intenţionat pentru a-i speria pe curioşi. Acum, pentru a şterge urmele, trebuia să se debaraseze de camioneta marca Dodge. Putea să-i dea foc pe un teren viran, dar era riscant, fiindcă putea fi observat

de o patrulă de poliţie. Cel mai simplu era s-o abandoneze undeva în Queens. Cu jante de douăzeci de inchi şi bară de protecţie de tanc, n-avea cum să nu atragă atenţia. Era genul de maşină de lux care-i interesa pe hoţi. Mai ales dacă lăsai cheile pe bord…

Satisfăcut de decizia luată, ajunse în străduţa unde o parcase pentru a constata că…

…maşina nu mai era acolo!

Se uită în jur. Totul era pustiu. Ciuli urechea. Nu se auzea decât zgomotul valurilor şi al vântului care făcea să scârţâie caruselele.

Iuri rămase nemişcat îndelung, uluit de rapiditatea cu care i se furase autovehiculul. Trebuia să se îngrijoreze sau să se bucure? Şi mai ales trebuia să-şi prevină şeful? Se hotărî să nu spună nimic. I se ceruse să facă maşina dispărută şi maşina dispăruse. Asta-i tot.

Important era că o avea pe fată…

28
Francesca

„Când iubeşti pe cineva, îl iei în întregime,
cu toate legăturile, cu toate obligaţiile lui.
Îi iei povestea, trecutul şi prezentul. Iei totul
sau nimic.”
R.J. Ellory

Greenwich Village
Ora 05.00

Jonathan se trezi brusc, cu capul în scobitura umărului lui Madeline. Se simţea uimitor de bine. Casa se încălzise. De afară se auzea şuieratul vântului şi agitaţia oraşului. Se uită la ceas, dar mai rămase un pic întins, cuibărit lângă trupul catifelat şi fierbinte. Apoi îşi impuse să se scoale şi părăsi în tăcere cuibuşorul cald al proaspetei lui iubiri.

Luă pe el puloverul şi blugii, apoi închise uşa de la cameră şi coborî în salon. Din buzunarul paltonului, scoase fotocopia pe care Madeline i-o dăduse cu o zi în urmă: e-mailul sustras din computerul lui George.

De la: Francesca DeLillo
Către: George LaTulip
Subiect: Re:
Data: 4 iunie 2010 19:47

George,
Te implor, renunţă la planul de a merge să te întâlneşti cu Jonathan la San Francisco.
Decizia pe care am luat-o noi a fost cea bună. E prea târziu să ai remuşcări, credeam c-ai înţeles asta citind presa…
Uită de Jonathan şi de ceea ce ni s-a-ntâmplat! Lasă-l să-şi revină!

Dacă o să-i mărturiseşti adevărul, o să ne pui pe toţi trei într-o situaţie dramatică şi o să pierzi tot: slujba, apartamentul, micul tău confort.

F.

Jonathan se instală la biroul din lemn de stejar pe care se găsea computerul. Claire probabil că avea obiceiul să-şi împrumute apartamentul prietenilor: un bileţel lipit pe marginea ecranului indica parola cu care puteai să intri ca „invitat”. Jonathan se conectă la internet şi reciti pe îndelete mesajul. Aşadar, Francesca nu-l înşelase cu George... Parcă tot nu-i venea să creadă. De ce să fi pus în scenă tot acest plan sordid? Ce alt secret voia să protejeze?

Citind e-mailul pentru a treia oară, sublinie fraza „credeam că ai înţeles asta citind presa...”. La ce anume făcea aluzie Francesca? Mesajul fusese scris în luna iunie. Madeline îi mărturisise că citise articole de ziar apărute în lunile precedente şi în care dăduse peste numele Francescăi şi al lui George, fără a găsi însă vreo pistă concretă.

Îşi înăbuşi un căscat, se ridică, îşi făcu o cafea şi intră iar pe internet. Explicaţia acestui mister nu putea fi decât acolo. După o oră, dădu peste un articol ciudat din *Daily News:*

BAHAMAS:
CADAVRUL UNUI OM DE AFACERI
GĂSIT ÎN BURTA UNUI RECHIN!

Plecat la pescuit de *mérou* în largul insulei Columbus, un navigator de ocazie a făcut joia aceasta o descoperire macabră, capturând un rechin într-unul dintre năvoadele sale. În timp ce îl trăgea pe ambarcaţiunea lui, rechinul a regurgitat o bucată mare de os, care semăna foarte bine cu un humerus.

Intrigat, bărbatul a anunţat garda de coastă, iar ofiţerii au despicat peştele şi au găsit şi alte fragmente de schelet uman, mai precis o bucată din cutia toracică şi un maxilar.
După analiza ADN, poliţia din Bahamas a putut să identifice cadavrul. Se pare că e vorba de omul de afaceri american Lloyd Warner, vicepreşedinte al grupului hotelier Win Entertainment. În vârstă de patruzeci şi cinci de ani, domnul Warner nu mai dăduse niciun semn de viaţă din 28 decembrie anul trecut, când fusese văzut la aeroportul din New York într-un magazin de lenjerie, chiar la întoarcerea din Bahamas.

Lui Jonathan nu-i venea să creadă. Lloyd Warner era mort de doi ani şi el nu ştiuse până astăzi! Lloyd Warner, directorul financiar al Win Entertainment... Omul care îi grăbise căderea, refuzând să reeşaloneze datoria grupului Imperator. Amintirea acelor împrejurări sumbre îl copleşi: cercul vicios al îndatorării, falimentul companiei lui, dificultăţile financiare cu care se confruntase Francesca în lupta împotriva preluării controlului de către Warner şi vulturii săi, foştii lor asociaţi care se transformaseră în prădători.

Oare la acest articol făcea aluzie fosta lui soţie în e-mailul trimis lui George? Jucase ea vreun rol în moartea lui Lloyd Warner? Dar cu ce scop, din moment ce acest act nu avea cum să împiedice falimentul întreprinderii lor?

Tulburat de descoperirea lui, Jonathan printă în grabă articolul şi îi lăsă un mesaj lui Madeline. Apoi îşi puse paltonul şi luă cheile maşinii, agăţate lângă uşă.

*

Încă de când venise, Jonathan reperase Smartul verde-migdală al lui Claire parcat pe străduţa privată. Frigul era

din ce în ce mai aprig. Porni maşinuţa şi încălzi motorul, ascultând pe un post de ştiri începutul unui anunţ scurt:

„... continuă astăzi, în California, procesul mexicancei Jezebel Cortes, moştenitoarea şefului unui cartel de droguri. Supranumită «La Muñeca», ea este fiica naşului...”

Dar n-avea chef să suporte litania tuturor nenorocirilor din lume. Opri radioul şi o luă pe Grove Street. La ora asta foarte matinală, circulaţia era fluidă. 7th Avenue, Varick, apoi Canal Street... Recunoştea geografia newyorkeză, parcurgând un drum pe care îl făcuse de sute de ori pe vremea când locuia aici.

În mijlocul valului de taxiuri galbene, remarcă un Ferrari negru în oglinda retrovizoare. Nici măcar pe vremea când avea bani nu fusese pasionat de automobile vechi, dar ăsta era diferit. Tatăl lui îi făcuse cadou modelul mai mic când era copil: un 250 GT California Spyder cu şasiu scurt. Una dintre maşinile cele mai rare şi cele mai frumoase din istorie, produse în numai câteva zeci de exemplare la începutul anilor ’60. Abia avu timp să întoarcă privirea, că decapotabila îl depăşi prin dreapta şi acceleră fulgerător înainte de a dispărea spre SoHo.

Ce bolnav...

Deşi TriBeCa era unul dintre cartierele cele mai scumpe din Manhattan, Jonathan nu se simţise niciodată bine aici, fiindcă locul i se părea lipsit de farmec şi de armonie.

Parcă pe primul loc liber pe care îl găsi în apropierea clădirii în care locuia fosta lui soţie. Excelsior, o impozantă reşedinţă cu cincisprezece etaje, data din anii ’20. Recent, dezvoltatorii puseseră mâna pe acest vechi hotel în stil art déco cu scopul de a-l renova şi a-l transforma în apartamente cu dotări high-tech destinate unei clientele cu foarte mulţi bani.

— Hello Eddy! zise el intrând în imobil.

Încorsetat într-o uniformă maro cu galoane aurii, portarul avu nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască.

— Domnule Lempereur! Asta da, surpriză… zise el, aranjându-şi şapca.

— Aş vrea s-o văd pe Francesca. Poţi s-o anunţaţi că sunt în hol?

— Dar e încă devreme…

— Insist, Eddy, chiar e ceva important!

— O s-o sun pe doamna direct pe telefonul ei.

Cu un fizic impozant, care te ducea cu gândul la B.B. King, Eddy Brock era, în toate înţelesurile termenului, „omul-cheie” al imobilului, cel care cunoştea secretele tuturor locatarilor: certuri, înşelătorii, maltratări, probleme cu drogurile… În funcţie de relaţiile pe care le întreţineai cu el, bune sau proaste, viaţa ta putea să fie foarte uşoară sau să devină un infern.

— E-n regulă, domnule, v-aşteaptă.

Jonathan îi mulţumi portarului printr-un semn din cap şi chemă unul dintre ascensoare. Tastă codul care permitea cabinei să ajungă direct în apartamentul fostei lui soţii, deschizându-şi uşile în anticamera duplexului de sticlă care ocupa ultimele două etaje ale imobilului.

Jonathan intră în salon, o încăpere imensă pavată cu dale din rocă vulcanică şi cu mobilier contemporan din lemn galben de nuc. Aici, totul era epurat şi minimalist. Existau şeminee moderne, în care ardea focul, iar ferestrele imense şi pereţii de sticlă care dădeau spre Husdson aboleau frontiera dintre interior şi terasă. Când se iveau zorii, atmosfera era feerică, amestec de roz, purpură şi gri-alburiu.

Deşi locuise aici timp de doi ani, Jonathan se simţea acum ca un străin. Grădina interioară, terasa de patru sute de metri pătraţi, priveliştea arogantă, serviciile portarului la orice oră, personalul casei, piscina încălzită, de douăzeci de metri lungime, sala de sport, sauna… Pe vremea când era „l’Empereur”, tot acest lux i se părea normal. Astăzi, avea impresia că avusese cândva mania grandorii şi că nu mai

era decât un simplu muritor venit să-i viziteze pe zei în Olimp.

Ieşind din camera de la etaj, Francesca părea speriată.

— I s-a întâmplat ceva lui Charly?

— Charly e foarte bine. A rămas la San Francisco cu fratele tău.

Liniştită, coborî scara de sticlă care îţi dădea senzaţia că plutea în aer.

Având în vedere că era aşa de devreme, părea să se fi îmbrăcat la repezeală cu nişte blugi negri şi un pulover cu anchior din caşmir bej. Totuşi, părea impecabilă. Avea acea atitudine trufaşă şi acele gesturi proprii oamenilor din familii care trăiesc în bogăţie de mai multe generaţii. Banii ei erau însemnaţi cu pecetea „given, not earned”[34]. Poate şi asta îi despărţise. El îşi câştigase propriii bani… apoi pierduse tot.

— Tu l-ai ucis, nu-i aşa? întrebă el, întinzându-i foaia de hârtie cu articolul care relata moartea lui Lloyd Warner.

Ea nici măcar nu coborî ochii pentru a-l citi. Nu-l întrebă despre cine vorbea. Rămase pur şi simplu nemişcată preţ de câteva clipe, apoi se aşeză pe canapea şi se înveli cu un pled.

— Cine ţi-a spus? Imbecilul ăla de George? Nu… cu siguranţă nu…

— Cum s-a-ntâmplat?

Ea închise ochii, cufundându-se în amintiri.

— Era sfârşitul lui decembrie, exact acum doi ani… începu ea. Mă conduseseşi dimineaţa la aeroport şi îţi spusesem că mă duc la Londra pentru a vizita unul dintre restaurantele noastre. Era o minciună. Cu o săptămână mai înainte, aflasem că Lloyd Warner o să meargă în Bahamas, la Nassau, pentru a negocia un contract privind unul dintre cazinourile de-acolo. Hotărâsem să mă duc şi eu acolo, pentru a-l convinge să accepte o reeşalonare a împrumutului nostru. Când am ajuns, i-am lăsat un mesaj la

[34] „Daţi, nu câştigaţi” (en. în original). (N. tr.)

hotel, prin care îi ceream să vină la Columbus pentru o întâlnire. În perioada aia, tu habar n-aveai de gaura neagră din bugetul nostru. Restaurantele noastre începeau să se dezvolte, dar criza economică şi financiară ne-a spulberat speranţele. Voiam să-l conving ca Win Entertainment să ne lase mai mult timp pentru rambursare şi nu exista nicio modalitate de a-i vorbi între patru ochi la New York.

— Şi a venit să te vadă?

— Da. Am luat cina împreună. Am încercat să-l conving să ne mai păsuiască, dar nu m-a ascultat. În schimb, toată seara s-a dat la mine cu neruşinare, astfel că am plecat de la masă înainte de desert.

O menajeră intră în salon, aducând o tavă cu un ceainic şi două ceşti. Francesca aşteptă ca ea să iasă şi continuă:

— Pe urmă, Lloyd Warner a venit la mine în cameră ca să-mi propună un târg. Era de acord să facă un efort în privinţa datoriei noastre, dar cu o condiţie...

— ...să te culci cu el.

Ea încuviinţă.

— Când l-am trimis la plimbare, a încuiat uşa şi s-a aruncat pe mine. Era mort de beat şi cred că trăsese şi nişte cocaină. Am ţipat, dar în hotel era în toi o petrecere de nuntă. Zbătându-mă, am apucat o statuetă de pe noptieră: o imitaţie a unui bronz de Giacometti. L-am lovit în cap, cu putere. S-a prăbuşit. La început, am crezut că era ameţit, dar murise.

Uluit, Jonathan se aşează pe un fotoliu, lângă Francesca. Palidă şi ghemuită în pledul ei, aceasta părea totuşi foarte calmă. Cât despre Jonathan, el nu reuşea să-şi dea seama dacă era uşurat sau turbat de furie. Doi ani de mister se elucidaseră în câteva fraze. Doi ani în care nu mai putuse să aibă încredere în nimeni pentru că nu înţelesese trădarea soţiei lui... pentru simplul motiv că ea nu-l trădase.

— De ce n-ai chemat poliţia?

— Îţi închipui c-ar fi crezut povestea mea de legitimă apărare? Cu datoriile pe care le aveam? Cu mesajul pe care i-l trimisesem, să vină să ne-ntâlnim?

— Ce-ai făcut cu cadavrul?

— Eram cazată în apartamentul pe piloni unde stătuserăm altădată noi doi. Mi-a venit ideea să împrumut barca cu motor pe care hotelul o punea la dispoziţia clienţilor. E o mică Hacker Craft roşie, îţi aminteşti? Am dus-o până la pontonul apartamentului şi am târât cadavrul în cabină. Era întuneric beznă. M-am rugat să nu mă întâlnesc cu paza de coastă şi m-am dus să arunc corpul acelui… nemernic la vreo douăzeci de mile de ţărm. Înainte de asta, am avut prezenţa de spirit să-i iau portofelul şi telefonul mobil.

— La hotel, nimeni nu şi-a dat seama c-ai luat barca?

— Nu, nunta acaparase toată atenţia personalului. Mă crezi îngrozitoare?

Descumpănit, Jonathan întoarse capul pentru a evita privirea Francescăi. Femeia părea hotărâtă să meargă până la capăt.

— Am intrat în panică, continuă ea. Dacă se semnala dispariţia lui Warner în Bahamas, poliţia avea să ajungă rapid până la mine. Zeci de persoane ne văzuseră cinând împreună la restaurant. Singura mea şansă era să nu-i fie găsit cadavrul imediat – pentru asta, i-am legat de corp lingoul de fontă pe care l-am găsit în ambarcaţiune – şi, mai ales, să fac pe toată lumea să creadă că Warner se întorsese în Statele Unite. Consultându-i e-mailurile de pe telefon, am dat peste un mesaj prin care era invitat să se înregistreze pentru zborul de întoarcere. Am intrat pe site-ul companiei aeriene şi am completat formularele. Era fezabil, dar trebuia ca cineva să-i ia *fizic* locul lui Lloyd. Atunci m-am gândit la George, din cauza uşoarei lui asemănări cu Warner.

— George ţi-a servit de alibi?

— Da. Acreditând ideea că era amantul meu, am putut să-mi justific prezenţa în Bahamas şi să pretind că el se afla

cu mine la hotel. De unde fotografiile pentru paparazzii din zonă. Şi, cel mai important, a călătorit cu actele de identitate ale lui Lloyd la zborul de întoarcere. Odată ajunşi la New York, i-am cerut să facă mai multe cumpărături cu cardul de credit pe care-l luasem din haina lui Warner. Câteva zile mai târziu, când s-a semnalat dispariţia lui Warner, poliţiştii erau convinşi că se întorsese în Manhattan. Nimeni n-a căutat deci să investigheze în Bahamas până când nu i s-a găsit corpul, şase luni mai târziu.

— Unde s-a ajuns cu ancheta astăzi?

Fără să se atingă de ceai, Francesca luă pachetul de Dunhill de pe măsuţa joasă şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu ştiu. După părerea mea, au lăsat-o moartă. În orice caz, nu m-a interogat nimeni niciodată, fiindcă, oficial, nu cu el am cinat, ci cu George.

După atâta vreme, furia lui Jonathan explodă:

— De ce nu m-ai chemat *pe mine,* soţul tău? Aveai atât de puţină încredere în mine? Să nu-mi spui de călătorie, mai treacă-meargă, dar să-mi ascunzi o crimă!

— Ca să vă protejez pe tine şi pe Charly! Ca să nu te fac complice la o crimă, tocmai de-aia! Ca să nu mergem la închisoare amândoi! Planul meu avea nouă şanse din zece să dea greş. Gândeşte-te: cine ne-ar fi crescut copilul dacă eram prinşi?

Jonathan analiză argumentul. Stătea în picioare, iar o parte din el admira sângele rege, logica implacabilă şi inteligenţa superioară graţie cărora Francesca reuşise să iasă din belea şi să-şi protejeze familia. El ar fi fost capabil să pună la punct un asemenea scenariu? Probabil că nu. Fără îndoială, ar fi reacţionat ca un vinovat. Fără îndoială, s-ar fi lăsat copleşit de emoţii…

Subit, senzaţia de absurd şi de haos în care-l aruncase despărţirea lor dispăruse. Ceea ce li se întâmplase avea un sens. Dar, în acelaşi timp, Jonathan îşi dădu seama că în prezent o privea pe Francesca întocmai ca pe o străină. Nu

mai avea pentru ea niciun sentiment de iubire, ca şi cum o barieră invizibilă îi despărţea de acum înainte definitiv.

29
Un înger în infern

„Luctor et emergo”[35]

Depozitul din Coney Island
Ora 05.00

Cămăruţa îngheţată, jilavă şi cufundată în beznă duhnea a putreziciune.

Cu mâinile încătuşate de conductă, cu picioarele legate strâns cu firul din nailon, Alice trase cu toate puterile de lanţurile ei, în speranţa că ţevile ruginite vor ceda. Dar nu se întâmplă şi fata se prăbuşi pe podeaua umedă.

Un hohot de disperare îi sfâşie pieptul, dar rămase înăbuşit de banda adezivă.

Nu plânge!

Trupul îi era zguduit de frisoane. Frigul îi muşca pielea, pătrunzând până la os. Brăţările de oţel îi răneau încheieturile, provocându-i o durere atroce, care iradia până în ceafă.

Gândeşte-te...

Dar frigul şi stresul făceau orice concentrare dificilă. Frica şi neputinţa o sufocau. Un chiţăit se auzi din spatele lavoarului prăfuit. Alice înălţă capul şi zări botul unui şobolan de mărimea unui pisoi. Din nou, un ţipăt scurt i se înăbuşi în gât. La fel de speriat ca şi ea, animalul se fofilă de-a lungul peretelui şi se ascunse sub patul de campanie.

Rămâi calmă...

Îşi stăpâni lacrimile, încercă să-şi descleşteze fălcile, dar banda izolatoare o asfixia. Reuşi totuşi să-şi mişte limba pe una dintre marginile căluşului şi roase cu incisivii un capăt de fâşie adezivă până reuşi să-şi elibereze buza de jos. Inspiră cu nesaţ mai multe guri de aer viciat. Respira mai

[35] „Lupt ca să nu mă înec”, deviza provinciei olandeze Zeeland. (N. a.)

bine, dar, în ciuda temperaturii scăzute, simţea cum i se înteţesc bătăile inimii.

Medicamentele mele!

Conştientiza brusc că nu va mai putea să-şi urmeze tratamentul! De când primise grefa cardiacă, geanta ei era un adevărat dulap cu medicamente. Trăia aproape normal, cu condiţia să înghită cu stricteţe un cocktail de medicamente foarte complicat: pastile care să prevină respingerea organului transplantat, dar şi medicamente contra hipertensiunii arteriale.

Medicul ei o pusese adesea în gardă: dacă nu-şi lua pastilele, era posibil să facă blocaj renal în câteva zile, ba chiar în câteva ore! Procesul putea să se declanşeze oricând, mai ales în caz de deshidratare.

Ca un făcut, gâtul îi era uscat şi iritat. Trebuia să bea, pentru ca nu cumva capacitatea de filtrare a rinichilor săi să scadă. În patru labe, cu mâinile în continuare legate, reuşi să se mişte de-a lungul conductei până la chiuvetă, dar robinetul era prea sus. Se încordă din nou cu o forţă nebănuită, încercând să facă ţevile să cedeze. Trebui totuşi să renunţe foarte repede: de fiecare dată când trăgea, fălcile de oţel ale cătuşelor îi tăiau carnea până la sânge. Abandonând lupta, se lăsă să alunece lângă perete. Culcată pe jos, avea senzaţia că nu mai e decât un animal înlănţuit, supus bunului plac al stăpânului său. Dezamăgită, se hotărî să lipăie apa stătută care se prelingea pe podea.

Din colţul opus al încăperii, şobolanul o privea.

*

TriBeCa
Ora 08.00

Soarele se ridicase pe un cer de cristal.

Sub şocul dezvăluirilor Francescăi, Jonathan ieşi din Excelsior un pic ameţit. Merse până la Smartul lui Claire. Urcă la volan şi porni spre East Village, unde îşi dăduse

întâlnire cu Madeline. Vru să o sune ca să se asigure că-i găsise mesajul, dar se gândi că poate mai dormea.

Oprindu-se la un semafor la intrarea în Little Italy, se uită automat în oglinda retrovizoare şi mare îi fu mirarea să vadă din nou liniile fluide şi elegante ale acelui Ferrari negru în şirul de maşini din dreapta, în spatele lui.

Ciudat...

Miji ochii ca să fie sigur. Era imposibil să se înşele: era aceeaşi maşină cu capotă rotunjită, cu faruri, carene şi botul feroce care o făcea să semene cu o reptilă. Întoarse capul. De data asta, decapotabila rămase nemişcată, dar soarele care se reflecta în parbriz îl orbea pe Jonathan, împiedicându-l să distingă faţa şoferului. Vru să memoreze numărul de înmatriculare al Spyder-ului, dar – surpriză! – maşina nu avea plăcuţă!

Semaforul se făcu verde. Un claxon îl obligă să demareze şi să treacă de intersecţie. Când în sfârşit aruncă o nouă privire spre automobilul retro, misteriosul bolid dispăruse...

*

Depozitul din Coney Island

Zgomot de paşi.

Alice deschise ochii, trezindu-se brusc dintr-un somn chinuit, care în cele din urmă o doborâse.

Ce oră era? Cât timp rămăsese inconştientă? Cinci minute sau cinci ore?

Tremura de frig. Simţea furnicături în picioare şi brăţările cătuşelor îi tăiau încheieturile. Încercă să se ridice, dar renunţă.

Se simţea prea slăbită pentru a mai încerca să se lupte.

Uşa se deschise cu un scârţâit şi silueta mătăhăloasă a lui Iuri îşi făcu apariţia.

— *Сучка!*[36] se enervă el, constatând că Alice îşi rosese căluşul.

[36] „Căţea” (rusă în original). (N. tr.)

O apucă de păr, dar ea îl imploră:

— Am nevoie de apă! N-am medicamentele! Risc să...

— Gura!

O trase violent înapoi, smulgându-i o mână de păr. Ea înţelese că trebuia să tacă. Rusul păru să se calmeze. Îşi apropie faţa de a ei, adulmecând, mângâindu-i obrazul cu degetele lui unsuroase. Alice îi simţi răsuflarea lângă gura ei şi nu se putu abţine să nu-şi arate dezgustul. Întoarse capul. Atunci văzu camera de filmat pe care o ţinea în mână.

Umbra neagră şi masivă a lui Iuri se detaşă sub neonul alburiu.

— O să-ţi dau apă, promise el, dar înainte o să facem un filmuleţ amândoi...

30
Faţa ascunsă a lunii

„Fiecare dintre noi este o lună, cu o faţă ascunsă pe care nimeni n-o vede.”
Mark Twain

Lower East Side
Ora 08.00

Jonathan parcă Smartul între două maşini, şi coborî pe Bowery până la Strada 2. După ce mult timp fusese un cartier rău famat, Lower East Side trecea astăzi drept unul dintre locurile cele mai la modă, cu micile lui cafenele şi cu restaurantele moderne. Jonathan împinse uşa de la Peels, locul său preferat, pentru a lua masa. Localul era autentic şi degaja căldură umană. Plin de clienţi între orele 11.00 şi 13.00, era mai liniştit dimineaţa.

Jonathan o căută din priviri pe Madeline în mijlocul sălii scăldate în lumină. În jurul barului lung din lemn deschis la culoare, o clientelă boemă servea clătite cu banane şi bea cappuccino.

Madeline nu era acolo. Începu să-şi facă griji. Poate regreta că-şi petrecuse noaptea cu el? Poate plecase pe neaşteptate? Poate…

Îi sună telefonul. „Sunt la etaj”, îl informa un SMS. Ridică privirea şi o văzu, aplecată peste balustradă, făcându-i cu mâna.

Liniştit, se îndreptă spre ea. Pereţi albi şi parchet galben, panouri mari de sticlă, lampadare elegante: încăperea era agreabilă.

— Eşti aici de mult?

Nu îndrăzni s-o sărute, deşi tare ar mai fi avut chef. Purta nişte blugi şi o geacă de piele cambrată, pe care nu i-o ştia şi care îi scotea în evidenţă silueta subţire.

— Tocmai am sosit. E drăguţ aici! Unde-ai fost?

— S-o văd pe fosta mea soţie. O să-ţi povestesc, o asigură, aşezându-se în faţa ei.

Madeline încercă să pară senină, dar se uita la el cu tristeţe, ca şi cum s-ar fi îndepărtat deja… Jonathan încercă s-o ia de-o mână, dar ea şi-o retrase. Privirile li se întâlniră, tăcerea se prelungi. În cele din urmă, Madeline îşi strecură cu delicateţe degetele printre degetele lui. Acum era clar că ceea ce simţeau unul pentru altul era mai mult decât o simplă dorinţă, chiar dacă nu erau încă pregătiţi să vorbească de o poveste de „dragoste”.

Un chelner cu ochelari de tocilar, cămaşă în carouri şi mustaţă galeză, veni să le ia comanda. Jonathan se uită pe meniu şi alese un espresso şi un *monkey bread.* Madeline comandă un *blueberry cream cookie* şi un pahar cu lapte.

— Am împrumutat câteva haine de la iubita ta. Sunt cam mulate, dar…

— Îţi vin bine. Şi nu e „iubita mea”… Veşti de la Jim?

— Niciuna, răspunse ea, posomorându-se. Mobilul lui e tot pe robot. O să sun direct la comisariat.

În timp ce forma numărul, Jonathan aruncă o privire pe exemplarul din *New York Post* pe care un client îl abandonase pe banchetă. Ziarul prezenta pe prima pagină cazul despre care auzise la radio:

A ÎNCEPUT PROCESUL MOŞTENITOAREI UNUI CARTEL AL DROGURILOR

Procesul lui Jezebel Cortes a început astăzi la tribunalul din California. Supranumită La Muñeca, Jezebel este fiica răposatului Alfonso Cortes, unul dintre şefii renumiţi ai unui puternic cartel mexican, ucis de o bandă rivală în martie 2001.

Stabilită la Los Angeles sub o identitate falsă, Jezebel Cortes a fost arestată în urmă cu trei ani, în timp ce făcea cumpărături pe Rodeo Drive. Actul de acuzare leagă numele ei de controlul mai multor filiere de transport al cocainei către Statele Unite, precum şi de

punerea la punct a unui vast sistem de spălare de bani. Procesul a fost de mai multe ori amânat, avocaţii inculpatei speculând şi cel mai mic viciu de procedură.

Se opri din citit în momentul în care Madeline reuşi să ia legătura cu comisariatul din Manchester. Îl sunase pe fostul ei partener, dar îi răspunse *detective* Trevor Conrad.

— Madeline? Îmi face plăcere să te-aud…

— Încerc să vorbesc cu Jim de ieri-seară. E pe-acolo?

La capătul firului, poliţistul făcu o pauză lungă înainte de a mărturisi:

— Jim e mort, Madeline.

— Cum aşa? M-a sunat acum două zile!

— Îmi pare rău: a fost găsit în dimineaţa asta în biroul lui. S-a sinucis.

Madeline, răvăşită, reuşi să îngaime: „Mort!” Siderat, Jonathan se apropie de ea pentru a urmări conversaţia. Tânăra femeie încercă să afle mai multe:

— Stai puţin, Jim cel pe care-l cunosc eu nu era genul de om care să-şi facă felul. Avea probleme personale?

— Nu cred.

— Când s-a-ntâmplat asta, Conrad?

Poliţistul din Manchester şovăia.

— Ancheta este în curs. Nu-ţi pot dezvălui mai multe.

— Ce naiba, Jim a fost colegul meu timp de şase ani!

Un nou moment de tăcere.

— Te sun eu în cinci minute, zise el, apoi închise.

*

Madeline era în stare de şoc. Moartea fulgerătoare a lui Jim redeştepta în ea o mulţime de emoţii şi de dureri. Încercă să se stăpânească, ca să nu-şi piardă cumpătul. Jonathan era tulburat. Încercă s-o consoleze, dar Madeline se închisese din nou în ea.

— Conrad o să mă sune cu siguranţă de pe mobilul lui sau de la un telefon public. Toate apelurile comisariatului pot fi înregistrate, îmi închipui că nu vrea să rişte.

— Nu crezi în varianta sinuciderii?

— Nu ştiu, mărturisi ea. La urma urmei, tu l-ai văzut mai recent decât mine.

Jonathan rememora întâlnirea cu poliţistul.

— Era obosit şi nervos, dar nu uitase de cazul Alice Dixon şi părea nerăbdător să facă noi investigaţii. Dar sinuciderea este un gest misterios.

Şi vorbesc în cunoştinţă de cauză...

Sună telefonul. Era Conrad.

— Bun, ce vrei să ştii? întrebă poliţistul.

— Cum s-a-ntâmplat?

— Jim şi-a tras un glonţ în cap în biroul său, pe la patru şi jumătate dimineaţa.

— Cu arma din dotare?

— Nu, cu un pistol neînregistrat.

— Şi chestia asta nu ţi se pare ciudată?

— Mă enervezi, Madeline!

— Toţi poliţiştii care se sinucid o fac cu arma din dotare!

— Nu toţi, îi răspunse Conrad. Cunosc eu una care s-a spânzurat în sufragerie.

Era o lovitură sub centură, dar Madeline nu se pierdu cu firea.

— Spune-mi mai multe despre arma asta!

— Un Beretta 92, echipat cu un amortizor.

— E absurd! Când te hotărăşti să-ţi tragi un glonţ în cap, nu prea-ţi mai pasă dacă trezeşti vecinii!

Şi vorbesc în cunoştinţă de cauză...

— Dac-o luăm aşa, mai e un detaliu ciudat, mărturisi poliţistul.

— Spune-mi!

— Jim avea arma în mâna dreaptă.

— La dracu'!

Flaherty era stângaci.

— E ciudat, dar nu dovedeşte nimic, zise poliţistul.

— Îţi baţi joc de mine?

— Când duci pistolul la tâmplă, nu-ţi trebuie precizie ca la tir. E cam greu să ratezi ţinta indiferent ce mână foloseşti…

Madeline îşi recapătă sângele rece.

— La ce lucra Jim în acest moment?

Dar Conrad nu era dispus să-i mărturisească tot.

— Ţi-am spus destul! Trebuie să-nchid!

— Stai puţin! Ai putea să-mi trimiţi ultimele e-mailuri primite de Jim în orele dinaintea morţii?

— Glumeşti? Nu mai eşti de-a casei, Madeline!

— Jim era prietenul meu!

— Degeaba insişti! Şi, oricum, chiar dac-aş vrea, tot n-aş putea.

— De ce?

— De azi-dimineaţă, un virus ne-a blocat serverul şi ne-a infectat toate calculatoarele. Nimeni n-are acces la computerul lui.

— Găseşte altă scuză!

— Ăsta-i adevărul! Ai grijă de tine, Madeline!

*

Ea dădu la o parte paharul cu lapte care tocmai îi fusese pus în faţă şi comandă o cană de cafea neagră. Apoi scoase din rucsac notebook-ul lui Jonathan.

— Am adus laptopul tău. Voiam să revăd dosarul Dixon. Mi-ai zis că l-ai descărcat? Va fi mai uşor să-l consult, decât pe telefon, aici.

Jonathan îşi deschise computerul.

— Crezi că Jim a fost ucis?

— Habar n-am!

— Eu, unul, cred c-a fost asasinat şi că uciderea lui este legată de ceea ce a descoperit despre Alice.

— Nu te ambala! Acum o săptămână, nici măcar n-auziseşi de cazul ăsta.

— Ceea ce-mi permite să arunc asupra lui o privire proaspătă.

— Şi ce concluzie ai tras?

— Cred că poliţia sau serviciile secrete au făcut totul ca să muşamalizeze această răpire.

— Fabulezi!

— Vrei fapte solide? Camerele de supraveghere! Am citit dosarul: pe vremea aia, douăsprezece aparate filmau străzile din jurul liceului lui Alice. Douăsprezece! Şi, întâmplător, toate erau stricate în ziua aia. Nu ţi s-a părut bizar?

— Asta-i teoria ta, o conspiraţie guvernamentală?

— Am *văzut-o* pe Alice la şase luni după ce ai primit inima ei într-o cutie frigorifică!

— Nu vom şti niciodată dacă era într-adevăr ea!

— Ea era! Şi Jim a fost ucis fiindcă avea dovada!

— Nu e suficient să afirmi anumite lucruri. Trebuie să le şi dovedeşti.

— Alice nu e moartă, ai încredere în mine!

— Încrederea n-are nimic de-a face cu chestia asta!

— Alice nu e moartă! repetă el. Şi este încă în viaţă, fiindcă a beneficiat de un transplant cardiac. O operaţie care nu apare totuşi în registrul niciunui spital. Îţi imaginezi ce reţea de complici şi ce organizare au fost necesare pentru a pune pe roate aşa ceva? Cine ar fi în stare să orchestreze o asemenea operaţiune, în afară de o agenţie guvernamentală?

— Te uiţi prea mult la televizor. Ascultă, nimănui nu-i păsa de Alice Dixon, nici măcar maică-sii, o drogată care trăia într-un cartier de rahat. Alice e fiica unei nulităţi şi nu văd ce treabă are guvernul cu aşa ceva!

Madeline dădu pe gât o ceaşcă de cafea, apoi, aşa cum făcuse de vreo sută de ori în trecut, se cufundă în dosarul lui Alice, pentru a-şi reîmprospăta memoria. Revăzu declaraţiile criminalului în serie Bishop şi diferite fotografii: cele cu casa mizerabilă a lui Erin care contrastau cu cele din camera perfect aranjată a lui Alice, în care se vedeau

cărţile ei, afişele de concert, cutiile de biscuiţi Oreo şi cutiile de lapte cu căpşune.

Dar imaginea lui Jim rămăsese întipărită în mintea lui Madeline. Ce făcuse el oare după întâlnirea cu Jonathan? Ce-ar fi făcut *ea?* Fără îndoială, ar fi cerut o analiză grafologică şi o prelevare de amprente. Poate şi un test ADN… Căutând prin agenda telefonului mobil, găsi numărul Tashei Medeiros, una dintre tehnicienii laboratorului criminalistic din Birmingham. Era un biolog strălucit, dar nu prea ţinea cont de proceduri. În trecut, ea şi Jim apelaseră des la ea, pentru că accepta să facă analize în regim de urgenţă, fără a respecta la literă cadrul legal.

Tasha obişnuia să consume cocaină „cu moderaţie” şi Jim, pentru a menţine bunele lor relaţii, îi pasa regulat mici doze confiscate în timpul arestărilor micilor dealeri.

— Halal morală! comentă Jonathan.

— Poliţia nu e lumea ursuleţilor grijulii din *Care Bears!* obiectă Madeline, formând numărul.

Tasha nu lucra astăzi. Era acasă cu fiica ei, dar confirmă că Jim îi ceruse într-adevăr să facă o analiză. Fusese de gardă noaptea trecută şi îi trimisese rezultatele în zori, pe mail.

— Nu-ţi mai aminteşti despre ce era vorba?

— O comparaţie între două mostre de ADN.

— Ai putea să-mi trimiţi şi mie e-mailul, te rog?

— Astăzi, va fi dificil.

— E foarte important, Tasha! Jim a murit şi eu încerc să înţeleg de ce.

— La dracu’…

— Îţi trimit adresa mea de e-mail.

— Bine, o să trec pe la birou cu Paola! O să ai rezultatele în mai puţin de-o oră!

*

Jonathan se uita la fotografiile cu victimele lui Bishop. Acesta revendicase asasinatul lui Alice fără să aducă

vreodată nici cea mai mică probă. În mijlocul acestui potop de sânge şi violenţă, Jonathan conştientiză deodată că în urma acestor atrocităţi, el şi Madeline erau împreună în acea dimineaţă. Dacă n-ar fi fost dispariţia lui Alice, nu s-ar fi revăzut niciodată…

În timp ce scotocea prin telefon pentru a-şi verifica accesul la reţea, Madeline goli şi dosarul cu mesaje filtrate. Acesta conţinea vreo treizeci de mesaje spam care o îndemnau să comande ceasuri de lux, pastile pentru îmbunătăţirea performanţelor sexuale sau produse miraculoase capabile s-o facă să piardă zece kilograme în zece zile.

— Ia te uită!

În mijlocul acestor mesaje nedorite, un mail îi atrase atenţia. Îi fusese trimis cu douăzeci şi patru de ore în urmă de… Jim Flaherty!

Inima începu să-i bată cu putere. De ce mailul lui Jim fusese filtrat de programul antispam? Poate din cauza ataşamentelor lui numeroase şi mari? Îl citi cu febrilitate:

De la: Jim Flaherty
Către: Madeline Greene
Subiect: Autopsie
Data: 22 decembrie 2011 18:36

Dragă Madeline,
Nu ţi se pare nimic ciudat la unele dintre fotografiile astea?
Sună-mă, dacă e cazul!
Prietenul tău, Jim

E-mailul conţinea un document PDF şi mai multe fotografii. Madeline le transferă pe laptop, pentru a vedea documentele pe tot ecranul. Toate se refereau la autopsia lui Danny Doyle, mafiotul din Cheatam Bridge.

— Ce legătură are tipul cu toată povestea asta? întrebă Jonathan cu voce tare.

Se aplecă pentru a citi raportul autopsiei în acelaşi timp cu Madeline. După cum ştia, trupul lui Danny fusese găsit în mijlocul unei zone industriale părăsite, cu un glonţ în cap, cu mâinile şi picioarele tăiate şi cu dinţii smulşi. O execuţie atribuită unei bande ucrainene al cărei şef beneficiase de acelaşi tratament cu câteva luni înainte. Raportul medicului legist era cât se poate de obişnuit: precizarea orei morţii în funcţie de rigiditatea cadaverică, punerea în evidenţă a urmelor de praf de puşcă din jurul rănii, analiza organelor şi a unor prelevări – sânge, conţinut gastric, ADN. Tot atâtea elemente care confirmaseră fără urmă de tăgadă identitatea lui Danny Doyle.

Cum se întâmplă adesea în cazul autopsiilor de crime violente, fotografiile îţi întorceau stomacul pe dos: faţă violacee şi schimonosită de tortură, torace verzui incizat până la abdomen, zeci de hematoame pe tot corpul. Danny fusese torturat şi nu plecase prea liniştit din lumea asta. Dar ce putuse să găsească Jim „ciudat” la aceste fotografii?

Madeline dădu zoom pe unele zone.

— I-au smuls chiar şi o bucată de ureche! remarcă Jonathan.

Madeline se încruntă şi examina zona pe care el i-o arăta cu degetul. Era adevărat: cadavrul avea o bună parte din lobul urechii drepte rupt. Dar această rană părea veche. Or Danny nu avusese niciodată urechea tăiată, spre deosebire de… Jonny, fratele lui geamăn.

— Ăsta nu-i Danny, e fratele lui! strigă ea.

Şi îi spuse lui Jonathan povestea: cei doi bebeluşi ieşiţi din pântecul mamei lor la interval de cinci minute, rivalitatea dintre cei doi fraţi, violenţa şi cruzimea lui Jonny, un alcoolic care suferea de schizofrenie şi care fusese de mai multe ori internat.

Ea se întoarse la raportul autopsiei şi reciti paragraful despre analiza organelor. Ficatul cadavrului era atins de o „degenerescentă a ţesuturilor, cauzată se pare de absorbţia de alcool”.

O ciroză.

— Danny bea un pahar din când în când, dar n-a fost niciodată alcoolic.

— Cum au putut poliţiştii să facă o asemenea confuzie?

— „Gemenii adevăraţi” au acelaşi patrimoniu genetic, ceea ce face imposibilă diferenţierea cu certitudine a ADN-ului lor.

— Eşti sigură de asta?

— Au fost mai multe cazuri de acest gen, îmi amintesc de o tâlhărie în Germania şi un trafic de droguri în Malaysia. În ambele cazuri, suspectul avea un frate geamăn şi justiţia a fost obligată să-i dea drumul, fiindcă n-a putut să-l identifice cu certitudine.

— Dar, dacă acest cadavru este al lui Jonny…

— …asta înseamnă că Danny este în viaţă, confirmă Madeline, gânditoare.

*

Comandară alte cafele. Timp de mai multe minute, se pierdură în presupuneri, până când Madeline primi mesajul de la Tasha Medeiros, care lucra la laboratorul din Birmingham.

De la: Tasha Medeiros
Către: Madeline Greene
Subiect:

Madeline,
Iată rezultatul analizei pe care Jim mi-a cerut s-o fac fără s-o trec prin canalul oficial.
Îmi pare foarte rău pentru el.
Cu speranţa că asta te va ajuta,
Tasha

Foarte intrigată, dădu clic pe documentul ataşat, în timp ce Jonathan se apleca peste umărul ei ca să-l vadă odată

cu ea: era un tabel complex de vreo cincisprezece rânduri pe şase coloane. Fiecare căsuţă conţinea mai multe cifre. Le trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă că era vorba de un test de paternitate. Săriră atunci la ultimul paragraf, care menţiona rezultatul şi ceea ce descoperiră îi lăsă fără grai:

> **Test de paternitate realizat în absenţa materialului genetic al mamei**
>
> Bazat pe analiza ADN-ului.
> Tată presupus: **Daniel Doyle.**
> Copil: **Alice DIXON.**
> Genele similare au fost puse în evidenţă în toate cele 15 loci analizate.
> Probabilitatea de paternitate este evaluată la 99,999%.

Înainte de a muri, Jim avusese o intuiţie genială. La capătul a trei ani de anchetă, reuşise să dovedească nu numai că Danny Doyle nu era mort, dar şi că el era tatăl lui Alice Dixon.

O descoperire pe care o plătise cu viaţa.

31
Pe teritoriul inamicului

„În infern, fiecare cu destinul lui.”
Gao Xingjian

Cafeneaua Peels
Lower East Side
Ora 10.00

Uluită, Madeline se trase înapoi pe banchetă, cuprinsă brusc de greaţă. O luă cu ameţeală. Nici Alice, nici Danny nu erau morţi. Şi mai surprinzător, adolescenta era fiica mafiotului. Jim, însă, era mort; ea însăşi fusese cât pe ce să se sinucidă. Zeci de persoane lucraseră zi şi noapte la această anchetă. De ce? Pentru cine? Brusc, se îndoi de tot. În povestea asta, cine erau victimele? Cine erau vinovaţii? Încă de când preluase cazul, cum reuşea să facă lumină într-o zonă de umbră, un alt mister îşi făcea imediat apariţia, ducând-o pe un teritoriu de fiecare dată mai periculos.

Ridică ochii şi căută sprijinul lui Jonathan, dar acesta, cu fruntea lipită de geam, era îngrijorat de ceea ce vedea afară.

— Cred că suntem filaţi.

— Glumeşti? zise ea, apropiindu-se de fereastră.

— Vezi Ferrari-ul ăla negru parcat puţin mai jos?

— În faţa galeriei de la Morisson Hotel?

— Da, am trecut pe lângă el de două ori în dimineaţa asta: mai întâi în TriBeCa, apoi în Little Italy. N-are plăcuţă de înmatriculare şi nu reuşesc să identific şoferul.

Madeline miji ochii. De la distanţa aia, era imposibil să distingă vreo siluetă în interior.

— Urmează-mă! zise ea pe un ton ferm.

Doar cu o oră în urmă, nu şi-ar fi imaginat nici măcar o clipă că cineva ar putea să-i spioneze, dar, după moartea

lui Jim şi după ceea ce descoperiseră, nu mai avea încredere în nimeni.

Plătiră consumaţia, coborâră şi ieşiră din cafenea, îndreptându-se spre maşină.

— Lasă-mă pe mine la volan! ceru Madeline.

Urcară în maşină şi porniră la drum.

— Crezi c-o să ne urmărească? Poate-i de vină ancheta asta, care ne face paranoici…

— Judecă şi singur! Pariez că o s-o ia din loc!

Într-adevăr, Ferrari-ul îi urmări „discret”, ţinându-se la douăzeci de metri în spatele lor.

— Nu te întoarce! ordonă ea. Şi pune-ţi centura!

Maşinuţa de oraş prinse viteză, urcând pe Bowery către Cooper Square. Deodată, Madeline frână şi trase de volan la maximum spre stânga, făcând maşina să zboare peste zona cu verdeaţă dintre cele două părţi carosabile.

— Eşti nebună! răcni Jonathan, agăţându-se de mâner.

Automobilul lor ateriză pe partea cealaltă a drumului, luând-o înspre Ferrari.

— Închide gura şi cască ochii!

Acum cele două maşini rulau în sens invers. Când se încrucişară, Jonathan avu o jumătate de secundă la dispoziţie ca să vadă cine e la volan.

Era o femeie blondă, foarte frumoasă, cu o cicatrice în formă de stea, care pleca de sub arcadă, tăindu-i obrazul până la comisura buzelor…

*

— Deci?

— O cunosc! exclamă el. Sunt sigur că este femeia la care am condus-o pe Alice, acum doi ani la Cap-d’Antibes!

— Cea care se dădea drept mama ei?

— Da!

Madeline se uită în oglinda retrovizoare. Ferrari-ul o tăia spre vest, prin Astor Place. Intuitiv, Smartul viră pe Houston Street.

— Dacă o ia din nou pe Broadway, putem să-o urmărim, nu-i aşa?

— Aşa ar trebui!

Îşi încrucişară degetele, pândind cu aviditate maşinile. Câteva secunde mai târziu, botul agresiv al unui GTO apăru pe axa rutieră care traversa oraşul în diagonală.

Decapotabila vină pe Spring Street. Madeline ţâşni în urma ei şi dispăru în trafic. Femeia de la volan probabil că-i observase, căci Ferrari-ul acceleră puternic şi lăsă maşinuţa pe loc.

— Fir-ar să fie, îl pierdem!

Părea inevitabil: ce putea să facă un Smart împotriva unui motor V12 de 280 cai-putere? Dar Madeline nu se descuraja aşa uşor. Refuzând să se dea bătută, trecu pe roşu la intersecţia Lafayette.

— Atenţie! strigă Jonathan.

Un vânzător ambulant de hotdogi tocmai se angajase în traversare. Madeline claxonă şi trase de volan spre stânga. Negustorul tresări şi făcu un salt înapoi în timp ce Smartul lovea marginea căruciorului de metal care se răsturnă, aruncând pe asfalt cârnaţi, ketchup, muştar, ceapă prăjită şi varză acră.

Maşina muşcă trotuarul, dar Madeline reuşi s-o stăpânească şi apăsă pe pedală, pornind în plină viteză spre Delancey Street.

*

Între timp, în Coney Island…

Întinsă fără putere pe jos ca un animal speriat, Alice întoarse capul în căutarea şobolanului, dar rozătoarea o părăsise, plecând cu Iuri.

Febra îi înfierbânta sângele. Transpiraţia îi inunda corpul, lipindu-i părul de faţă şi provocându-i frisoane. Stomacul îi era cuprins de contracţii dureroase. I se părea de asemenea că picioarele şi gleznele îi erau umflate.

După „film”, rusul plecase iar, lăsând-o legată de blestemata asta de ţeavă. În ciuda rugăminţilor ei, nu-i dăduse suficientă apă, mulţumindu-se să-i stropească faţa cu o sticlă. Sfârşită de oboseală, Alice făcu un efort şi-şi ridică fermoarul de la pulover cu dinţii.

La cea mai mică mişcare, o apucau greaţa şi ameţeala. Vomită un lichid gălbui. Se ridică rezemându-se de perete, incapabilă să-şi revină. Pieptul îi era zguduit de palpitaţii, bătăile inimii aveau un ritm îngrijorător. Cât timp avea să mai reziste? Acum, nu mai putea să şi-o păcălească: durerile de cap care îi sfredeleau ceafa şi gheara din abdomen erau semnul că hipertensiunea ei declanşase o insuficienţă renală.

Privi scaunul de toaletă aflat la doi metri de ea. De ore întregi voia să meargă la toaletă, dar nu reuşea să se cocoaţe acolo. Lăsând la o parte orice demnitate, îşi dădu drumul în pantalonii de trening. Aproape că nici nu se mai simţea umilită. Sigur, se scălda în vomă şi în urină, dar măcar scăpase de o povară.

După o vreme, un şuierat surd îi vâjâi în urechi. Vederea i se înceţoşă şi avu impresia că nişte puncte luminoase sclipeau în toată încăperea. Se sufoca. Se luptă să nu leşine, dar în curând se prăbuşi, inconştientă.

*

Lower East Side

— E acolo! strigă Jonathan, arătând cu degetul Ferrari-ul care o lua pe Williamsburg Bridge.

Podul suspendat care trecea peste East River şi lega Lower East Side de Brooklyn se întindea pe doi kilometri şi aduna sute de maşini pe cele patru benzi ale sale.

— E aglomerat. Va fi nevoită să încetinească, zise Madeline.

Într-adevăr, automobilul GTO stătea pe loc, prins în trafic. Madeline îşi recăpătase încrederea. Riscă şi începu

să facă slalom printre maşini, trecând de pe o parte pe alta pentru a micşora distanţa care o despărţea de Spyder.

— Încetineşte! O să facem un accident!

De cum ajunse ca capătul podului, decapotabila italiană efectuă virajul în mare viteză, pentru a prinde prima ieşire.

— Încotro mergem? întrebă Madeline, care nu cunoştea străzile New Yorkului.

— În Williamsburg.

Ajunseră pe Bedford Avenue, punctul nevralgic al cartierului. Imobile vechi din cărămidă alternau cu clădiri nou-nouţe. În plină reconstrucţie, locul contrasta cu latura „sterilizată" a Manhattan-ului. Magazinele second-hand, micile cafenele, magazinele de viniluri, băcăniile cu produse bio şi librăriile – totul se voia în acelaşi timp autentic şi avangardist.

Înaintarea Ferrari-ului era încetinită de vânzoleala de pe stradă. Comercianţii îşi instalaseră tarabele pe trotuar, nişte cântăreţi amatori animau atmosfera şi un saltimbanc îşi făcea numărul, scuipând flăcări.

Acum, Madeline şi Jonathan erau la mai puţin de zece metri de Spyder. Presat de Smart, bolidul viră la stânga şi ajunseră la McCarren Park. Apropiindu-se de râu, traversară o zonă cu depozite şi terenuri virane. Pline de graffiti, zidurile aminteau de New Yorkul de pe vremea lui Basquiat[37].

— Am încolţit-o! exclamă Jonathan, în timp ce pătrundeau pe o străduţă. Este o fundătură. Nu e nimic aici în afară de râu!

Ferrari-ul ajunse în faţa unei reprezentanţe auto. Clădirea dădea pe chei, oferind o privelişte neaşteptată asupra zgârie-norilor din Manhattan. Automobilul GTO rulă cu încetinitorul pe debarcader, apoi, printr-o rotire bruscă a volanului, năvăli în hangar pe o uşă mare de oţel.

[37] Jean-Michel Basquiat (1960-1988), pictor american de avangardă, foarte popular în anii '70 pentru lucrările în stil graffiti realizate pe străzile din New York. (N. tr.)

Madeline frână brusc pentru a-şi opri maşina la douăzeci de metri de intrarea în garajul care purta numele MACONDO MOTOR CLUB.

— Şi acum?

— Am fost păcăliţi, zise Jonathan. Nu noi o vânam pe ea, ci ea pe noi. Crezi c-ar trebui să…

Nu mai avu ocazia să-şi termine fraza. Un scârţâit de pneuri îi făcu să se întoarcă. Botul imens al unei maşini de depanare îi izbi, agăţând Smartul şi împingându-l în gura căscată a garajului. Şocul îi proiectă în faţă. Madeline nu-şi legase centura, dar braţul lui Jonathan ţâşni chiar la timp, ţinând-o să nu intre cu capul în volan. Vehiculul care îi remorca le târî maşinuţa mai mulţi zeci de metri, până în hangarul ale cărui uşi se închiseră în urma lor.

Depozitul se întindea pe mai bine de două sute de metri pătraţi. Vreo cincizeci de maşini se aflau acolo. Jonathan recunoscu un Peugeot 403, dar, predominau maşinile mai mari: Fort Gran Torino, Chevrolet Camaro, Plymouth Barracuda…

— Eşti rănită? întrebă Jonathan pe Madeline.

Se ajutară unul pe altul să iasă din Smartul care semăna acum mai mult cu una dintre lucrările contorsionate ale sculptorului César decât cu un automobil în stare de funcţionare.

În faţa lor, femeia cu cicatrice îi ameninţa cu un pistol.

— Agent Blythe Blake, US Marshals Service! strigă ea, în timp ce ei se ridicau în picioare. Mâinile deasupra capului!

US Marshals Service? Poliţia federală a Departamentului de Justiţie…

Jonathan şi Madeline se priviră cu uimire. Femeia aia era poliţistă!

Apoi se întoarseră spre maşina de depanare, din care sări un bărbat.

În pantaloni de camuflaj şi haină militară, Danny Doyle înainta spre ei.

— Salut, Maddie! Să ştii c-ai şi-acum cel mai frumos poponeţ dintre toate florăresele pariziene…

32
Adevărul despre Danny Doyle

„Spinii pe care i-am cules vin de la copacul
pe care l-am plantat.”
Lord Byron

Cheiul East River

— Eşti un nenorocit! Cum ai putut să mă faci să cred că Alice e moartă?

— Maddie, calmează-te…

— Niciodată n-o să te iert, Daniel!

— Dă-mi posibilitatea să mă apăr!

Madeline şi Danny mergeau de-a lungul cheiului din Williamsburg. În apropierea apei, temperatura era mai scăzută şi Madeline îşi încheie geaca. La zece metri în faţa şi în spatele lor, două „gărzi de corp” scrutau zona.

— Cine sunt ăştia?

— Agenţi FBI care lucrează pentru Marshals Service.

La capătul răbdării, sub şocul accidentului şi al revelaţiilor din cursul dimineţii, Madeline îl înfruntă pe fostul interlop:

— Spune-mi unde este Alice, ACUM!

— O să-ţi explic totul, dar nu mai ţipa!

Danny scoase din buzunar un *cigarillo* deja început, pe care îl reaprinse cu bricheta.

— Totul a debutat acum trei ani şi jumătate, începu el, aşezându-se pe una dintre băncile de pe malul fluviului. Era cu o lună înainte de moartea mamei. Era internată la Christie’s Hospital, răpusă de un cancer în fază terminală. Ştiam că trăgea să moară şi mă duceam s-o văd în fiecare zi.

Danny îşi lăsă amintirile dureroase să reînvie. Slăbise. Părul îi crescuse şi faţa îi era brăzdată de riduri adânci. Madeline se calmă şi se aşeză lângă el. Danny trase un fum din trabucul lui înainte de a continua:

— În fiecare seară, ieşeam din spital tot mai devastat. Obişnuiam să-mi înec amarul la Soul Café, un pub de pe Oxford Road, situat la o sută de metri de spital. Aici am văzut-o prima oară pe Alice. Dădea o mână de ajutor la debarasat, strângea paharele şi tacâmurile de pe mese. Pe atunci, n-avea decât paisprezece ani, chiar dacă îi dădeai cinsprezece sau şaisprezece. Era evident că n-avea încă vârsta legală să lucreze, dar nimeni nu se sinchisea de asta.

— Ai remarcat-o de la început?

— Da, eram intrigat de comportamentul ei: de fiecare dată când îşi lua o pauză, se aşeza la o masă ca să citească sau să-şi facă temele. Şi mă privea într-un mod ciudat, ca şi cum m-ar fi cunoscut…

— Aţi vorbit?

— La început, s-a mulţumit să mă observe, apoi, într-o seară, a venit la mine şi mi s-a adresat cu îndrăzneală. Mi-a spus că ştia cine sunt. Apoi m-a întrebat dacă-mi aminteam de mama ei, Erin Dixon…

— N-am ştiut c-ai avut o relaţie cu această femeie.

— Chiar şi eu uitasem. De altfel, mi-au trebuit câteva secunde ca să-i asociez numele cu figura. Este adevărat, mă culcasem cu Erin Dixon de două sau trei ori, în urmă cu cinsprezece ani. Era o femeie uşoară, care şi-o trăgea cu oricine, fără să facă nazuri. Era drăguţă înainte să înceapă să se drogheze, chiar dacă nu fusese niciodată foarte isteaţă…

— Asta i-ai răspuns fiicei ei?

— Nu, bineînţeles. Eram stânjenit, dar nu m-a luat pe ocolite: mi-a zis că o luase la întrebări pe maică-sa, că făcuse cercetări şi că ajunsese la concluzia că eram tatăl ei.

— Şi ai crezut-o?

— Chiar înainte să mi-o spună. Era evident!

— De ce? Ţi se pare că seamănă cu tine?

— Nu, mi se pare că seamănă *cu tine.*

Madeline îşi ieşi din sărite:

— Nu te juca cu asta, Daniel!

— Să nu spui că nu! Şi tu te-ai ataşat de puştoaica asta! De ce te-ai fi încăpăţânat cu ancheta, dacă inconştient nu te-ai fi recunoscut în ea?

— Pentru că era jobul meu.

Dar Doyle insistă:

— Fata asta era fiica pe care am fi putut-o avea noi doi! Era inteligentă, solitară, cultivată, atât de diferită de toţi idioţii din jurul meu! Făcea faţă tuturor încercărilor, înfrunta viaţa cu curaj. Pentru mine, a fost ca un dar picat din cer.

— Aşadar, aţi început să vă întâlniţi?

— Da, aproape în fiecare zi, fără să ştie nimeni. Am putut s-o cunosc mai bine şi n-am minţit-o în privinţa activităţilor mele. Ea mi-a dat din nou un motiv de-a mă trezi dimineaţa. Pentru prima dată, viaţa mea avea sens.

— Îi dădeai bani?

— O ajutam un pic, dar nu voiam să trezesc bănuieli. Eram hotărât să-i plătesc studiile la o universitate bună. M-am gândit chiar s-o recunosc legal, dar, având în vedere numărul celor care-mi voiau capul, acest lucru ar fi pus-o în pericol. Şi apoi, mai era problema asta de sănătate care mă-ngrijora…

— Inima ei, nu-i aşa? ghici Madeline.

Cu ochii aţintiţi la apa cenuşie din East River, Danny încuviinţă cu tristeţe:

— Mi se părea epuizată la cel mai mic efort. Nu se plângea, dar se simţea mereu obosită şi i s-a făcut de două ori rău în faţa mea. Am trimis-o la Primary Care Trust. Medicul a identificat un suflu cardiac, dar nu o anomalie anume. Pentru a fi complet liniştit, i-am cerut cardiologului la care mergea mama să-i facă şi alte analize. Ele au scos la iveală o cardiomiopatie dilatativă: inima lui Alice funcţiona cu încetinitorul. Boala era deja în stadiu avansat şi fata risca să moară în orice moment.

— Medicul a acceptat să-i prescrie tratament sub un nume fals?

— Fiecare om are preţul lui, Maddie.

— Şi a funcţionat?

— În primele luni, Alice a reacţionat bine la medicamente.

Începu să bată vântul. Încet-încet, Madeline reconstituia cronologia evenimentelor, dar multe întrebări rămâneau fără răspuns.

— Alice chiar ştia cu ce te ocupai?

— Da, n-am încercat niciodată s-o păcălesc.

— Şi n-a deranjat-o?

— Să zicem că e destul de inteligentă pentru a nu avea o viziune în alb-negru asupra vieţii.

Madeline luă această remarcă drept un reproş la adresa ei, dar preferă s-o ignore.

— Nu te-ai gândit nicio clipă să te cuminţeşti?

— Bineînţeles că m-am gândit! Dar ce crezi? Că e uşor? Că e de ajuns să pocneşti din degete? Eram într-un impas: poliţiştii mă hărţuiau, bandele rivale voiau să-mi ia gâtul şi chiar propriii mei oameni nu aşteptau decât prima ocazie ca să mă trădeze.

— Alice era conştientă de asta?

— Mai mult decât îmi închipuiam, fiindcă ea mi-a dat soluţia.

— Cum adică?

— Într-o seară a venit pe neaşteptate cu un dosar gros, pe care îl făcuse plecând de la zeci de articole descărcate de pe internet. Texte de drept, studii de caz: o adevărată muncă de avocat. Pretindea că găsise formula magică care să ne permită amândurora să începem o viaţă nouă.

— Şi care era formula asta magică?

— WITSEC: programul american de protecţie a martorilor.

33
Martorii

„Procurorul general al Statelor Unite poate
acorda măsuri de protecţie unui martor
într-un proces referitor la o activitate criminală
organizată, dacă estimează că martorul riscă
să fie victima unor violenţe sau intimidări.”
Articolul 3521, Alineatul 18,
din *United States Code*

Îngheţaţi din cauză că stătuseră prea mult pe bancă, Madeline şi Danny îşi reluaseră plimbarea pe chei. În ciuda frigului, malurile fluviului nu erau pustii. Echipaţi cu mincioguri, găleţi de plastic şi undiţe, un grup de oameni în vârstă se felicitau că găsiseră un loc bun chiar în faţa liniei de orizont a Manhattan-ului şi pescuiau lavraci vărgaţi, sole şi cambule. Vorbeau poloneză, rusă, spaniolă... Un adevărat *melting-pot.*

— La început, explică Danny, i-am răspuns lui Alice că ideea ei cu programul de protecţie a martorilor e naivă şi nerealizabilă. N-aveam nimic de dat la schimb, niciun as de scos din mânecă. Dar ea a insistat: „Sunt sigură că poţi să te foloseşti de cei care te încolţesc în viaţa asta.” Vorbele ei şi-au atins ţinta. În Statele Unite mai erau câteva luni până la alegerile prezidenţiale şi lupta antidrog era una dintre temele campaniei. Toţi candidaţii vorbeau de Mexic, unde războiul cartelurilor făcuse deja zeci de mii de morţi. Americanii erau îngrijoraţi de escaladarea conflictului în apropierea graniţei. Alegerea lui Obama a marcat o cotitură atunci când acesta a recunoscut responsabilitatea ţării sale în traficul de droguri, în calitate de principală ţară consumatoare. Chiar înainte de învestitură, s-a întâlnit cu omologul său mexican şi cele două ţări şi-au declarat din nou intenţia de a duce o luptă necruţătoare cu traficanţii de droguri. Era o chestiune arzătoare a mandatului său de

preşedinte: Washingtonul n-avea niciun chef să se trezească cu un stat de narcomani la uşa lui.

— Şi care-i legătură cu tine? întrebă Madeline. Spălarea de bani?

— Acum cincisprezece ani, în timpul anului de studiu în California, la UCLA, am cunoscut-o pe Jezebel Cortes.

— Fata şefului de cartel? Numele ei apare în toate ziarele din cauza procesului.

— Am ţinut legătura. Amândoi aveam un trecut zbuciumat. Ca nişte copii de criminali ce eram, ne înţelegeam.

— Atât de bine, încât a preluat fiecare ştafeta tatălui…

— Jezebel nu s-a mânjit direct de sânge. Era contabila organizaţiei. Un manager discret şi inteligent, care ani de zile a spălat milioanele provenite din droguri, reciclându-le în activităţi legale.

— Ai un mod aparte, să zicem, de a prezenta lucrurile…

— De-a lungul anilor, odată cu intensificarea luptei împotriva banilor murdari, a devenit mai dificil pentru narcomani să-şi spele dolarii prin bănci şi paradisuri fiscale. Jezebel a fost obligată să se orienteze spre alte activităţi şi alţi intermediari.

— Şi atunci a făcut apel la tine…

— Da, timp de cinci ani i-am investit banii în imobiliare şi hoteluri. Ştiam că agenţii fiscului american încercau s-o prindă-n plasă, dar eram prudenţi. Când Alice mi-a vorbit de Programul de protecţie al martorilor, i-am cerut avocatului meu să ia legătura cu serviciul de investigaţii al IRS[38].

— Le-ai propus un târg?

— Impunitatea mea şi o nouă identitate pentru mine şi pentru Alice, în schimbul mărturiei prin care s-o fac să cadă pe Jezebel Cortes. Voiau neapărat s-o aresteze în Statele Unite, ca să-i poată pune sechestru pe bunuri: conturi

[38] Una dintre agenţiile Departamentului Trezoreriei, însărcinată cu colectarea impozitelor şi cu impunerea respectării legilor fiscale. (N. a.)

bancare, vreo sută de apartamente, hoteluri şi clădiri de birouri în toată California.

— Au acceptat cu uşurinţă?

— Nu, dar Congresul se pregătea să voteze un ajutor masiv de un miliard de dolari, destinat Mexicului. FBI-ul avea nevoie de o arestare simbolică pentru a face ca măsura să fie acceptată de opinia publică. Cazul a ajuns până la procurorul general, care, în cele din urmă, a încheiat o înţelegere cu MI6.

— Serviciile secrete britanice?

— Ei sunt cei care au luat-o pe Alice, lăsând să se creadă c-a fost vorba de o răpire. Stabiliserăm că eu o voi urma în curând.

Lui Madeline nu-i venea să creadă: luni de zile încercase să rezolve un caz, dar ancheta fusese obstrucţionată chiar de serviciile secrete. Totul se explica acum: camerele de supraveghere defecte, absenţa indiciilor, mărturiile false şi contradictorii. Ar fi putut să ancheteze şi zece ani, că tot n-ar fi ajuns la niciun rezultat. Sau ar fi sfârşit ca Jim, „sinucigaşă" în propriul birou…

O furie neputincioasă o cuprinse.

— De ce mi-ai făcut asta, Danny? De ce m-ai făcut să cred că o căutai, de ce mi-ai trimis inima ei?

— Abia ajunsă în Manhattan, Alice n-a mai răspuns la tratament. Insuficienţa cardiacă s-a agravat. Eram foarte îngrijorat: era singură, din ce în ce mai des obosită, făcea mereu gripe şi bronşite. Numai transplantul putea s-o salveze. Am făcut presiuni asupra FBI-ului: nici nu se punea problema să depun mărturie, dacă fata mea murea. Au reuşit s-o înscrie pe lista primitorilor prioritari şi operaţia a avut loc foarte repede, într-un spital newyorkez. N-a fost o perioadă uşoară pentru ea…

— Dar de ce mi-ai trimis inima ei? insistă Madeline.

— Nu eu ţi-am trimis-o, ci ofiţerii care ne protejau. Pentru că deveneai periculoasă, Madeline! Răscoleai cerul şi pământul ca s-o găseşti pe Alice. Până la urmă, aveai să

faci legătura cu mine. Cei de la MI6 au intrat în panică. A lor a fost ideea cu inima. Ca să închidă acest dosar.

— Ce rol a jucat Bishop?

— Cu Bishop, a fost o întâmplare. Serviciile secrete ştiau că într-o bună zi un nebun se va acuza de uciderea lui Alice. Doar că ziua aia a venit mai repede decât se aşteptau. Apoi, aşa cum conveniserăm, la câteva luni după „dispariţia” ei mi-am înscenat propria moarte şi am plecat după ea la New York.

— Ţi-ai ucis fratele!

— Nu, Jonny s-a omorât singur. Îl cunoşteai: era un zombi mâncat de droguri, un bolnav mintal şi un asasin. A trebuit să aleg şi Alice era prioritatea mea. Pentru cei care acţionează, există mereu un preţ de plătit.

— Scuteşte-mă de discursul tău, îl cunosc! Şi Jonathan? Cum a dat peste voi?

— În timpul vacanţei de Crăciun care a urmat, eu şi Alice am vrut să petrecem câteva zile de vacanţă pe Coasta de Azur. După operaţie, Alice nu se putuse stăpâni să nu-şi tasteze numele pe motoarele de căutare ca să vadă cum mergea ancheta legată de „răpire”. Găsise articole despre tine, despre tentativa ta de sinucidere. Voia să-ţi împărtăşim secretul, dar *marshal* Blythe Blake, însărcinată cu supravegherea noastră, n-a fost de acord. Alice s-a supărat. La sosirea noastră în Franţa, a fugit să te vadă la Paris, dar, odată ajunsă în capitală, a renunţat, ca să nu ne pună în pericol şi atunci a dat peste Jonathan Lempereur.

Madeline avu o strângere de inimă. Nu numai că Alice ştia de existenţa ei, dar încercase s-o contacteze.

— Începând din această perioadă, FBI-ul şi poliţia de frontieră au dat consemn pe numele voastre şi, de câte ori vă deplasaţi pe teritoriul american, se declanşa automat o alertă. Ieri seară, Blythe Blake a fost informată că eraţi *amândoi* la New York. Aşa ceva nu putea fi o întâmplare. I-am cerut să pună la punct un plan ca să te facă să vii aici.

— Ca să mă facă să tac?

— Nu, Madeline, ca să mă ajuţi!

— Să te ajut cu ce?
— S-o găsesc pe Alice.

*

Din apartamentul spaţios se vedeau garajul, aflat chiar dedesubt, şi cheiul. Cu fruntea lipită de peretele de sticlă, agenta Blythe Blake nu-i scăpa din ochi pe Danny şi pe Madeline. Poliţista răspunsese sumar la întrebările lui Jonathan şi rămânea în întregime concentrată pe sarcina ei: supravegherea şi protejarea martorului. Francezul o măsura cu privirea pe femeia asta ciudată, de o frumuseţe rafinată şi aristocratică. Avea părul blond şi eleganţa rece a eroinelor din filmele lui Hitchcock. Talie de viespe, pantaloni strâmţi negri, cizme peste genunchi cu şireturi, geacă din piele descheiată şi un pulover pe gât. Nişte agrafe mici îi strângeau părul într-un coc sofisticat. Când o priveai din profil, nu puteai să nu fii sedus de fineţea trăsăturilor.

Până şi cicatricea ei avea ceva fascinant, îi dădea un aer de „femme fatale”, pe care unii bărbaţi probabil că-l găseau fascinant.

— Probabil ţi se pune adesea întrebarea… începu el.

Îndreptându-şi binoclul spre Danny, ea îi răspunse lui Jonathan cu o voce inexpresivă:

— O explozie de obuz în Irak, în „triunghiul morţii”. Dacă era cu trei milimetri mai aproape de ochi, rămâneam fără el…

— Când s-a-ntâmplat?

— Acum opt ani. Eram voluntar. Dac-ar trebui s-o fac din nou, aş face-o!

— Ai rămas mult timp în armată?

— Sunt agent guvernamental: dosarul meu este secret.

Fiindcă el insistă, ea zise în cele din urmă:

— Am părăsit marina după ce am fost rănită. Am rămas doi ani la Quantico[39], am efectuat misiuni sub acoperire în cadrul DEA, apoi am fost transferată la *marshals.*

— Unde aveau loc aceste misiuni?

— Ascultă, eu sunt cea care pune întrebările, ai înţeles?

— Asta răspunzi la petreceri, când un tip se arată interesat de tine?

Ea se enervă:

— Nu suntem la o petrecere şi, dacă vrei să ştii, nu eşti deloc genul meu.

— Şi care-i genul tău? Tipii ca Doyle?

— De ce spui asta? Îţi faci griji pentru iubita ta?

— Şi tu? Asasinii te excită?

— Mai mult decât taţii de familie, da, îl provocă ea. În altă ordine de idei, jobul meu este să-l supraveghez pe Doyle, nu să mă culc cu el.

Cu căştile în ureche, zbieră câteva instrucţiuni către cele două gărzi de corp, să-şi intensifice protecţia.

— Crezi că Danny ar putea fi lichidat de mexicani?

— Nu e imposibil, dar nu prea cred.

— De ce?

— Pentru că, într-un fel, a mărturisit *deja.*

De data asta, Jonathan era nedumerit:

— Acum cinci minute, mi-ai spus că audierea lui e prevăzută pentru săptămâna viitoare!

Blythe îi explică:

— După cum permite legea în astfel de situaţii, Danny şi-a înregistrat depoziţia chiar înainte de începerea procesului. O mărturie filmată, în prezenţa unui judecător şi a unui avocat, care o înfundă pe Jezebel Cortes.

Jonathan începea să înţeleagă:

— Deci, dacă Danny ar fi ucis astăzi…

— …înregistrarea asta ar fi suficientă pentru a o condamna pe traficantă, confirmă Blythe. Singura speranţă

[39] Bază americană unde sunt formaţi şi antrenaţi agenţii FBI. (N. a.)

a cartelului ar fi ca Danny să-şi schimbe versiunea în ziua procesului.

— Dar de ce ar face aşa ceva?

— Din cauza asta, răspunse ea.

Cu ajutorul unei telecomenzi, aprinse un imens ecran plat montat pe perete şi porni înregistrarea video.

34
The girl în the dark

„Mintea caută şi inima e cea care găseşte.”
George Sand

Filmul dura mai puţin de treizeci de secunde. Consta dintr-un plan strâns pe faţa răvăşită a fetei. Panicată, în mod vizibil la capătul puterilor, cu ochii încercănaţi, Alice privea spre cameră cu intensitate. Lumina alburie care o înconjura te făcea să te gândeşti că era ţinută prizonieră într-un subsol sau într-o temniţă.

Vorbea sacadat, zguduită de hohote de plâns. Suspinând, reuşi totuşi să i se adreseze direct lui taică-său pentru a-i comunica revendicările răpitorilor ei:

Save me, Dad! Change your testimony, please! And we’ll be together again. Right, Dad?[40]

Apoi camera se îndepărta, permiţându-ţi să distingi silueta fragilă a lui Alice înlănţuită de o conductă de canalizare.

— Filmul ne-a parvenit în dimineaţa asta printr-un curier, explică Blythe Blake, îngheţând imaginea.

Danny îşi încleştă pumnii. Se simţea neputincios, disperat, era ros de remuşcări:

— Au trecut douăsprezece ore de când a fost răpită! Dacă n-o găsim foarte repede, o vor ucide orice aş face! Şi fără medicamentele ei, riscă să facă în orice moment o insuficienţă renală.

Blythe se aşeză la o masă din fier forjat pe care erau trei laptopuri.

— Am încercat fără succes să localizăm telefonul lui Alice, preciză ea, transferând filmul pe unul dintre harduri.

[40] „Salvează-mă, tati! Schimbă-ţi mărturia, te rog! Şi vom fi din nou împreună. Da, tati?” (en. în original). (N. tr.)

Vizionă de mai multe ori înregistrarea, izolând banda sonoră şi realizând zeci de capturi de imagine, dând *zoom* pe cel mai mic detaliu.

Intrigată, Madeline se apropie de ecran. Blythe îi explică procedura:

— Data şi ora sunt precizate în partea de jos a filmului. Amplificând pista sonoră, e posibil să reperăm nişte zgomote aparent inaudibile: metroul, traficul rutier... care ne pot da nişte indicii.

— Şi camera de filmat? întrebă Jonathan.

— Imaginea pare de bună calitate, în ciuda semiîntunericului. Este un model recent, conchise Blythe.

Din câteva comenzi, lansă un program capabil să identifice marca şi modelul.

— Este un Canon cu memorie flash, scos pe piaţă acum mai puţin de-un an. O să cer o listă cu ultimele vânzări din magazine şi de pe internet, dar asta va lua timp.

Izolă apoi un detaliu pe care îl afişă în gros-plan.

— Ce mă interesează e ţeava asta! zise ea, arătând spre conducta de care era legată Alice. Este veche şi masivă. La prima vedere, aş zice că această ţeava de canalizare are cel puţin un secol, dar o să iau legătura cu nişte experţi care să o dateze foarte precis. Cu un pic de noroc, combinând toate datele, vom putea localiza ascunzătoarea.

Apoi se întoarse spre agentul care luase în primire stick-ul USB cu filmul.

— Ai datele curierului, Chris?

Bărbatul transferă de pe telefonul lui un document care se deschise pe ecranul laptopului.

— Lucrează pentru Bike Messenger, o firmă de curierat din apropiere de Wall Street, dar astăzi a fost pe cont propriu. A preluat pachetul la intersecţia dintre Dutch şi John Street. Expeditorul se deplasase el însuşi: înalt, caucazian, solid, de vreo patruzeci de ani... A plătit cu bani gheaţă, fără să-şi dea numele.

— Avem portretul lui robot?

— Hm... Terence tocmai îl interoghează pe curier.

— Ei bine, spune-i să se grăbească! Vreau să pot difuza semnalmentele lui în zece minute. Începând din acest moment, fiecare secundă contează!

*

O jumătate de oră mai târziu

Pubul Matchbox[41] îşi datora fără îndoială numele spaţiului foarte mic în care funcţiona. Dumnezeu ştie cum, proprietarul reuşise să-l amenajeze astfel încât să bage vreo douăzeci de mese într-o încăpere înghesuită, dar agreabilă, care dădea spre o grădiniţă.

Jonathan, care comandase un sandviş cu somon afumat, tocmai îi relatase lui Madeline întrevederea lui cu Francesca.

— Ce crezi?

Fusese sincer, povestindu-i exact împrejurările în care soţia sa îl omorâse pe Lloyd Warner, îi aruncase cadavrul şi îşi asigurase un alibi cu complicitatea lui George. O ispravă care îi permisese să nu fie acuzată de crimă, dar care o costase căsătoria cu Jonathan.

— Cred că, odată cu moartea acestui individ, Pământul numără un ticălos mai puţin, răspunse Madeline.

O glumă à la Danny Doyle...

— Şi mai cred că soţia ta are sânge rece şi o inteligenţă redutabilă, adăugă ea.

Apoi înghiţi ultima îmbucătură din sandvişul cu brânză de capră şi luă o gură de vin.

— Şi mai cred c-ar trebui să te întorci la ea.

Jonathan rămase cu gura căscată. Într-o secundă, Madeline făcuse ţăndări toată povestea lor de dragoste.

— Şi... noi?

Ea îl privi drept în ochi.

— Să nu ne minţim singuri: relaţia noastră este fragilă. Ce viitor avem? Locuim la zece mii de kilometri depărtare

[41] „Cutie de chibrituri” (en. în original). (N. tr.)

unul de altul şi suntem la fel de dezorientaţi amândoi. Va exista mai mult ca sigur un moment în care vei regreta că nu te-ai întors la soţia şi fiul tău.

Jonathan încercă să-şi păstreze calmul.

— Asta n-ai de unde s-o ştii! N-o să ne despărţim din cauza unei ipoteze idioate…

— Nu mai ai nimic de făcut aici! Alice Dixon nu reprezintă nimic pentru tine. Nu e lupta ta!

— Face parte din viaţa mea la fel de mult ca din a ta!

De data asta, ridicase tonul. Restaurantul era atât de mic, încât toate privirile se întoarseră spre el. Detesta locul ăsta, cu mesele lipite unele de altele, unde nu aveai nici libertate de mişcare, nici intimitate.

— Ascultă, Jonathan, povestea asta a început în sânge şi se va sfârşi în sânge! Nu va avea un final fericit şi tu nu eşti pregătit să te confrunţi cu o astfel de violenţă. Eu sunt poliţistă, Blythe lucrează pentru FBI, Danny este un asasin, dar tu…

— Eu nu sunt decât un bucătar drăguţ, nu-i aşa?

— Tu ai o familie…

— Credeam c-ai putea face parte din ea, remarcă el ridicându-se.

Lăsă două bancnote pe masă şi părăsi braseria.

Pentru prima oară în viaţa ei, Madeline se simţea cu adevărat îndrăgostită de un bărbat. Şi totuşi, nu încercă să-l oprească.

— Ai grijă de tine, murmură ea.

Dar el plecase deja.

Cartelul mexican care pusese la cale răpirea lui Alice era în mod clar în stare de orice. Atins în orgoliul său, Jonathan nu înţelesese că tocmai pentru că îl iubea Madeline refuza să-l tragă cu ea în acest fluviu de tenebre.

*

Staţia de metrou de pe Bedford Avenue nu era decât la câteva case distanţă. Jonathan coborî în gară şi se întoarse în Greenwich.

Ajuns acasă la Claire, rămase douăzeci de minute nemişcat sub duş, epuizat de diferenţa de fus orar şi de lipsa somnului, pradă unui val de emoţii şi de sentimente contradictorii.

Ora cincisprezece. Sună la San Francisco şi vorbi mult cu fiul său. Charly nu înţelegea de ce tatăl lui nu era cu el în Ajunul Crăciunului. Dar Marcus părea să facă tot ce putea ca să-l înlocuiască în acest rol de tată pe care Jonathan nu ştiuse niciodată să-l joace cu adevărat.

Convorbirea cu fiul său îl întristase şi mai mult. Pentru a scăpa de singurătate, ieşi să bea o cafea în primul bar pe care îl găsi pe MacDougal Street. Cafeina avea să-l ajute să-şi limpezească gândurile; cel puţin, aşa spera. Pentru o clipă, imaginile unei familii din nou reunite se suprapuseră în mintea lui ca o diaporama liniştitoare. Rememora toate momentele fericite pe care le trăise cu fosta lui soţie şi cu Charly. Mărturisirile Francescăi îl eliberaseră de o suferinţă care îl ţinea captiv de doi ani, care îl făcuse să-şi piardă încrederea şi reperele.

Acum, avea ocazia să se întoarcă la „viaţa dinainte”. În definitiv, nu asta îşi dorise întotdeauna? În două ore, putea să fie într-un avion spre California, să-l recupereze pe Charly şi să se întoarcă la New York pentru a-şi petrece sărbătorile cu Francesca.

Gândul acesta era reconfortant. Îşi amintea o vorbă a unuia dintre colegii săi: „Un copac fără rădăcini nu e decât o bucată de lemn.” Avea nevoie de fundaţii ca să nu-i fugă pământul de sub picioare. Totuşi, imaginea Francescăi se şterse încet-încet, luându-i locul chipul lui Madeline. Tânăra femeie avea fără îndoială dreptate: povestea lor se clădise pe o boare de vânt. Şi totuşi…

Totuşi, era incapabil să urmeze vocea raţiunii. Madeline îi frânsese inima şi-i strecurase în ea otrava absenţei.

Brusc, scoase un pix din buzunar şi, lovit de inspiraţie, începu să mâzgălească ceva pe un şerveţel. După trei minute, îşi dădu seama că tocmai concepuse un desert după imaginea tinerei englezoaice: o prăjitură *millefeuille* cu cremă uşoară de trandafiri şi violete şi cu un foietaj fin caramelizat, cu portocală dulce din Tunisia. Nu-i venea să creadă. De doi ani, era în pană de creativitate şi nu mai inventase nicio reţetă. Astăzi, sufletul i se descătuşase şi iubirea îl inspira din nou.

Descoperirea aceasta îl înseninã şi îi dădu încredere în viitor. De ce n-ar deschide un restaurant la New York şi o mică şcoală de gastronomie? În sfârşit, un proiect care avea sens!

Jonathan învăţase din greşelile lui şi n-avea să comită de două ori aceleaşi tâmpenii. Gata cu vanitatea, cu întrecerea pentru obţinerea de stele, cu goana după consacrarea mediatică. Avea în cap un local serios, în care să se servească specialităţi ale unei bucătării originale şi ambiţioase, dar nu într-un decor luxos. Gata cu paharele din cristal şi serviciile din porţelan create de designeri la modă. Niciodată nu-şi va mai asocia numele cu produse derivate sau cu preparate congelate dezgustătoare, vândute la supermarketuri. De acum înainte, îşi va face meseria de drag.

Părăsi cafeneaua, luând cu el câţiva germeni de speranţă. Ştia însă că acest viitor depindea în mod obligatoriu de supravieţuirea lui Alice Dixon. Unde ar fi fost astăzi dacă drumul lui nu s-ar fi încrucişat cu cel al fetei? Îngropat la şase picioare sub pământ, fără îndoială. Îi datora viaţa: era datoria cea mai mare pe care o contractase vreodată. O creanţă de sânge, pe care era hotărât s-o onoreze.

*

Ora şase seara. Imaginile cu Alice în captivitate îi invadau mintea. Totul era învălmăşit. Încercă să-şi

amintească ultimele cuvinte, dar nu reuşi. Urcă până pe Strada 20. Începea să se întunece, în pofida frigului care îi biciuia faţa, continuă să meargă fără ţintă pe străzi, gândindu-se iar la incredibilul destin al lui Alice. La viaţa ei pe care şi-o dusese ca pe-o luptă. La tăria de caracter care îi trebuise pentru a se elibera din lanţuri şi pentru a deveni stăpâna propriei existenţe. De la cea mai fragedă vârstă, se zbătuse de una singură, fără familie ori prieteni, alegând de fiecare dată drumul cel mai greu: cel care constă în a nu cultiva mediocritatea, în a evita să te laşi tras în jos de nenorociţi şi idioţi. O linie de conduită greu de urmat când eşti adult, darămite când ai treisprezece ani…

Ajunse la est de Chelsea. Acum era noapte de-a binelea şi câţiva fulgi de zăpadă argintii, purtaţi de vânt, dansau pe sub lampadare. Frigul îl făcu să intre în Life & Death, un bar celebru. Se auzea o muzică plăcută. Jonathan nu se dădea în vânt după genul ăsta de local, dar mişcarea şi conversaţiile îi dădeau impresia că nu e chiar aşa de singur. Cât despre muzică, aceasta crea un soi de bulă care, în mod paradoxal, îl ajuta să reflecteze, să-şi întoarcă ideile pe toate părţile, să se scufunde în gândurile lui. Alice… Trebuia să se concentreze pe Alice…

Intuiţia îi spunea că Blythe Blake şi Madeline nu vor ajunge nicăieri cu cercetările. El, pe de altă parte, n-avea nicio modalitate de investigaţie. Nu poseda decât neuroni şi nişte informaţii. Alcoolul îi ardea stomacul, dar îi ascuţea sensibilitatea. Mai comandă un pahar ca să-şi menţină vie emotivitatea. În calitate de creator, pariase întotdeauna pe o formă de inteligenţă bazată pe emoţii. Încet-încet, bariera memoriei se estompă şi conţinutul filmului îi reveni în minte: privirea scânteietoare şi febrilă a adolescentei, aerul ei decepţionat, carcera sordidă, cătuşele cu care îi erau prinse încheieturile, vocea sacadată şi cuvintele ei:

Save me, Dad! Change your testimony, please! And we'll be together again. Right, Dad?

Încercă să-şi golească mintea, să empatizeze cu Alice. Teroarea care i se citea pe chip nu era jucată, dar avea totodată o asemenea intensitate în priviri... În ciuda fricii, inteligenţa şi vivacitatea ei se făceau încă simţite. Ca şi cum nu căuta doar să suscite compasiunea, ci şi... să transmită un mesaj...

Nu, era imposibil! I se dăduse un text de citit sau, cel puţin, indicaţii precise. Cum să improvizezi ceva bazându-te doar pe câteva cuvinte?

Luă suportul de carton pus sub pahar şi scrise totuşi cele patru propoziţii.

Save me, Dad!
Change your testimony, please!
And we'll be together again.
Right, Dad?

Bun, şi mai departe? Dacă ar fi fost să-i dea crezare lui Danny, fata era perfect conştientă de primejdia în care se afla. Ştia că răpitorul ei era probabil mandatat de cartelul mexican. Aşadar, nu ar fi încercat să comunice identitatea celui care o răpise, ci poate mai multe informaţii despre locul de detenţie. Doar dacă...

Avu o străfulgerare şi brusc îi pică fisa. Luă stiloul şi îngroşă prima literă de la fiecare propoziţie:

Save me, Dad!
Change your testimony, please!
And we'll be together again.
Right, Dad?

Puse unele lângă altele, majusculele formau un cuvânt din patru litere: ***SCAR.***

„Cicatrice" în engleză...

35
La capătul puterilor

„Există o clipă în care moartea are toate cărţile şi în care aruncă dintr-odată toţi cei patru aşi pe masă.”
Christian Bobin

Williamsburg
Macondo Motor Club
Ora 23.00

Un calm înşelător domnea în apartamentul de deasupra garajului. Instalate în faţa computerelor, Blythe Blake şi Madeline continuau să analizeze datele. În picioare în faţa peretelui de sticlă, Danny fierbea, fumând ţigară după ţigară. Doi agenţi făceau de gardă: primul, instalat în faţa uşii apartamentului, al doilea, patrulând în jurul garajului, prin mijlocul fulgilor care se învolburau în noapte.

Un piuit aproape imperceptibil o anunţă pe Madeline că a primit un SMS.

Aruncă o privire rapidă spre ecranul telefonului.

Ştiu cine a răpit-o pe Alice!
Vino să ne vedem la Life & Death,
pe 10th Avenue colţ cu Strada 20.
Vino SINGURĂ! Şi, mai ales, NU
VORBI CU NIMENI DESPRE ASTA!
Jonathan

Madeline crezu mai întâi că era o stratagemă a lui Jonathan pentru a o revedea.

Dar niciodată nu s-ar fi folosit de o asemenea dramă...

Poate chiar descoperise ceva? În acest caz, de ce nu-i telefonase în loc să încerce s-o atragă într-un bar?

— Îmi împrumuţi maşina ta, Danny?

— Ieşi?

— O să fac o plimbare, zise ea, îmbrăcându-se cu geaca de piele.

Îşi luă rucsacul în care se afla laptopul lui Jonathan şi îl urmă pe Danny pe scara din fontă care ducea la garaj. Sub privirile gărzii de corp, traversară hangarul plin cu maşini de colecţie.

— Ia-o pe aia! zise el, arătând spre un Pontiac roşu-aprins, din 1964.

— N-ai ceva mai puţin ţipător?

Întoarse capul şi miji ochii, în căutarea unui model mai discret.

— De ce nu asta? propuse ea, arătând spre o decapotabilă Peugeot 403. Zici că-i maşina lui Columbo!

— Urcă în Pontiac! insistă el.

Ea înţelese că era mai bine să nu insiste şi se aşeză la volanul frumoasei maşini americane.

Danny se aplecă spre fereastră.

— Actele sunt acolo, explică el, lăsând în jos parasolarul.

Apoi arătă spre torpedou.

— Dacă e vreo problemă…

Madeline întredeschise cutia şi zări patul unui Colt Anaconda. Înţelese atunci încăpăţânarea lui Danny de-a o face să ia propria-i maşină.

— Te duci să te întâlneşti cu amicul tău? întrebă el, cu un aer răutăcios.

Ea ridică geamul, ignorându-i întrebarea.

— Pe mai târziu!

*

Noaptea şi zăpada îi îngreunau condusul. Madeline nu ştia dacă să folosească GPS-ul de pe telefonul ei, dar, în cele din urmă, se decise să-l pună în funcţiune „după metoda veche”, accesând o hartă electronică. Viră strâns, intră iar pe pod şi traversă East River, ajungând în Manhattan.

Până acum, adrenalina anchetei o ţinuse trează, dar, dintr-odată, simţi cum o cuprinde oboseala acumulată, moleşind-o. În ultimele trei zile, avusese parte doar de câteva ore de somn prost. Ochii îi ardeau şi o luă cu ameţeală.

Fir-ar să fie, nu mai am douăzeci de ani! se plânse ea, încercând să dea drumul la căldură.

La ieşirea de pe pod, recunoscu strada Bowery pe care o luase chiar în acea dimineaţă, în timp ce o urmăreau pe Blythe. Urcă pe ea până la Houston Street, unde caroiajul impersonal al oraşului îşi reintra în drepturi, făcând orientarea mai uşoară. Verifică adresa pe care i-o dăduse Jonathan şi se lăsă ghidată până la Life & Death. Era deja târziu şi se circula lejer. Răsuflă uşurată, văzând mai multe locuri libere la capătul Străzii 20, fiindcă parcarea unui Pontiac nu era o treabă tocmai uşoară.

Intră în bar şi îl zări pe Jonathan stând la o masă, cu un pahar gol în faţă.

— Ai venit singură? întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Aşa cum mi-ai cerut.

— Veşti despre Alice?

— Nu chiar.

Ea se aşeză în faţa lui şi îşi dădu jos fularul.

— Ce-i cu povestea asta? De ce pretinzi că ştii cine a răpit-o?

— Judecă şi tu! răspunse el, întinzându-i suportul de pahar.

Ea se uită la carton vreo zece secunde.

— Şi ce-i cu asta?

— SCAR! exclamă el. „Cicatrice” în limba engleză.

— Da, mersi de informaţie, e limba mea maternă, să ştii!

— Blythe! Blythe a răpit-o pe Alice! În orice caz, asta e ceea ce încearcă să ne transmită! Blythe e complicea mexicanilor!

Figura sceptică a tinerei femei îi potoli entuziasmul lui Jonathan.

— Te crezi în *Codul lui Da Vinci?* îl luă ea peste picior.

— Ţi se pare o întâmplare?

— Patru litere, asta nu-nseamnă nimic…

Dar Jonathan nu era dispus să se dea bătut aşa uşor:

— Gândeşte-te treizeci de secunde!

— Cred că tocmai o fac!

— Pune-te în locul mexicanilor. Pe cine ai căuta să „racolezi” în acest caz?

— Spune-mi tu!

— Pe agentul însărcinat cu protecţia lui Danny, bineînţeles!

Ea părea la fel de sceptică, dar el continuă:

— În Statele Unite, cartelurile mexicane încearcă să-şi infiltreze oameni prin toate agenţiile guvernamentale, paza de coastă, departamentul de imigraţie, vămile… Din ce în ce mai mulţi funcţionari americani se lasă corupţi. Şi criza n-a adus nimic bun.

— Blythe Blake este o patrioată! zise Madeline.

— Are profilul ideal! A lucrat sub acoperire pentru traficanţii de droguri. După o vreme, îţi pierzi reperele. Şi, când ţi se propun milioane de dolari, patriotismul… faci ceva pe el.

Orice om are un preţ, se gândi ea, amintindu-şi cuvintele lui Danny. Cuprinsă de îndoială, privi cu alţi ochi majusculele care formau cuvântul SCAR. Era posibil oare ca Alice să fi avut prezenţa de spirit să trimită un asemenea mesaj?

— Trebuie să-l avertizăm pe Danny! zise Jonathan. Este în pericol!

Madeline îşi scoase mobilul în care avea înregistrat numărul lui Danny. După o scurtă ezitare, se hotărî să-i trimită un mesaj.

Să n-ai încredere în Blythe!
E posibil să fie de partea traficanţilor.
Contactează FBI-ul! Fii foarte
prudent. Eşti în pericol.
Madeline.

— Noi o să-i anunţăm pe poliţişti, să sperăm că nu te-ai înşelat.

Când ieşiră din bar în aerul îngheţat al nopţii, un Ferrari negru îi aştepta pe partea cealaltă a drumului…

— Ea e!

Se dădură cu un pas înapoi. Lui Blythe probabil că i se păruse suspectă plecarea lui Madeline şi presimţise că se punea ceva la cale.

— Mă duc să văd, zise Jonathan, traversând.

— Nu, eşti nebun!

La dracu'! se gândi Madeline.

Alergă până la Pontiac, amintindu-şi de arma din torpedou.

Era foarte întuneric. Jonathan ajunse lângă Spyder. Era gol. Farurile erau stinse. Motorul, oprit.

Unde o fi?

Simţi o mişcare în spatele lui. Decapotabila era oprită în faţa intrării unei parcări pe mai multe niveluri. Pentru a mări numărul locurilor, un ingenios sistem de ascensoare hidraulice permitea deplasarea pe verticală şi pe orizontală a aproape două sute de maşini îngrămădite. Vântul sufla puternic, făcând să scârţâie stâlpii metalici ai enormei armături. Locul era sinistru şi-ţi dădea fiori reci pe şira spinării.

— E cineva aici? întrebă Jonathan, intrând imprudent în parcare.

*

Ce tâmpit e! înjură Madeline, privindu-l de departe. Se grăbi să pornească motorul, sperând să-l poată „recupera" pe Jonathan, dar…

*

Prea târziu.

Se auzi o detunătură şi glonţul şuieră, trecând la un milimetru de capul lui şi ricoşând într-o coloană de oţel.

Jonathan se aruncă la pământ, evitând un nou proiectil. Ascunsă la douăzeci de metri în spate, Blythe trăgea în el!

Se ridică şi o luă la fugă fără să mai stea pe gânduri, pe prima scară de la intrarea în parcare. În spatele lui, auzea paşii agentei. Îl urmărea, dar scara în spirală o împiedica să ţintească bine.

Când ajunse în partea de sus a scării, se trezi în faţa unui grilaj înalt de doi metri.

N-avea altă soluţie decât să-l escaladeze.

Nu mai făcuse sport de luni de zile, dar frica de moarte era suficientă pentru a-i da forţa de a se căţăra cu mâinile goale pe gard. Trecu de grilaj şi se trezi…

…pe vechea cale ferată dezafectată care trecea pe deasupra districtului Meatpacking, altădată cartier al abatoarelor şi măcelăriilor. Linia permitea odinioară trenurilor de marfă să aprovizioneze depozitele. Structura fusese abandonată timp de aproape treizeci de ani, invadată de vegetaţie, iar mai apoi fusese reamenajată ca promenadă. Vara, era o oază de verdeaţă care oferea o privelişte de sus asupra râului. În seara asta, nu era decât o succesiune de dale din beton, ostile şi lugubre…

Strada 19, Strada 18…

Jonathan fugea mâncând pământul. Pe această primă porţiune, linia de tramvai era dreaptă. Era aşadar descoperit, o ţintă uşoară. La cincisprezece metri în spatele lui, Blythe trase de două ori. Un glonţ îl atinse uşor, altul făcu să explodeze peretele de protecţie din plexiglas dinspre Hudson. Din fericire pentru Jonathan, la ora asta din noapte, iluminatul fusese oprit pe tot traseul, pentru a nu atrage vagabonzii…

*

Madeline tresări auzind focurile de armă. Aflată la volanul Pontiacului, pândea pe fereastra deschisă cea mai

mică mişcare de pe calea ferată. Cu ochii ridicaţi spre grădinile suspendate, încerca să ghicească evoluţia urmăririi, rulând încet pe şoseaua paralelă cu High Line. Prin belvederea de sticlă de deasupra drumului, zări pe furiş silueta lui Jonathan şi scoase un oftat de uşurare, ştiindu-l încă în viaţă.

*

Jonathan o luase iar din loc. Ningea cu fulgi mari şi solul era alunecos. Promenada se bifurca acum spre stânga şi traversa în diagonală 10th Avenue, plutind pe deasupra acoperişurilor, şerpuind printre clădirile din cărămidă, trecând pe lângă faţade şi panouri publicitare uriaşe.

Pentru ca locul să-şi păstreze autenticitatea, fuseseră conservate tronsoane întregi de cale ferată. Două şiruri de şine din oţel continuau să se întindă descoperite prin mijlocul betonului.

Cuprins de un exces de încredere, Jonathan sări peste o jardinieră turnată în ciment, dar îşi suci glezna, prinzându-şi piciorul într-una dintre traversele de lemn.

La dracu'!

Îşi reluă cursa într-un ritm mai lent. Blythe se apropiase, dar, în dreptul lui Chelsea Market, fosta platformă industrială abandonată dădea într-un tunel situat deasupra unui grup de case, oferindu-i un pic de răgaz francezului.

*

14th Avenue, Washington Street…

Madeline se strecură printre clădiri, fără să scape din ochi structura de oţel a fostei căi ferate. De mai multe ori, a vrut să se oprească la nivelul scărilor care jalonau traseul, dar, la ora asta târzie, accesul la ele era blocat.

Se hotărî în cele din urmă să meargă până la punctul terminus al drumului şi îşi parcă maşina în Gansevoort

Plaza, sperând că Jonathan nu va coborî înainte ca ea să ajungă la el.

*

Jonathan ieşi din tunel gâfâind. Blythe era la mai puţin de zece metri în spatele lui. Simţea o durere ascuţită sub coaste. Lac de sudoare, continuă totuşi să alerge cu sufletul la gură, făcând slalom printre buruieni. Ajunse la nivelul *sundeck*-ului: zona rezervată bronzării, dotată cu şezlonguri mari de lemn, din care se zărea în depărtare oraşul New Jersey. Pentru a încetini înaintarea urmăritoarei lui, răsturna tot ce-i cădea sub mână: şezlonguri, mese de grădină, jardiniere…

Un nou foc de armă făcu ţăndări un ghiveci de lut.

Cât pe ce…

La capătul puterilor, porni rapid pe ultima parte a traveei. Îşi folosi ultimele forţe pentru a traversa acest pasaj cu vegetaţie mai bogată. Copacii înalţi şi boscheţii o împiedicară pe Blythe să tragă.

Apoi tronsonul se termină brusc.

Jonathan se năpusti pe scara care dădea în Gansevoort Street. Blythe ţâşni în urma lui. Un ultim grilaj de escaladat şi…

Prea târziu. Blythe sărise aproape în acelaşi timp cu el. De data asta, alergând în zig-zag prin mijlocul străzii, era vulnerabil şi fără nicio apărare.

Ea îl ochi fără să se grăbească. De la distanţa asta, nu putea să-l rateze.

*

— Stai! aruncă arma sau trag! urlă Madeline.

Umbra felină a lui Blythe Blake se întoarse, evaluând situaţia dintr-o privire. Madeline îndreptase spre ea revolverul Colt Anaconda al lui Danny.

Fără nici cea mai mică ezitare, agenta ignoră amenințarea și se repezi către Jonathan, apucându-l strâns de gât cu o mână și punându-i arma la tâmplă cu cealaltă.

— Un gest și-l omor! strigă americanca. Înapoi!

Cele două femei se înverșunau să rămână pe poziție. O zăpadă densă, spulberată de vânt le masca umbrele care se pierdeau într-un cer apăsător.

Blythe se dădu înapoi spre râu, cu mâna încleștată pe gâtul lui Jonathan.

Madeline făcu un pas înainte. Fulgii o împiedicau s-o vadă prea bine pe Blythe.

— Dacă-l ucizi, ești terminată! strigă ea. Colegii tăi de la FBI vor fi aici în mai puțin de două minute!

— Pentru ultima oară, înapoi sau trag! Mi se rupe de agenții FBI, am zece căi de ieșire ca să scap de ei.

Madeline avea oare de ales? Chiar dacă ar fi aruncat arma, Blythe tot nu i-ar fi lăsat în viață. I-ar fi omorât pe amândoi. Tânăra englezoaică clipi din ochi de mai multe ori și vederea i se tulbură. Oboseala și stresul îșI spuneau cuvântul. În cel mai prost moment.

Simți cum îi tremură mâna. Revolverul cântărea parcă o tonă. Era o armă bărbătească, concepută pentru vânătoare sau pentru ședințele de tir sportiv. Cu așa ceva, putea să zdrobească atât capul lui Blythe, cât și pe cel al lui Jonathan... Era suficientă o eroare de un milimetru în momentul tragerii, pentru ca glonțul să capete o traiectorie greșită. Și era un joc în care nu mai aveai o a doua șansă.

Acum!

Trase un singur foc. Anticipând un recul puternic, Madeline îșI folosi întreaga forță pentru a-și menține brațul nemișcat.

Atinsă drept în cap, Blythe Blake fu aruncată în spate cu violență. Încercă să se agate de Jonathan, dar, o clipă mai târziu, trupul ei fără viață căzu peste barieră și apoi în râul Hudson River.

*

Vântul sufla din ce în ce mai tare, aducând cu el urletul sirenelor maşinilor de poliţie care se apropiau.

Împietrită, înecată în mijlocul fulgilor îngheţaţi, Madeline tremura. Tocmai o omorâse pe singura persoană care ştia unde era închisă Alice. Tocmai o omorâse pe Alice. Cu mâna încă încleştată pe revolver, nu reuşea să-şi ia ochii de la apa neagră a râului. Cât despre Jonathan, el stătea neclintit, şocat, cu cămaşa plină de sânge. Deodată, păru că iese din transă. În faţa lui, Madeline se clătina, cedând sub povara tensiunii. Temându-se să nu se prăbuşească, o duse spre Pontiacul parcat în Gansevoort Plaza.

Demară în trombă, observând în oglinda retrovizoare luminile albastre şi roşii ale girofarurilor, care spintecau întunericul.

36
Finding Alice

„Singurul element care poate înlocui dependenţa
faţă de trecut este dependenţa faţă de viitor.”
John Dos Passos

Lower East Side
Un imobil în apropiere de Tompkins Square Park
Ora 01.00

Jonathan împinse uşa de la baie. Madeline adormise în cadă. Luă un halat agăţat pe uşă şi se apropie de ea, trezind-o cu blândeţe. Era palidă, cu privirea pierdută, cu gesturile obosite. Se lăsă înfăşurată în halatul pufos.

Era prea periculos pentru ei să se întoarcă acasă la Claire sau să se cazeze la un hotel unde ar fi putut să fie găsiţi cu uşurinţă. După ce-şi parcaseră maşina câteva străzi mai jos, găsiseră refugiu în această cameră de oaspeţi aparţinându-i Anitei Kruk, o poloneză în vârstă care avea o băcănie în Alphabet City, chiar în centru. Jonathan o angajase cândva pe fiica ei ca ospătar-şef la Imperator şi Anita nu uitase. Pentru mai multă siguranţă, îşi închiseseră şi telefoanele, pe care le lăsaseră în Pontiac. Singurele obiecte pe care le luaseră cu ei erau laptopul şi revolverul lui Danny.

Cineva bătu la uşă. În timp ce Madeline se băga în pat, Jonathan îi deschise Anitei. Bătrâna le adusese o tavă cu două boluri aburinde cu *zurek,* o supă de legume cu făină şi secară fermentată.

Jonathan îi mulţumi gazdei lor, apoi o îmbie pe Madeline:

— Gustă, o să vezi, e ceva… deosebit.

Ea luă o lingură de supă pe care o scuipă imediat, îngreţoşată.

— Ce-i drept, poate e cam acră, dar intenţia contează, nu?

Fără un cuvânt, Madeline stinse lumina şi căzu într-un somn adânc.

Jonathan se apropie de fereastră. Continua să ningă puternic. Un strat de zăpadă ce depăşea zece centimetri acoperea şoseaua şi trotuarele. Unde era Alice la ora asta şi pe frigul ăsta? Mai era în viaţă? Vor reuşi s-o scoată din acel infern?

Trebuia să fie realist: lucrurile mergeau prost. Moartea lui Blythe le diminuase considerabil şansele de a găsi locul în care era Alice prizonieră.

Cuvintele lui Madeline îi reveniră în minte ca un ecou premonitoriu: „Povestea asta a început în sânge şi se va sfârşi în sânge."

Încă nu îşi dădea seama câtă dreptate avea.

*

Depozitul din Coney Island
Ora 02.00

În liniştea încăperii îngheţate, nu se auzea decât o răsuflare greoaie, chinuită.

Frigul a fost cel care a trezit-o pe Alice. Frigul şi durerea: o durere sfâşietoare, care îi străpungea rinichii la cea mai mică mişcare. Culcată pe o rână, cu braţul îndoit, aproape că-şi pierduse toată sensibilitatea pe partea aceasta a corpului. Tâmplele îi zvâcneau şi durerea de cap se adăuga ameţelilor şi palpitaţiilor.

Tuşi pentru a-şi curăţa bronhiile, încercă să-şi înghită saliva, dar avu senzaţia că limba îi devenise tare ca ghipsul.

Nu ştia cât timp trecuse de la răpirea ei. Câteva ore? O zi? Poate două? Îi venea să urineze tot timpul, dar muşchii vezicii păreau a fi paralizaţi.

Se sufoca. Gândirea îi era fragmentată, vederea, tulbure, iar febra o făcea să delireze. Îşi imagina că un şobolan uriaş îi devora pântecul, în timp ce coada lui lungă şi solzoasă i se înfăşură în jurul gâtului ca s-o sugrume.

*

Ora 08.00

— Sus!

Jonathan deschise un ochi şi se trezi cu dificultate.

— Sus! repetă Madeline. Trebuie să plecăm!

O lumină lăptoasă pătrundea prin geam. Abia se lumina de ziuă.

Jonathan îşi înăbuşi un căscat şi se dădu jos din pat, cu greutate. Madeline se îmbrăcase deja. După această scurtă noapte de somn, îşi revenise şi părea mai hotărâtă ca niciodată.

În timp ce el o luă pe holul care ducea la baie, ea îi aruncă hainele.

— O să faci duş în altă zi! N-avem timp!

Ieşiră în stradă după ce îi lăsaseră nişte bani gazdei lor. În dimineaţa asta, zăpada care acoperea oraşul nu mai avea zece centimetri, ci cel puţin dublu. Fulgii continuau să cadă, încetinind circulaţia. Pe trotuare, oamenii îşi curăţau intrările, nişte angajaţi de la salubrizare împrăştiau sare pe şosea şi, pe strada Bowery, două pluguri imense aruncau zăpada pe cele două laturi ale drumului, îngropând sub avalanşă bicicletele şi maşinile prost parcate.

Se întoarseră la Pontiac şi îşi recuperară telefoanele, după care îşi continuară drumul spre Peels, noul lor cartier general.

Din cauza zăpezii şi a orei matinale, cafeneaua era aproape pustie. Se aşezară la aceeaşi masă ca în ziua precedentă şi comandară cafea, iaurt şi cereale.

Cum în local nu exista televizor, Madeline scoase laptopul şi îl conectă la reţeaua wi-fi.

— Care este canalul local de ştiri cel mai serios de-aici?

— Încearcă NY1 News.

Madeline intră pe site-ul lor. Pagina de start se deschidea cu o înregistrare video – NY1 Minute – care prezenta ştirea zilei, în şaizeci de secunde. Dacă trei sferturi din filmuleţ

erau consacrate căderilor de zăpadă neaşteptate, care ameninţau să paralizeze New Yorkul, ultima parte evoca „misterioasa asasinare, în această noapte, a unui *marshal,* Blythe Blake, ucisă cu un glonţ în cap. Trupul ei a fost găsit în râul Hudson. Fost combatant în armată, ea era însărcinată cu protecţia unui cetăţean care trebuia să depună, lunea viitoare, o mărturie de importanţă capitală în procesul baroanei drogurilor, Jezebel Cortes. Acest martor-cheie se află în prezent sub protecţia FBI-ului.”

Madeline răsuflă uşurată: era imposibil să afle dacă poliţia stabilise vinovăţia lui Blythe, dar cel puţin Danny era în afara pericolului. Această satisfacţie fu însă de scurtă durată: trebuiau s-o găsească pe adolescentă şi n-aveau nicio pistă.

— Blythe avea fără îndoială un complice, zise ea.

Jonathan umplu ceaşca de cafea a tinerei femei, apoi îşi turnă şi lui.

— Trebuie să reluăm ancheta. E clar că, în orele de după răpirea lui Alice, Blythe a avut grijă să scape de probe şi să saboteze investigaţia.

— La ce te gândeşti?

— Ar trebui să-ncercăm să localizăm mobilul lui Alice.

— N-avem echipamentul necesar. Asta-i treabă de poliţist.

Jonathan clătină din cap.

— În ziua de azi, nu mai e. Fiindcă au crescut furturile de telefoane mobile, mulţi operatori îşi sfătuiesc clienţii să activeze funcţia de localizare la distanţă. Dacă smartphone-ul lui Alice e model nou, sigur are această opţiune.

Madeline era sceptică.

— Nici măcar nu-i ştim numărul…

— Chestia asta nu funcţionează pe baza numărului, ci a adresei de e-mail.

Jonathan întoarse spre el ecranul laptopului şi deschise pagina „Cum să-ţi localizezi smartphone-ul”. Pentru a reuşi să reperezi aparatul, trebuia într-adevăr să furnizezi adresa de e-mail şi parola respectivă.

— N-avem nici una, nici alta şi cu asta am încheiat discuţia! zise Madeline morocănoasă, privindu-l cum apasă pe taste.

De data asta, Jonathan ridică tonul:

— Aş putea să ştiu de ce, de fiecare dată când am o idee, ţi se pare proastă?

— Pentru că o să pierdem timpul degeaba!

— Îţi semnalez că totuşi DATORITĂ MIE am putut s-o demascăm pe Blythe!

— Dar DIN CAUZA TA am fost nevoită s-o ucid! îi reproşă ea.

Da, asta era. Remuşcările care o rodeau pe Madeline reveniseră în forţă. Jonathan încerca s-o liniştească.

— Care era expresia aia a ta? Lumea numără un ticălos mai puţin... Ascultă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, Blythe oricum nu ne-ar fi spus niciodată unde o ţinea prizonieră pe Alice.

— Dacă asta-ţi poate uşura conştiinţa…

— Ceea ce mi-ar uşura conştiinţa ar fi ca tu să m-ajuţi s-o găsesc pe Alice!

Ea îndreptă degetul spre el, pregătindu-se să-i dea o nouă replică, dar îşi dădu seama că Jonathan avea dreptate.

— Fir-ar să fie! Ne certăm ca un cuplu deja blazat! zise ea, dezolată.

Se apropie de computer.

„Vă rugăm să vă identificaţi”

— Ia zi, Sherlock, ai vreo idee?

— Putem încerca un cont de hotmail sau de gmail, propuse Jonathan. Sau mai degrabă... de ce nu contul de la şcoala ei de artă?

Considerând ideea interesantă, Madeline deschise o nouă fereastră pentru a se conecta la site-ul Juilliard. După toate aparenţele, profesorii, personalul administrativ şi elevii beneficiau de un cont de mail sub forma cea mai simplă:

prenume.nume@juilliard.edu. Madeline introduse aşadar conştiincios: alice.kowalski @ juilliard.edu.

„Vă rugăm să introduceţi parola”

— Aici mă dau bătut! mărturisi Jonathan.

— Stai aşa! Şi dacă şi-a păstrat-o pe cea veche?

— Cea pe care o folosea când avea paisprezece ani?

— Oamenii fac asta frecvent, nu? Eu, de exemplu, am aceeaşi parolă de ani de zile.

— Care e?

— *Mind your business!*[42]

— Haide, spune-mi!

— Nici vorbă!

— Te rog!

— *violette1978,* oftă ea. Trebuie s-o schimb neapărat acum…

— 1978 e anul tău de naştere?

— Da. De ce, ce vârstă îmi dădeai? Mai mult sau mai puţin?

El îi răspunse cu un surâs, fericit că-şi regăsiseră complicitatea.

— Ce parolă avea Alice?

— „Heatheliff”, numele personajului principal din *La răscruce de vânturi.*

Jonathan introduse parola.

— Să ne rugăm să fie asta, zise el, apăsând pe enter.

Computerul procesă câteva secunde, iar ei se uitară unul la altul în tăcere, cu un amestec de anxietate şi scepticism. Nu putea fi atât de simplu. Încă de la început, norocul fugise mereu de ei. Nimic nu le ieşise. Obstacolele se înmulţiseră, de fiecare dată mai complicate, având consecinţe din ce în ce mai tragice. Nu putea fi parola asta.

Şi totuşi, asta era…

[42] „Vezi-ţi de treaba ta!” (en. în original). (N. tr.)

O hartă a Manhattan-ului apăru pe computer şi un punct albastru începuse să clipească pe ecran: nu numai că telefonul lui Alice se afla în New York, dar era la mai puţin de trei kilometri de locul în care se aflau ei!

*

Se ridicară repede, făcându-i pe puţinii clienţi din local să ridice capetele. Fuseseră de ajuns numai două minute, pentru ca speranţa să revină.

Jonathan se aplecă peste laptop: era vorba de o clădire mare la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Strada 23.

— Ştii ce-i acolo? întrebă Madeline, cu vocea gâtuită.

— „Piaţa” italiană, aflată vizavi de Flatiron.

Transferară datele pe telefoanele lor şi ieşiră pe Bowery. Ningea atât de tare, încât renunţară la maşină.

— Mergem pe jos? propuse ea.

— Pe vremea asta, am face jumătate de oră! Hai să-ncercăm să luăm un taxi!

Dar, din cauza viscolului, mulţi taximetrişti nu ieşiseră să lucreze şi se chinuiră vreo cinci minute până să prindă o maşină pe Broadway.

Odată instalaţi pe banchetă, verificară poziţia telefonului lui Alice. Punctul nu se mişcase.

— Sper că mobilul n-a fost abandonat, se îngrijoră Jonathan.

— Ce-i cu piaţa asta de care mi-ai spus?

— Se cheamă Eataly: templul gastronomiei italieneşti din Manhattan. Un soi de imens supermarket de lux.

Ajunseră în faţa uriaşului magazin. Pentru o bancnotă de douăzeci de dolari, taximetristul acceptă să-i aştepte, cu condiţia să nu stea mai mult de zece minute.

Piaţa acoperită abia se deschisese, dar, în această zi de Crăciun, spre deosebire de străzi, era deja plină până la refuz de lume.

— Hai după mine!

Cu privirea aţintită pe ecranul telefonului, străbătură o parte din miile de metri pătraţi de buticuri, restaurante şi tarabe cu produse rafinate.

Mobilul lui Alice emitea câte un semnal la fiecare treizeci de secunde, oferind o localizare în timp real. GPS-ul puternic avea o marjă de eroare de zece metri.

— Pe acolo!

Dând din coate, îşi făcură loc printre piramide de pâine ţărănească, cutii de *pasta* şi de *risotto,* roţi de caşcaval, hălci de jambon de Parma agăţate de plafon, pe lângă un restaurant vegetarian, o pizzerie…

— Acolo e!

Se aflau acum în partea de hală care adăpostea standurile cu îngheţată şi cafea.

Tensionaţi, scrutară zecile de persoane care se înghesuiau pe alee. Era multă mişcare, mulţimea era densă, locul, zgomotos.

— N-o să fie uşor, oftă Madeline. Nu mai ai nicio altă idee genială?

Jonathan se uită din nou la telefon.

— Site-ul îţi permite să afişezi un mesaj pe mobil sau să-l faci să sune fără întrerupere timp de două minute, chiar dacă e dat pe silenţios.

— Încearcă asta!

El activă funcţia şi ciuli urechea.

Dar, în mijlocul vacarmului şi al forfotei mulţimii, era imposibil să auzi vreo sonerie, chiar şi într-un raion de câţiva metri.

— Pregăteşte-te să suni din nou! zise Madeline, scoţând pistolul.

— Ce vrei să…

Fără să ezite, ea trase un foc în aer.

— Acum!

După detunătură, toată lumea încremeni şi timp de o fracţiune de secundă se instala o linişte aproape totală. O fracţiune de secundă în care se făcu auzit piuitul prelungit al unei sonerii.

— Ea este! zise Madeline, îndreptându-şi arma spre o tânără vânzătoare de la standul de espresso.

Era o fată frumoasă, între optsprezece şi douăzeci de ani. O metisă cu părul lung, negru şi lins. Mobilul îi ieşea din buzunarul şorţului. Madeline se repezi spre ea şi o trase cu forţa de la tejghea.

— Urmează-ne! ordonă ea.

Încadrând-o pe fată care avea lacrimi în ochi, mai mult împingând-o, Madeline şi Jonathan reuşiră să părăsească zona înainte de intervenţia serviciului de securitate.

Slavă Domnului, taxiul îi aşteptase.

— Hei, ce-i chestia asta? se plânse şoferul, zărind revolverul.

— Dă-i drumul sau următorul glonţ e pentru tine! Urlă Madeline.

Apoi se întoarse spre fata care continua să plângă:

— Tu cine eşti?

— Mă cheamă Maya.

— De când ai telefonul ăsta?

— De… de ieri-dimineaţă, răspunse ea între două hohote de plâns.

— Termină cu smiorcăiala! Cine ţi l-a dat?

— E un cadou de la iubitul meu, Anthony.

— Un cadou?

— L-a şterpelit de la muncă, preciza ea. Mi-a zis să nu-l închid, fiindcă n-are cum să-l reactiveze.

— Şi unde lucrează Anthony?

— La depozitul de maşini ridicate din Brooklyn, pe Columbia Street.

Un depozit de maşini… Era un loc de detenţie plauzibil. Pista devenea interesantă.

— Este de serviciu astăzi?

— Nu, e la părinţii lui, în Stuyvesant Town.

Madeline se întoarse spre Jonathan, care cunoştea oraşul mai bine ca ea.

— Nu e foarte departe: spre est, între străzile 14 şi 23.

Ea lovi de două ori în geamul care-i separa de şofer.

— Ai priceput, Fangio?

*

Construit după cel de-al Doilea Război Mondial, Stuyvesant Town era un complex tentacular de vreo sută de imobile mici din cărămidă roşie. Beneficiind de chirii controlate, generaţii întregi de membri ai clasei de mijloc – poliţişti, pompieri, învăţători, infirmieri – avuseseră posibilitatea să locuiască în continuare în inima Manhattan-ului, în ciuda exploziei preţurilor la imobiliare.

După indicaţiile date de Maya, taxiul se strecură printre şirurile de clădiri.

— Aici e, la etajul nouă: a doua uşă pe dreapta, cum ieşi din lift.

— Urci cu noi! Şi tu, şterge-o! îi ordonă ea taximetristului, care o şi luă din loc.

Uşa HLM-ului[43] cedă sub lovitura de picior a lui Madeline. Fosta poliţistă îşi recăpătase nu doar vechile reflexe, dar şi o determinare care se apropia de impulsivitate. Uşurinţa ei de a trece la fapte îl îngrijora pe Jonathan, chiar dacă ştia că era condiţia *sine qua non* de-a o găsi pe Alice.

În apartament nu era decât faimosul Anthony, care-şi oferise plăcerea de a dormi până târziu. Înainte de a se dezmetici, se trezi gol-puşcă şi cu revolverul lui Madeline îndreptat spre testiculele lui.

Tipul era înalt şi zvelt, muşchi abdominali de fier şi avea tatuaje de rapper. Primul lui reflex fu să-şi ascundă penisul, dar Madeline îl obligă să ţină mâinile sus.

— Dacă nu vrei să rămâi fără Black Mamba, o să-mi răspunzi la întrebări, ai înţeles?

— În… înţeles.

— De la cine ai furat telefonul ăsta?

Jonathan îi flutura mobilul lui Alice pe sub nas.

— L-am găsit!

[43] Locuinţe sociale ieftine, pentru cei cu venituri modeste. (N. tr.)

— Unde l-ai găsit?

— Într-o maşină pe care am ridicat-o alaltăseară.

— Ce maşină era?

— Un Dodge nou-nouţ, zise Anthony. Telefonul era înăuntru. Sub bancheta din spate.

— Şi Dodge-ul ăsta, de unde l-ai ridicat?

— Din Coney Island.

— Fii mai precis! îi ceru Jonathan. Dă-ne un nume de stradă!

— Nu mai ştiu! Din apropierea plajei. Lângă fostul tren-fantomă. Nu foarte departe de vânzătorul de hotdogi. Îmi amintesc că erau nişte câini pe terenul din faţă, care lătrau tot timpul…

Jonathan consultă harta pe telefonul lui.

— Aici? întrebă el, arătând un punct pe hartă.

— Şi mai aproape de mare. Aici, pe partea dreaptă…

Madeline memoră coordonatele.

— Să mergem! zise ea, ieşind din cameră.

37
Cu sângele clocotind

„În timp ce animalul se pitulează în întuneric pentru a muri, omul caută lumina. El vrea să moară acasă la el, în elementul lui, iar tenebrele nu sunt elementul lui.”
Graham Greene

Coney Island
Ora 10.00

Alice era udă din cap până-n picioare. Picături mari de sudoare i se scurgeau pe faţă. Lăsă capul în jos şi constată că o pată de sânge îi trecuse prin pantalonii de trening la nivelul abdomenului. Rinichii îi sângerau. N-avea să mai reziste mult. Devorată în continuare de febră, avea şi scurte momente de luciditate.

Nu muri până n-ai încercat totul...

Simţi că legătura de la glezne se mai slăbise un pic. Nu suficient totuşi ca să-şi poată elibera picioarele. Îşi simţea gambele grele. Culcată pe podea, făcu un efort ca să le împingă în sus, până la coama micului zid care susţinea toaleta. Din această poziţie, începu să frece banda de nailon de coama zidului.

Leoarcă de transpiraţie, cu muşchii înţepeniţi de crampe, continuă această mişcare de du-te-vino timp de un sfert de oră, până când...

Legătura cedă!

Se simţea însufleţită de această mică victorie, fiindcă dobândise o oarecare libertate de mişcare. Sigur, încă mai era legată cu cătuşe de conductă, dar nimic nu i se mai părea imposibil. Se ghemui şi trecu de pe un picior pe celălalt pentru a şi le dezmorţi. În pofida luminii slabe, examină amănunţit ţevăraia. Sistemul părea să aibă cel puţin o sută de ani. Reperă un punct de racord între două ţevi, unde rugina începuse să atace fonta.

Dacă chestia asta o să cedeze, pe-aici o s-o facă!

Se pregăti şi, cu călcâiul drept al baschetului, dădu o lovitură puternică în punctul de joncţiune al conductelor. Toată structura se mişcă, fără să se rupă. Sub efectul şocului, brăţările metalice îi tăiară şi mai adânc carnea, dar nu mai simţea durerea.

Conducta avea să se rupă. Alice era sigură de asta. Din păcate, atacul ei împotriva ţevilor de plumb provocase un zgomot asurzitor care răsunase în toată clădirea. Trebuia să se roage ca rusul să nu fie cumva prin zonă…

Oricum, ce-avea de pierdut?

Hotărâtă, îşi adună puţinele forţe care îi mai rămăseseră pentru a porni o serie de lovituri din ce în ce mai puternice. Intuiţia ei se adeveri: după ce rezistase la vreo zece asalturi, ţevăraia cedă în punctul său nevralgic.

Alice scoase un strigăt furios şi eliberator.

Descătuşată, se întoarse şi…

…silueta înfricoşătoare a lui Iuri se detaşa în cadrul uşii. Un rictus sinistru îi schimonosea faţa buhăită.

— Micuţa mea Matrioşka… zise el, înaintând spre fată.

Alice scoase un urlet de fiară rănită şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

Manhattan

Madeline şi Jonathan ieşiră din complexul de locuinţe. Cerul era negru, viscolul încă mătura oraşul. Ningea încontinuu de aproape douăsprezece ore. Stratul de zăpadă depăşea acum treizeci de centimetri şi nu era niciun semn că ninsoarea s-ar opri. Dimpotrivă, fulgi grei şi mari cădeau într-un ritm din ce în ce mai susţinut. Pietonii mai ales se chinuiau să înainteze, încetiniţi de rafalele glaciale care îi loveau în faţă.

— Cum ajungem în Coney Island? strigă Madeline, ca să acopere viforul.

— Să-ncercăm cu metroul! E o staţie pe partea cealaltă a străzii.

Pentru Jonathan, care trăise ani de zile la New York, zăpada nu era neobişnuită, dar forţa viscolului probabil că luase municipalitatea pe nepregătite.

Până şi pe Strada 14, totuşi foarte largă, un autobuz era blocat. Taxiurile patinau şi un ciclist temerar tocmai luase căzătura cea mai spectaculoasă a vieţii lui. Plugurile de zăpadă şi excavatoarele curăţau cu meticulozitate marile artere, dar păreau insuficiente ca număr pentru a degaja străzile secundare. Echipele de întreţinere păreau să ducă lipsă de personal. Fără îndoială, din cauza sărbătorilor de Crăciun.

Madeline şi Jonathan coborâră în staţia de metrou a cărei scară devenise un adevărat patinoar.

— Zăpada o să provoace o harababură cumplită! se îngrijoră Jonathan. În mai puţin de o oră, va fi haos!

La metrou, întârzierile creşteau. Reuşiră cu greu să se strecoare într-un vagon înţesat de lume.

— Avem mult de mers? întrebă Madeline, uitându-se la ceas.

Jonathan aruncă o privire pe harta metroului.

— Linia nu e directă. Va trebui să schimbăm la Union Square. De-acolo, putem ajunge în mai puţin de o oră.

— Şi cu maşina?

— În mod normal, vreo douăzeci de minute, dar nu într-o zi ca asta.

Vagonul mergea cu încetinitorul şi se opri de atâtea ori, încât distanţa între cele trei staţii păru nesfârşită.

Abia coborâtă din tren, Madeline îl apucă pe Jonathan de braţ.

— Sărută-mă! îi ceru ea, pentru a păcăli camerele de supraveghere.

Ea profită de îmbrăţişarea lor pentru a băga revolverul în blugii lui Jonathan.

— Ce vrei să fac cu ăsta?

— O să-ţi continui drumul cu metroul, iar eu o să-mi încerc norocul pe stradă.

— E o nebunie, Madeline! Circulaţia o să fie blocată la ieşirea din Manhattan!

— Mi-a venit o idee, zise ea. Primul dintre noi care ajunge face ce are de făcut! *Take care!*

El încercă să protesteze, dar ea nu-i lăsă timp.

*

Cerul era atât de întunecat, încât ai fi zis că-i noapte. De obicei foarte circulată, Union Square era aproape pustie. Puţinele automobile îşi aprinseseră luminile de avarie şi rulau încet. Semnalul „Off duty” strălucea pe capota taxiurilor. Pentru a degaja drumul, un 4x4 al NYPD remorca o maşină abandonată. Numai maşinile de teren îşi permiteau să circule normal.

Madeline reperă o limuzină împotmolită în zăpadă la intrarea pe Park Avenue. Se postă lângă berlină şi aşteptă ca unul dintre Fordurile Explorer ale poliţiei să se oprească pentru a remorca automobilul. Pândi momentul în care cei doi poliţişti ieşiră din 4x4 şi se instala pe scaunul şoferului.

— Hei! strigă ofiţerul.

Ea demară în trombă. Maşina cântărea probabil două tone şi măsura aproape cinci metri. În orice caz, era foarte stabilă. Madeline îşi legă centura şi regla scaunul şi retrovizoarele la înălţimea ei. Acum, cunoştea bine cartierul şi o luă în direcţia sud-est. Introduse în GPS coordonatele pe care i le furnizase Anthony, hoţul de la depoul de maşini ridicate. De data asta, ştia că va merge până la capăt. Graţie lui Jonathan, ştia locul în care era ţinută prizonieră Alice. Astăzi se scria epilogul unei anchete care o chinuia de mai bine de trei ani.

Bineînţeles, poliţiştii aveau să încerce să-i intercepteze maşina fiindcă toate automobilele de poliţie puteau fi reperate prin satelit, dar tocmai asta spera şi ea: să atragă

cât mai mulţi poliţişti în Coney Island, în cazul în care lucrurile luau o întorsătură neplăcută.

Parcurse primii kilometri ca într-un vis. La volanul maşinii de teren, Madeline avea impresia că oraşul pustiit îi aparţinea. Apoi traficul se aglomera în apropiere de Brooklyn Bridge. Deschise radioul pe un post local. Avertismentul municipalităţii se tot repeta, cerându-le locuitorilor să evite deplasarea în timpul viscolului. Dar aceste incantaţii nu prea aveau efect asupra newyorkezilor care, în acest weekend de Crăciun, nu voiau să părăsească Manhattan-ul.

Madeline puse în funcţiune girofarul şi sirena. Efectul se văzu imediat. Maşinile se dădeau la o parte cu docilitate, pentru a o lăsa să treacă, permiţându-i să traverseze podul rapid.

Foarte hotărâtă să profite din plin de acest drept de trecere, o luă pe Interstate 278, autostrada cu trei benzi care se întindea de-a lungul cheiurilor din Upper Bay. Chiar dacă zăpada îngreuna circulaţia, autorităţile nu închiseseră încă podurile şi tunelurile. La ştiri se anunţa că acest lucru urma să se întâmple dintr-un minut în altul.

În timp ce solidul 4x4 se strecura printre autovehiculele de intervenţie, Madeline zări un panou luminos care anunţa un nou blocaj în trafic. Doi kilometri mai departe, într-o zonă în care drumurile se îngustau, maşinile rulau bară la bară. Încercă să forţeze trecerea, vira brusc, muşcă din zona despărţitoare şi îşi sparse oglinda retrovizoare mergând cu toată viteza pe lângă un zid din beton.

La dracu'!

De data asta, era blocată de un camion de mare tonaj înţepenit în zăpadă.

Fără a se descuraja, scotoci prin 4x4. Unul dintre poliţişti făcuse imprudenţa să-şi lase arma de foc în buzunarul portierei: faimosul Glock 17, arma de serviciu a poliţiştilor din NYPD. Luă pistolul automat şi abandonă SUV-ul pe marginea drumului. Cerul plumburiu şi zidul de fulgi dădeau autostrăzii un aer fantomatic. Merse pe jos pe

şosea vreo sută de metri, pentru a depăşi zona accidentului. Datorită unor manevre periculoase, câteva maşini reuşiseră să iasă din acest impas. Madeline se repezi spre prima care-i ieşi în cale: o dubită condusă de un chelios care arbora pe geamul din spate un autocolant cu mişcarea Tea Party.

— Coboară! urlă ea, punându-i pistolul în faţă.

Omul nu se lăsă rugat de două ori şi aşteptă prudent ca hoaţa de maşini să se îndepărteze, după care ridică pumnul şi proferă un potop de înjurături la adresa ei.

Madeline apăsa din nou pe acceleraţie. Nu mai avea sirenă, nici girofar, dar ţinea mâna apăsată pe claxon.

Nu fusese niciodată atât de aproape de ţintă. Efectuă un viraj strâns pentru a o lua pe ramificaţia care ducea în Coney Island. Maşina se înclină, roţile din spate se blocară pentru o clipă, dar, reducând viteza şi trăgând tare de volan, reuşi s-o redreseze.

Imaginea lui Alice Dixon captivă, aşa cum o văzuse în acel film, începu iar s-o obsedeze. Chiar dacă scăpa cu viaţă din acest calvar, în ce stare fizică şi mentală avea să fie adolescenta după noul coşmar pe care-l trăise? Alice dovedise deja că e puternică şi echilibrată, dar ce fel de adult devii după o asemenea succesiune de traumatisme? Cum să nu te laşi cuprins de ură sau de nebunie?

Alungă aceste întrebări când ajunse pe Neptune Avenue şi o coti pe strada înfundată de care îi spusese Anthony.

*

Linia F a metroului newyorkez
Staţia Parke Slope

Trenul staţionează câteva minute. Pentru securitatea dumneavoastră, vă rugăm să nu coborâţi din vagoane...

Jonathan se uită la ceas cu îngrijorare. Se întrebă unde e Madeline. Încercă să o sune, dar abonatul nu putea fi contactat. Opririle între staţii erau din ce în ce mai dese. În mod vizibil, şinele începeau să îngheţe, staţiile se închideau una după alta şi Coney Island era încă departe...

*

Fundătura în care intră maşina era aproape blocată de zăpadă. Madeline luă pistolul automat, verifică dacă încărcătorul era plin şi abandonă dubiţa la capătul străduţei. O luă pe trotuar, descoperind nişte locuri suprarealiste. Cu imobilele lui dărăpănate şi caruselele ruginite, fostul parc de distracţii îţi lăsa impresia de sfârşit de lume. Câteva şantiere, începute pe ici, pe colo, te făceau să crezi că zona va fi reabilitată într-o zi, dar nu prea curând. În plin viscol, străzile ei erau pustii şi ameninţătoare. Nu se auzea decât vuietul vântului şi al valurilor care făceau să scârţâie carcasele de metal.

Apoi, deodată... un lătrat de câine.

Îi veni în minte ceea ce-i spusese tipul de la depoul de maşini ridicate: „Îmi amintesc că erau nişte câini care lătrau tot timpul...”

Găsise locul.

Madeline dădu la o parte două scânduri mucegăite dintr-un gard şi zări un dog german cu blană galbenă şi ochi turbaţi. Îşi arăta colţii şi mârâia într-una. Era îngrozită de slăbiciunea lui. Dulăul era piele şi os. Să fi fost bolnav? Sau poate vreun nebun îl chinuia cu bună ştiinţă...

Simţi un val de adrenalină amestecată cu frică: nu prea se dădea în vânt după câini. De când fusese muşcată de unul în copilărie, nu-i privea decât de departe, tremurând de spaimă la gândul că toate potăile din lume o simţeau de la trei kilometri, întâmpinând-o cu un lătrat agresiv de fiecare dată când trecea prin faţa lor.

Ca să intre trebuia să treacă de un grilaj. Scoase Glock-ul şi trase în lacăt spulberând încuietoarea. Aşa cum spera,

detunătura îl surprinse pe dulău, care se îndepărtă cam dezorientat. Pătrunse pe terenul pe care se afla un depozit mare, dărăpănat. Înainte să poată ajunge la clădire, dogului german i se alăturaseră confraţii lui. Cinci cerberi o înconjurau acum într-un concert de lătrături. Primul se aruncă asupra ei şi o muşcă de braţul stâng.

Madeline scoase un ţipăt sfâşietor, simţind colţii animalului înfigându-se în carnea ei. Un altul o atacă la picior, în timp ce al treilea îi sărea la gât.

Pe acesta îl omorî primul. Un glonţ tras de aproape în cap. Apoi le veni rândul celorlalţi doi. Cuprinsă de panică, îi împuşcă într-o criză de furie şi pe ultimii doi care se repezeau la rândul lor spre ea.

Înconjurată de cinci cadavre, îşi recapătă suflul, rămânând cu ochii la pândă, gata să deschidă focul dacă alţi monştri şi-ar fi făcut apariţia. Era plină de sânge. Refuză să-şi privească rănile, dar simţea durerea în braţul care îi era sfâşiat în mai multe locuri.

Mai târziu.

Se ridică în picioare şi mai trase un glonţ în încuietoarea hangarului.

*

— Alice? strigă ea.

Depozitul era cufundat în întuneric. Scoase lanterna din tocul pistolului şi o poziţionă pe şina ţevii.

— Alice? repetă ea înaintând încet, cu degetele crispate pe trăgaci. Pe pământul bătătorit, observă nişte urme de paşi care duceau până la o scară metalică.

Dacă cineva e ascuns acolo, o să mă omoare ca pe un iepure.

De ce nu-l aşteptase pe Jonathan? De ce nu anunţase poliţia?

Pentru că era convinsă că nu avea nicio secundă de pierdut.

— Alice?

O luă pe scara care ducea la un fel de tunel întunecat. Ridică Glock-ul un pic mai sus, explorând cu fascicolul de lumină pasajul strâmt prin care pătrundea vântul. Simţea sângele şiroindu-i de-a lungul braţului, dar deocamdată frica era cel mai bun remediu împotriva durerii. Tunelul subteran plin de conducte de fontă servea drept groapă de gunoi, în care fuseseră aruncate tot felul de vechituri. Nu se putu stăpâni să nu se înfioare, dând cu ochii de panourile publicitare din lemn pictat, ornate cu monştri respingători care apăreau în THE SCARIEST SHOW ÎN TOWN.

Călcă într-o băltoacă de apă şi auzi un chiţăit. Îndreptă imediat arma în jos, dar nu era decât un grup de şobolani. La capătul tunelului, o rampă în spirală te invita să te afunzi şi mai mult în tenebre.

— Alice? strigă ea din nou, atât pentru a se face auzită, cât şi pentru a-şi da curaj.

Ajunse în capătul unui coridor de-a lungul căruia se înşirau vreo zece uşi de fier. Trase în prima încuietoare şi lumină cu lanterna prinsă de ţeava pistolului încăperea care mirosea a aer închis şi a mucegai. Era goală. Luă la rând toate uşile: acelaşi rezultat. Până la ultima.

În această încăpere, era o lumină slabă. Exista un pat de campanie rudimentar, dar mai ales... o conductă de canalizare asemănătoare cu cea de care fusese legată Alice. Scotocind fiecare colţişor al carcerei, Madeline dădu peste o legătură de nailon tăiată, o bucată de bandă izolatoare şi hanoracul roz cu gri, cu glugă, al adolescentei. Îngenunche şi-l ridică: era îmbibat cu o transpiraţie călduţă. Având în vedere frigul care domnea în această închisoare, Alice sigur fusese aici în urmă cu mai puţin de-un sfert de oră!

Prea târziu! Ajunsese prea târziu! Din cauza zăpezii nenorocite! Din cauza lipsei ei de clarviziune! Din cauza creierului ei prea lent! Din cauza...

Descurajarea ei dură mai puţin de două secunde. Madeline se ridică şi, cu arma în mână, străbătu coridorul umed şi părăsi depozitul, hotărâtă să continue căutarea.

38
Little Odessa

„— E cumplit să vrei să protejezi pe cineva
şi să nu fii în stare s-o faci, observă Îngerul.
— Nu poţi proteja oamenii, micuţule, răspunse
Wally. Tot ce poţi să faci este să-i iubeşti.”
John Irving

Furgoneta albă înainta cu dificultate prin zăpada afânată de pe Surf Avenue. În ciuda mişcărilor lor rapide, ştergătoarele nu reuşeau să îndepărteze fulgii care cădeau pe parbriz.

La volanul camionetei lui, Iuri era cuprins de îngrijorare. Cu o oră în urmă, fusese şocat când aflase de la ştiri de moartea lui Blythe Blake. Mai întâi se temuse ca poliţia să nu-i dea de urmă, apoi se hotărâse să profite de situaţie. De acum înainte, Alice îi aparţinea. Puştoaica încercase s-o şteargă, dar n-avea forţa necesară. Având în vedere starea ei, nu trebuia să mai piardă timpul dacă voia s-o „revândă” la un preţ bun. Fraţii Taşenko îşi exprimaseră interesul de a o răscumpăra pe fată. Extorcare, prostituţie, trafic de arme: cei doi ucraineni erau amestecaţi în toate activităţile crimei organizate. Alice era tânără, frumoasă, încântătoare şi fără îndoială virgină. După ce o vor pune pe picioare, proxeneţii vor scoate bani frumoşi cu ea, trimiţând-o să facă trotuarul.

Târâş-grăpiş, furgoneta îşi continuă drumul, fără să se afunde prea tare în covorul gros şi pufos. Pe bord, o icoană a Fecioarei cu Pruncul stătea alături de un şirag de mătănii bizantine care se legăna din cauza zdruncinăturilor.

Iuri răsuflă uşurat când ajunse pe Brighton Avenue. Marea arteră comercială pe deasupra căreia trecea linia de metrou era bine apărată de viscol. Întoarse şi-şi parcă furgoneta în faţa unui magazin alimentar. Înainte de a ieşi, îi aruncă o privire prizonierei lui.

În spate, culcată pe podea, Alice delira din nou din cauza febrei. Îi ceruse apă de mai multe ori, iar acum o făcea din nou.

— Altceva? întrebă el. De mâncare?

Fata dădu din cap.

— Aş vrea… începu ea.

*

Madeline ieşi din depou clătinându-se. Se grăbi să traverseze terenul pe care zăceau cadavrele celor cinci potăi şi vomită pe trotuar. I se întorsese stomacul pe dos, faţa îi lucea de sudoare şi era furioasă foc. Şi acum ce să facă? Să se ridice! Să nu renunţe! Să lupte până la capăt! Răpitorul lui Alice avea un sfert de oră avans faţă de ea. Era mult, era o nimica toată.

Nu vedea nici la zece metri în faţă. Era inutil să ia maşina. Trebuia să-şi păstreze libertatea de mişcare, mai ales că nu cunoştea zona. Coborî strada şi se trezi pe dig, în faţa Atlanticului. Oceanul era dezlănţuit, priveliştea era impresionantă, neaşteptată. Madeline nu mai era la New York, ci în Siberia.

Din instinct, o luă pe promenada de pe ţărmul oceanului, cu traversele ei de lemn şi cu rulotele cu cartofi prăjiţi pictate cu graffiti. Zona era pustie, cu excepţia câtorva pescăruşi care scotoceau prin pubele.

Era udă. În curând, îşi dădu seama că ceea ce lua drept transpiraţie era sânge. La fiecare pas, lăsa o dâră subţire de sânge în urma ei. Avea coapsa muşcată, dar hemoragia provenea de la braţul ei, sfâşiat şi tăiat pe toată lungimea muşchiului. Îşi confecţionă un garou din fularul pe care îl înnodă cu mâna sănătoasă şi cu dinţii. Apoi îşi reluă drumul.

*

Metroul nu merse mai departe de penultima staţie. Şinele erau complet îngheţate. Frigul paraliza totul. Zăpada sufoca oraşul sub o şapă apăsătoare.

Abia când ieşi de la metrou, Jonathan văzu că avea din nou semnal la telefon. O sună pe Madeline de trei ori, dar ea nu răspunse. Era încă departe de locul lor de întâlnire şi habar n-avea unde se afla ea acum.

Era în impas.

Şi dacă...

Se hotărî să localizeze telefonul lui Madeline la fel cum o făcuseră cu cel al lui Alice.

Deschise aplicaţia.

„Vă rugăm să vă identificaţi”

Uşor: cunoştea pe dinafară e-mailul lui Madeline.

„Vă rugăm să introduceţi parola”

I-o spusese în glumă, cu două ore mai înainte! Tastă „violette 1978” şi aşteptă câteva secunde, apoi văzu un punct luminos clipind pe ecran. Madeline era la mai bine de un kilometru de el, la sud, aproape de ţărmul oceanului. Aşteptă câteva secunde pentru ca pagina să se reîmprospăteze şi îşi dădu seama că punctul se deplasa pe suprafaţa plană.

*

Madeline alerga, înfruntând fulgii care îi biciuiau faţa. Mai bine moartă decât să depună armele. Nu acum, nu când era atât de aproape! Părăsi ţărmul oceanului şi o tăie printr-o parcare, apoi o luă pe una dintre străzile care duceau la artera principală din Little Odessa.

Numele cartierului venea de la primele comunităţi evreieşti care fugiseră din Rusia în timpul pogromului şi

care găsiseră o oarecare asemănare între golful newyorkez şi portul de la Marea Neagră.

Madeline studie zona: se afla pe Brighton Avenue, inima enclavei ruseşti. Sub linia de metrou suspendată se găseau zeci de magazine cu firme scrise cu litere chirilice. În ciuda zăpezii, locul colcăia de lume şi maşinile circulau aproape normal.

Deschise ochii, încercând să reţină un detaliu, să repereze un indiciu, un automobil suspect…

Nimic.

De cum se opri din alergat, durerea o străfulgeră. Şi mai ales auzea frânturi de voci în care rusa o luase înaintea englezei. Conversaţii care o vizau în mod direct.

Zărindu-şi imaginea reflectată într-o vitrină, înţelese de ce: geaca ei îşi pierduse mâneca; garoul se desprinsese şi rana îi sângera.

Nu putea să mai meargă la întâmplare, fără ţintă şi cu sângele şiroi. Intră într-o băcănie situată pe colţul cu Strada 3. Raioanele din faţă erau pline de pateuri, chifteluţe, fileuri de sturion şi alte specialităţi locale, iar în fundul magazinului se găseau produse de toaletă. Pentru a se dezinfecta, Madeline luă o sticlă cu alcool de concentraţie şaptezeci la sută şi mai multe cutii de tifon şi vată. Aşteptă la casă în spatele unui bărbat care îşi plătea baxul de apă minerală şi biscuiţii.

— *бутылку клубничноso молока,* ceru el, arătând spre frigiderul din spatele tejghelei.

Vânzătoarea deschise vitrina frigorifică pentru a-i da clientului sticluţa de lapte cu căpşune pe care o ceruse.

În mintea lui Madeline se produse un declic.

O chemare.

Privi mai cu atenţie cutia de *cookies:* erau nişte biscuiţi rotunzi de ciocolată, garnisiţi cu o cremă albă.

Biscuiţi Oreo.

*

Inima începu să-i bată cu putere. Îşi lăsă cumpărăturile la casă pentru a-l urmări pe bărbat în stradă. Era un tip înalt şi vânjos, cu figură de mitocan, un soi de rugbist cu burduhan şi obraji umflaţi, atinşi de cuperoză. Cu un mers greoi şi hotărât, se întoarse la furgoneta lui albă, parcată puţin mai jos.

Madeline scoase încet pistolul din buzunar. Ca într-un gest de rugăciune, îşi împreună mâinile în jurul canelurilor de pe patul armei şi aşteptă să-l aibă perfect în linia de ochire înainte de a urla:

— Freeze! Put your hands overhead![44]

În acel moment, ştia foarte bine că avea să-l ucidă.

Fiindcă ştia foarte bine că el n-avea să ridice mâinile şi să se predea. Avea să încerce să fugă bizuindu-se pe noroc.

Şi exact asta făcu Iuri. Deschise uşa camionetei şi…

Madeline trase, dar niciun glonţ nu ieşi pe ţeava. Trase iar şi iar, dar încărcătorul ei era gol.

*

Jonathan urca pe bulevardul de sub linia de metrou suspendată când îi sună telefonul. Era Madeline, care striga:

— Furgoneta albă!

Ridică ochii şi o văzu pe tânăra femeie la douăzeci de metri în faţa lui. Cu arma în mână, îi făcea semne disperate, dar el nu înţelegea ce vrea.

În afară de faptul că trebuia să meargă foarte repede.

Şi că avea un revolver în buzunar.

Şi că era scris de la început că această poveste se va termina în sânge.

Scoase Colt-ul lui Danny, îl armă şi îl îndreptă spre camioneta care demarase în trombă. Deşi nu trăsese niciodată un foc de armă în viaţa lui, gesturile se înlănţuiră

[44] „Stai pe loc! Mâinile sus!” (en. în original). (N. tr.)

de la sine. Ridică pistolul, îşi blocă braţul ca să nu tremure, ţinti cu toată grija de care era în stare şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul făcu parbrizul ţăndări.

Furgoneta derapă de-a latul drumului, lovi zona despărţitoare dintre benzi, se răsturnă şi se înfipse într-unul dintre pilonii care susţineau linia de metrou.

*

Lui Madeline îi zvâcnea sângele în tâmple. Timpul încremenise. Nu simţea niciun fel de durere. Zgomotele din exterior nu o mai atingeau, ca şi cum i s-ar fi spart timpanele. Alergă spre furgonetă de parcă ar fi făcut-o cu încetinitorul. O maşină de pompieri sosea la capătul străzii. În curând, vor apărea girofarurile poliţiei şi cele ale ambulanţei. O privire la dreapta. O privire la stânga. Încă în stare de şoc, mulţimea o înconjura cu neîncredere: măcelarul avea un cuţit, vânzătorul de la pescărie se înarmase cu o bâtă de basseball, zarzavagiul, cu un drug de fier.

Madeline i-l luă din mâini cu un gest hotărât şi se servi de el ca de un levier pentru a sparge uşile batante din spatele furgonetei.

De câte ori, în vis, nu trăise această scenă? De câte ori îşi derulase filmul în minte? Era obsesia ei. Sensul profund al vieţii ei. S-o salveze pe Alice. S-o readucă la viaţă.

Fiind forţate, uşile cedară în cele din urmă.

Madeline se năpusti în furgonetă.

Alice zăcea fără suflare, legată strâns, cu hainele pline de sânge.

Nu!

Nu putea să moară acum.

Madeline se aplecă şi îşi puse urechea pe pieptul ei, încercând să-i audă inima bătând.

Şi sângele i se amestecă atunci cu al ei.

Epilog

A doua zi de dimineaţă

Soarele era sus pe cerul senin şi lumina un oraş de sidef.

Îngropat sub un strat de şaizeci de centimetri de zăpadă, New Yorkul era rupt de lume. Nămeţii blocau străzile şi trotuarele. Autobuzele şi taxiurile rămăseseră la depou, trenurile, în gară, şi avioanele, la sol. Pentru cel puţin câteva ore, Manhattan-ul devenise o imensă staţiune a sporturilor de iarnă. Echipaţi cu schiuri sau rachete de zăpadă, numeroşi newyorkezi înfruntau frigul în pofida orei matinale, iar copiii săreau deja în sus de bucurie: se dădeau cu săniuţa, se băteau cu bulgări, făceau oameni de zăpadă cu accesorii nostime.

Cu un pahar de plastic într-o mână şi o cutie de carton în cealaltă, Jonathan mergea cu paşi prudenţi pe trotuarul îngheţat. Îşi petrecuse o bună parte din noapte într-o secţie de poliţie pentru o lungă discuţie cu poliţiştii locali şi agenţi ai FBI-ului care se ocupau de acum înainte de protecţia lui Danny.

În ciuda precauţiilor lui, până la urmă alunecă. Ca un echilibrist, se prinse de un felinar, vărsând lichid fierbinte pe capacul paharului. Răsuflă uşurat când trecu de uşile spitalului St. Jude, situat la graniţa dintre Chinatown şi Financial District.

Luă liftul până la etajul unde era internată Alice. Culoarul era plin de poliţişti în uniforme, care asigurau paza în faţa camerei.

Jonathan îşi prezentă acreditarea şi intră în rezerva de spital. Întinsă pe pat, cu o perfuzie în braţ, Alice primea îngrijiri. Ridică ochii spre el şi, deşi mai era încă un pic

ameţită, un zâmbet îi luminã chipul frumos. Miracolul rehidratării îşi spunea cuvântul: lui Alice îi revenise culoarea în obraji şi dădea dovadă de un calm uimitor după experienţa pe care o trăise. Îi zâmbi şi el, făcându-i un semn cu mâna, pentru a-i face cunoscut că o să treacă din nou după plecarea infirmierei.

Jonathan se îndreptă apoi spre etajul unde era internată Madeline. Trecând prin faţa unui cărucior metalic, luă o tavă din plastic pe care aşeză paharul cu ciocolată caldă. Deschise cutia de carton şi scoase din ea trei *cupcake*-uri pe care le aranjă cât mai frumos cu putinţă. În fine, văzând un ghiveci cu flori albe agăţat de perete, rupse o anemonă care înveseli şi mai tare platoul.

— Micul dejun! anunţă el intrând în rezervă.

Madeline nu era singură; dădu nas în nas cu căpitanul Delgadillo, unul dintre stâlpii NYPD-ului: un tip voinic, cu trăsături latino, cu dinţi albi şi aer sever. Tras la patru ace, un pic dispreţuitor, poliţistul nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Aştept răspunsul dumneavoastră până la sfârşitul săptămânii, domnişoară Greene, zise el părăsind încăperea.

Madeline era întinsă în pat. Cu o zi în urmă, fusese supusă unei anestezii generale. Operaţia decursese bine, dar colţii pătrunseseră adânc în carne şi ea avea să păstreze pentru totdeauna semnele confruntării cu dulăii.

— Asta-i pentru mine? zise ea, luând o prăjitură.

— Vanilie, ciocolată, *marshmallow.* Cele mai bune *cupcake*-uri din tot New Yorkul, o asigură el.

— O să-mi pregăteşti aşa ceva într-o zi? Ştii că n-am gustat încă din specialităţile tale!

El încuviinţă din cap şi se aşeză lângă ea pe pat.

— Ai văzut-o pe Alice?

— Adineauri. Îşi revine.

— Şi la poliţie, au mers bine lucrurile?

— Cred că da. Mi-au zis că ţi-au luat depoziţia aici?

— Da, prin intermediul acestui tip pe care l-ai văzut. N-o să-ţi vină să crezi: mi-a propus un post!

La început, crezu că glumeşte, dar ea se entuziasmă:

— Detectiv consultant pentru NYPD!

— O să accepţi?

— Cred că da. Îmi plac mult florile, dar slujba asta de poliţist… Nu pot trăi fără ea.

Jonathan încuviinţă în tăcere şi se ridică să tragă draperiile. În timp ce soarele inunda camera, pe Madeline o trecu un fior. Ce viitor avea relaţia lor? În aceste câteva zile, trăiseră amândoi în febra pericolului. Încercările prin care trecuseră împreună fuseseră atât de intense, încât îi vor marca probabil pe viaţă. Rând pe rând, fiecare ţinuse viaţa celuilalt în mâinile lui. Avuseseră încredere unul în altul, se completaseră, se iubiseră.

Şi acum?

Se înfăşură în pătură şi se duse lângă el la fereastră. Urma să-i pună întrebarea, dar el i-o luă înainte:

— Ce crezi despre locul ăsta? o întrebă, întinzându-i telefonul lui.

Ea derulă pe ecranul mobilului fotografiile unei case vechi cu faţadă din *terracotta,* pe o străduţă din Greenwich Village.

— E drăguţ. De ce?

— E de vânzare. Ar putea fi un restaurant frumos. Cred că o să m-apuc de afaceri.

— Da? Păi, asta nu-i o idee rea, zise ea, incapabilă să-şi ascundă bucuria.

El o tachină:

— În felul ăsta, dacă rămâi la New York, aş putea să-ţi dau o mână de ajutor la anchetele tale.

— O mână de ajutor la anchetele mele?

— Exact. Am remarcat că ai apelat destul de des la creierul meu sexy.

— Asta-i adevărat, admise ea. Şi eu, în schimb, voi putea să te ajut la bucătărie!

— Hm… făcu el sceptic.

— Ce „hm”? Ştiu şi eu nişte reţete, imaginează-ţi! Ţi-am zis că bunica mea era de origine scoţiană? Mi-a lăsat moştenire secretul faimoasei ei reţete de burtă de oaie umplută.

— Ce oroare! Şi de ce nu o *pudding* cu grăsime de rinichi de viţel!

Jonathan trase uşa culisantă de sticlă. Uniţi prin complicitatea lor regăsită, ieşiră să-şi continue glumele pe micuţul balcon cu vedere la East River şi podul Brooklyn.

Aerul era rece şi cerul senin. Privind zăpada strălucind în soare, Madeline îşi aminti fraza pe care Alice o copiase pe prima pagină a jurnalului ei: „Cei mai frumoşi ani ai unei vieţi sunt cei pe care nu i-ai trăit încă.”

În dimineaţa aceea, îşi dorea să creadă asta…

Mulţumiri

Lui Laurent Tanguy
Florăria lui Madeline există! Mă rog, aproape... Ea mi-a fost inspirată de foarte frumoasa Grădină Imaginară a lui Laurent Tanguy din strada La Michodière din Paris. Îţi mulţumesc, Laurent, pentru toate anecdotele tale, pentru disponibilitatea şi pasiunea ta pentru arta floral!

Lui Pierre Hermé
Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să mă luminezi în privinţa „mecanismelor" de realizare a deserturilor tale. Conversaţia noastră m-a ajutat să plăsmuiesc elanurile creative ale lui Jonathan.

Lui Maxime Chattam şi Jessicăi
Îţi mulţumesc, Max, pentru turul „Brooklynul lui Brolin". Plimbarea noastră din 25 decembrie 2009 într-un Coney Island suprarealist şi înzăpezit rămâne o amintire nemaipomenită, care mi-a servit drept cadru pentru ultimele capitole ale acestui roman.

Vouă, iubiţi cititori şi cititoare,
care, de ani de zile, vă faceţi timp să-mi scrieţi ca să-mi împărtăşiţi impresiile şi părerile voastre.

Şi „necunoscutei de la aeroport",
care, într-o zi de august 2007, la Montreal, şi-a schimbat din neatenţie telefonul mobil cu al meu, sădind în mintea mea sămânţa care a stat la originea acestei poveşti...

Locuri şi oameni…

Unii cititori care cunosc oraşul Manchester se vor mira că i-am făcut pe Madeline şi pe Danny să crească în Cheatam Bridge, când există un cartier real care se numeşte Cheatham Hill. Nu, nu e o greşeală. Pur şi simplu. Dar simţeam nevoia să inventez un cartier pentru a le descrie copilăria: pentru mine, romanul este o lume paralelă.

Pe de altă parte, Juilliard School, această fantastică şcoală a spectacolului din New York, există cu adevărat. Este un loc minunat, dedicat artei şi culturii. Studenţii care au şansa să-şi exerseze talentele aici să nu-şi facă nicio grijă: scena înfricoşătoare pe care am plasat-o în acest loc nu este decât pură imaginaţie.

Printre aluziile presărate în acest roman, veţi fi recunoscut poate în papagalul Boris un omagiu adus lui Hergé şi pitorescului său căpitan Haddock[45], în timp ce în deschiderea capitolului 3 este reprodus un extras din celebrul cântec al lui Georges Brassens, *Fernande* (ediţia din 1957).

[45] Personaj al cunoscutei serii de benzi desenate *Aventurile lui Tintin.* (N. tr.)

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele lui Guillaume Musso au fost traduse în peste treizeci de țări și s-au vândut în peste treisprezece milioane de exemplare

New York, aeroportul Kennedy. În sala de așteptări aglomerată, un bărbat și o femeie se ciocnesc, își cer scuze, apoi fiecare își vede de drumul lui. Madeline și Jonathan nu se mai întâlniseră niciodată și n-ar fi trebuit să se revadă. Dar, ajunși la destinațiile lor, descoperă că au încurcat telefoanele mobile. Când își dau seama de greșeală, sunt despărțiți de zece mii de kilometri: ea are o florărie la Paris, el se ocupă de un mic restaurant la San Francisco. Învinși de curiozitate, fiecare cercetează conținutul telefonului celuilalt. O dublă indiscreție și o revelație: viețile lor sunt legate printr-un secret pe care-l credeau îngropat pentru totdeauna…

Vocea editorului Îmbinând în mod cât se poate de fericit o comedie romantică și un thriller captivant, Guillaume Musso construiește în *Chemarea îngerului* o poveste care te va ține cu sufletul la gură și niște personaje de-a dreptul fermecătoare.

„O poveste care te face să visezi cu ochii deschiși. Guillaume Musso este un autor care-și cunoaște foarte bine cititorii."
Paris Match

„Imposibil să nu te prindă: *Chemarea îngerului* este fără îndoială unul dintre cele mai bune romane ale lui Musso."
Terra Femina

www.all.ro
ISBN 978-973-724-389-8
9 789737 243898